THE MAGAZINE

THE CHRIST COLLEGE, IRINJALAKUDA.

1956—'58.

Lead, Kindly Light!

പ്രാർത്ഥന.

കാരുണ്യക്കൈവിളക്കായുള്ള ജ്യോതിസ്സേ,
നേരായ മാർഗ്ഗം മേ കാട്ടേണമേ,
ഇത്തിരി മുമ്പോട്ടു പോകുവാനായെൻെറ
ഉൾത്തിരിയൊന്നു കൊളുത്തേണമേ.
സത്തായും ചിത്തായും സർവ്വസ്വാത്മാവായും
തത്വത്തിൻ തത്വമേ നീ ലസിപ്പൂ
കാണായവയ്ക്കെല്ലാം പിന്നിൽപ്പൊരുളായി
കാണപ്പെടാതെയിരിക്കുവോനെ,
ഞാനൊരു മൺതരിമാത്രമാണെങ്കിലും
നൂനമവിടത്തെ സൃഷ്ടിയല്ലോ,
കൈവിടായ്കെന്നെ നീ കാരുണ്യക്കാതലേ,
കൈവല്യദാതാവേ കൈതൊഴുന്നേൻ.

(എൻ. ജെ. ഫ്രാൻസീസ്, എം. എ.)

With the best compliments

From

The Principal,

CHRIST COLLEGE,

IRINJALAKUDA.

THE MAGAZINE

CHRIST COLLEGE,

IRINJALAKUDA.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY, BANGALORE.
12447

1956—'58.

Edited by Chev. Joseph Pettah, K. S. G.
Printed at the Orphanage Press, Fatima Nagar, Trichur.
Published by Stanley Paul, Irinjalakuda.

MAGAZINE COMMITTEE

President : Rev. Fr. Gabriel, T. O. C. D. *(Principal)—Ex-Officio.*

Secretary : Rev. Fr. Caius, T. O. C. D.

Editor : Chev. Joseph Pettah, K. S. G.

Staff Representatives :

Sri. A. Aravamuda Ayyangar.
,, P. P. Joseph.
,, C. Purushothaman Elayath.
,, P. N. Ramachandran Nambisan.
,, K. J. Joseph.

Student Representatives :

P. L Johny,
Chairman, College Union.
C. R. Kunjayyappan,
General Secretary, College Union.
P. Narayanankutty.
P. Nandakumaran.

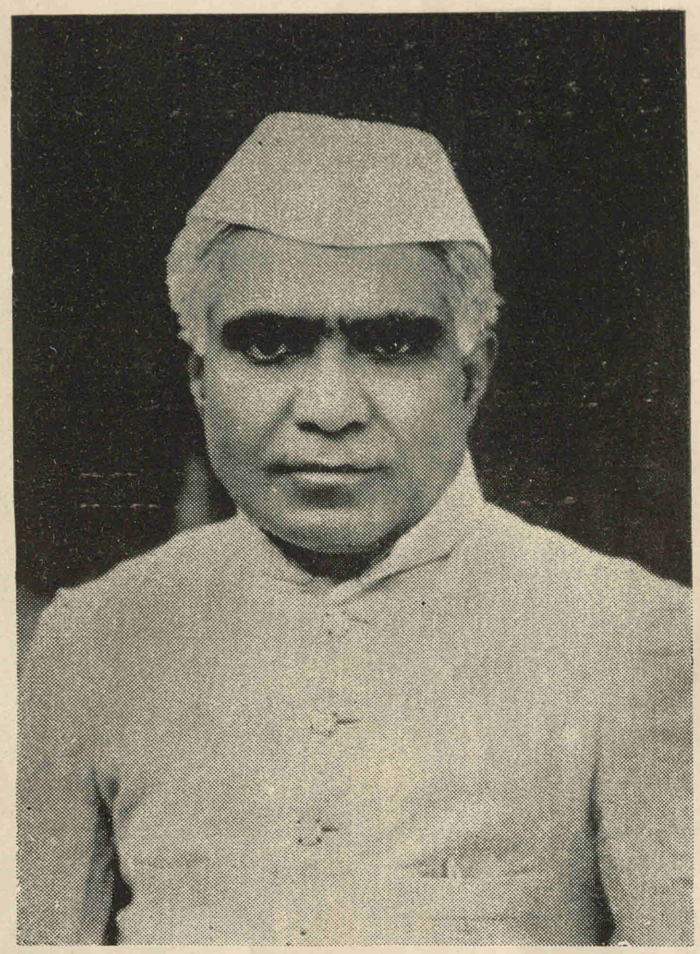

H. E. DR. B. RAMAKRISHNA RAO,
THE GOVERNOR OF KERALA;

MESSAGE

"I was extremely happy to inaugurate the beautiful Christ College. May the light of the Lord Jesus shine resplendent on all".

B. Ramakrishna Rao

13-10-1957.

HIS EX. THE RT. REV DR. GEORGE ALAPATT, PH D., D. D.,
BISHOP OF TRICHUR.

CONTENTS

1. Prayer.
2. Introductory Note. ... *Editor.* 1
3. Our Inauguration. ... *R. V.* 5
4. The College Report. ... *Principal.* 7
5. Christ College Associations 1957–'58. *General Secretary.* 10
6. Our Coat of Arms. ... *Very Rev. Fr. Clemens, T. O. C. D.* 12
7. "There it is!" ... *Sri. E. M. Hariharan, B. A., B. T., Headmaster, Govt. Boys' High School, Irinjalakuda.* 14
8. English or Hindi? ... *Prof: Aravamuda Ayyangar.* 15
9. Literature in Life. ... *M. Sukumar, I B. Sc.* 18
10. The Story of the Atom. ... *A. C. J.* 20
11. Industries in India. *K. U. Vinodan, P. U. C.* 26
12. Persistence of Vision. ... *Prof. P. S. Eswara Iyer.* 28
13. Some Aspects of Post-War Industrial Development and Kerala. *Prof. P. V. S Rao.* 30
14. Our Mysore Tour. ... *A. K. Jose, I. B. Sc.* 34
15. Au Revoir. ... *Sri. P. N. R. Nambisan.* 36
16. Roll of Honour. ... 37

സാഹിത്യകുതുകം

1. ബാഷ്പാഞ്ജലി. .... *C. P.* 1
2. പുൽക്കൊടി സഹോദരന്റെ ഉൽബോധനങ്ങൾ. *Rev. Fr. Lazar, T. O. C. D.* 2
3. റിക്ഷക്കാരൻ. .... *T. K. Ravindranath, I. B. Com.* 6
4. ബസ്റ്റാന്റിലെ ലോകം. .... *K. Kumar, I. B. Sc.* 7
5. അമ്പലവാസി. .... *K. Hariharan.* 10
6. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത. .... *P. Narayanankutty, I. B. Sc.* 13
7. അഴകിന്റെ നാട്ടിൽ. .... *A. V. Ouseph, I. B. Sc.* 16
8. വൈരൂപ്യത്തിന്റെ വിതുമ്പലുകൾ. .... *C. K. Ravi, P. U. C.* 17

9. ഈശ്വരാരാധന. .... *A. K. George.* 19

10. "അറിയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യൻ". .... *C. K. Pushpendran, P. U. C.* 20

11. പീച്ചിക്കൊരുല്ലാസയാത്ര. .... *V. C Joseph, P. U. C.* 24

12. പട്ടുപാവാട. .... *K K Bhaskaran, I. B. Sc.* 26

13. തകന്ന പ്രതീക്ഷ. .... *K. Raja Raja Varma, P. U. C.* 27

14. മലയാളത്തിലെ സഞ്ചാരസാഹിത്യം .... *P. N. Aravindakshan, I. B. Sc.* 30

कला कुसुम

1. Milan — Eak Aswadan. ... *Sri. K. J. Joseph.* 1

2. Pick-Pocket. ... *Sreedhar S. Menon, P. U. C.* 5

3. Praem Kae Bhool. ... *M. P. Thobias, I. B. Sc.* 7

4. Vaithjanik Anvetian Aur Viswa Santhi *A. J. Sakaria I. B. Sc.* 10

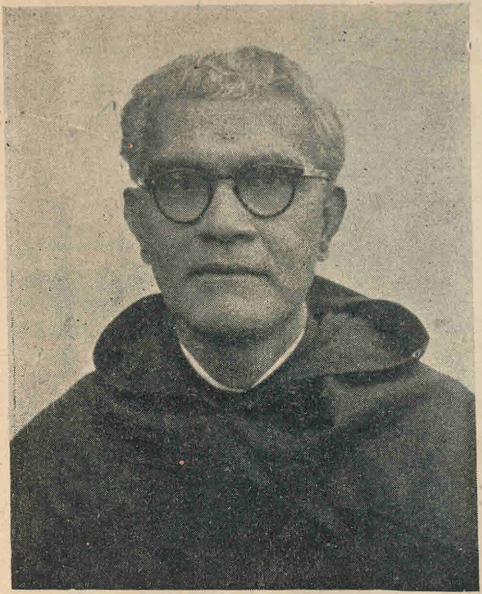

V. Rev. Fr. Maurus, T. O. C. D.
Prior General.

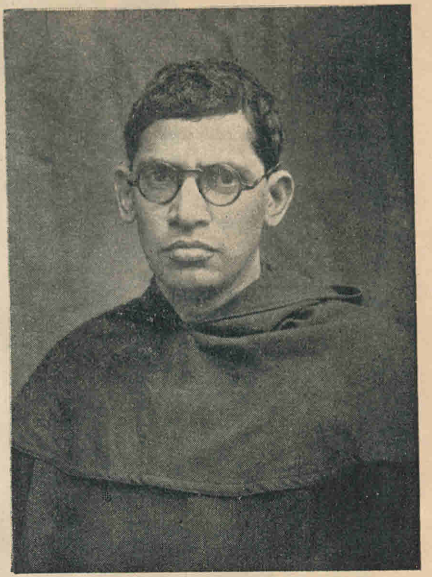

V. Rev. Fr. Clemens, T O. C. D.
Provincial & President of the Managing Board.

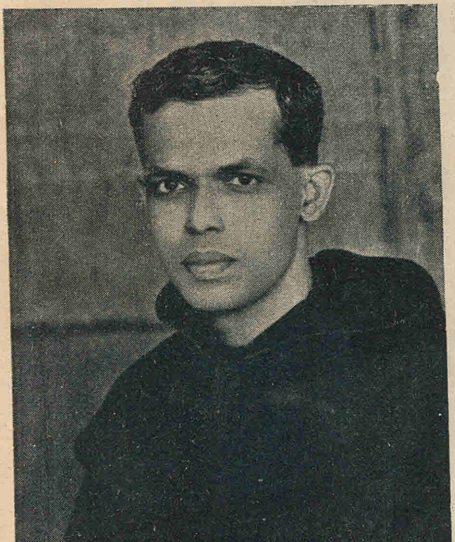

Rev. Fr. Gabriel, T. O. C D.
Principal.

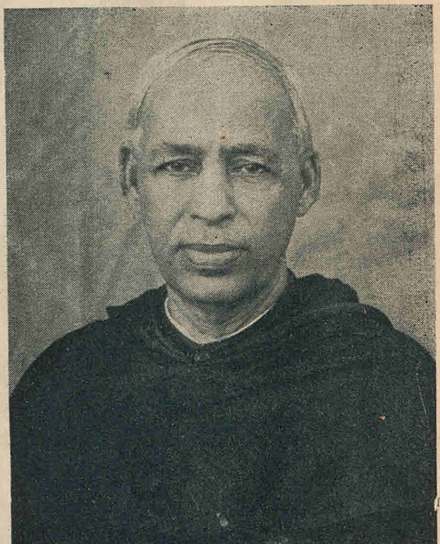

Rev. Fr. Seraphine, T. O. C. D.

LOCAL CITIZENS' COMMITTEE, IRINJALAKUDA

THE MAGAZINE

CHRIST COLLEGE, IRINJALAKUDA.

VOL. I	Editor: CHEV. JOSEPH PETTAH, K. S. G.	1956—'58.

INTRODUCTORY NOTE.

(Editor)

The Light of Life

"Behold, I bring you good tidings of great joy that shall be to all the people : for this day is born to you a Saviour, who is Christ the Lord, in the city of David", so did the Angel of the Lord announce to the shepherds of Bethlehem nearly two thousand years ago. A similar message was broadcast to the good people of Irinjalakuda on the 17th June, 1956 : on that memorable day was born to them a saviour, the Christ College, on *Mount Mangadi* within their own Municipal Town. It was to them tidings of great joy, for it announced to them the happy fruition of their long cherished aspirations, their fondly nourished expectations. And what a wonderful transformation it was ! Indeed, oftentimes truth is stranger than fiction. Here was *Mt. Mangadi*, the wild haunt of jackals and of night-birds, both feathery and figurative, the burial ground of the unclaimed dead, a fearful and forsaken place both by night and day, suddenly transformed into a *Monte Cristo*, a bright and blazing centre of enlightenment and inspiration, a citadel of peace and security, a busy hive of budding citizens, a shining beacon for all who pray for the 'kindly light'. The *corpus* of the Christ College, chaste and classical in style and proportions, stands aloft in rich and radiant splendour, simple yet solid, sober yet imposing; literally a city set on a hill, commanding plenty of places to play in and pray in, where Nature may heal and give strength to body and soul alike — an ideal resort for quiet literary and scientific pursuits, as also for the peaceful moulding and shaping of juvenile character and personality, away from the madding crowd's ignoble strife. But the greater attraction is the vigorous soul within, working with wholehearted and wholesome zeal and selfless dedication. The good Fathers of Mt. Carmel, together with the goodly galaxy of learned, experienced, and devoted lecturers, brought together from far and near, have already built up for the infant Institution a name and reputation which could stand safe comparison even with that of many of the older front-rank colleges.

The Christ College is now entering on its third year. Naturally it is feeling the urge to lisp out its thoughts and feelings, to formulate its ideals, and to chalk out its plans and programmes. Hence this modest attempt to launch out a Magazine as its organ and mouthpiece. Shortcomings are

inevitable; or shall we say they are the privileges of a first attempt? The indulgence of the intelligentsia is earnestly solicited.

The Functions Three

A College Magazine is intended to serve three purposes mainly. In the first place, it gives form and fixity, point and clarity, to the ideals and objectives of the College, and places before the public a periodical record of its activities and achievements in the pursuit of those ideals. The note on 'Our Coat of Arms' and the Reports, contained in this issue, have duly served that purpose. The reader is specially invited to make a close study of the masterly analysis and exposition of the College Coat of Arms, given by the Very Rev Fr. Provincial himself, who is the President of the Managing Board. "It is our fond hope", he concludes, "that this Institution, which is dedicated to the real Light of Life, would stand as a beacon of light to enlighten not only our own students but also, through them, the minds of the teeming millions of our Motherland. Let our students carry with them the light of life in all its warmth and splendour to every nook and corner of our land and prove themselves to be real 'Light of Life'. Their noble ideas, selfless love, integrity of character and spirit of service shall be an inspiration for all".

In the second place, a College Magazine affords an opportunity to the members of the Staff to supplement their class work with discourses of an advanced type, not only on the literary and scientific subjects contained in the curriculum, but also on current topics of general interest, political, social, economic — both domestic, national, and international. It is this aspect of the Magazine that makes it a publication of permanent value to the student-folk. We thank the learned writers who have undertaken this important task regarding the present issue, and congratulate them on the exceptional brilliance of their esteemed contributions.

In the third place, a College Magazine supplies a training field for the display of the literary and journalistic talents of the students; indeed from the standpoint of the students this is the most important service rendered by a College Magazine. The volume and value of this service depend, however, upon the response made by the students themselves. It may not be out of place, therefore, to offer them, at the very start, a few suggestions as to how they should proceed in working their way up to the heights of literary fame and prestige. As in other fields of fame, here too, work, strenuous and systematic work, is the key to success.

"The heights by great men reached
and kept,
Were not attained by sudden flight;
But they, while their companions slept,
Were toiling upward in the night."

Excelsior

In general, we would request them to make a distinction between a class composition and a contribution to the College Magazine. The latter, obviously, should maintain a higher level in both matter and style. It is too much to expect that offhand attempts would attain to this higher level. Nor would the notes dictated in the Class, modified or rather mutilated for the sake of originality, would serve the purpose of an article for the Magazine. No pains, no gains. It is essential that young men should realise that in the initial stages of building up literary name and fame, perspiration rather than inspiration is the important factor. There is no royal road here, but only stony rugged paths which have to be trudged painfully, step by step, upwards. If at any stage of this difficult climb you

feel down-hearted or crest-fallen, think of Demosthenes of ancient Greece or Robert Bruce of modern Scotland, and courage and determination will come back to you in a flood.

The first step, evidently, is to choose a subject which would be both instructive and interesting. This is no easy job. Nevertheless, it can be made fairly, nay wondetfully, easy if one sets about it the right way. Every young man, who harbours the ambition of rising to literary eminence, should take the trouble of doing a fair amount of extra reading, not of the kind that would merely please or excite, but of a more serious quality that would widen his horizons, deepen his understanding, and enrich his experience. More important still, he should get into the habit of keeping files on topics of current interest and practical importance ; and the bits of information, views, arguments, statistics, and the like, gathered in the course of class studies and extra reading, should be classified according to subjects and stored up in the respective files. If he does so, he will be simply surprised at the wealth of information he can gather up in a short time, and the ease and facility with which he can at short notice pick out and marshal up facts and figures pertaining to any important subject that comes up for public discussion. It would then be easy enough for him to make speeches and write articles which would be really appreciated by people of taste and discernment.

Having chosen the subject, you should next analyse it and arrange the points in some logical order. Here again, offhand methods would not do Revolve the subject in your mind for a day or two; arrange and re-arrange the points carefully, until you are satisfied that you have set them forth in the best possible sequence in the order of their relative importance If convenient, talk it out with some friends: it is an excellent way of clarifying ideas and arriving at definiteness of views and testing the convincing force of arguments.

And then, choosing the proper time when your mind is alert and active and your memory fresh and responsive, dash off with a concentration of thought which will give your production a perfect organic unity and thorough logical coherence. If you find your mind wandering and your thoughts distracted, then read over what you have so far written; that will keep your thoughts straight on the correct path. Do not at this stage go in for flourishes, nor in quest of beautifying details. There is yet time for it. If you attempt it now, that might endanger the unity of thought and the logical sequence of ideas, which are more important than the flourishes and the beauty-bits.

Having finished the first sketch, sleep on it for another day or two. And then revise, re-write, and again revise and re-write ; chisel out the angularities and prune off the superfluities and give the whole thing a general polish. Look up the meaning of doubtful words and make sure of the appropriate context in which they can be used, as also of the apt use of prepositions and conjunctions — the *Concise Oxford Dictionary* may be used for the purpose. Have an eye also for the correct placing of phrases and the proper balancing of sentences. And put in a few flourishes, if you like—but only such as are apt and sober, and not irrelevant or fantastic. Carry on until you feel you have achieved your best and cannot do better.

A few minor points should also be attended to, in finishing up your work. Write *legibly and only on one side of the paper.* Do not put in too many lines on a page; leave a broad margin. If you can get it all typewritten, that will surely be an additional argument in your favour — the Editor will very much appreciate it and thank you for it and that means a good chance for your article to go in.

These then are the few suggestions we would offer to those of our young friends who would feel a generous impulse to contribute to the College Magazine, and who believe that they have in them the makings of a man of letters. If they take kindly to these suggestions and follow them up faithfully, we can confidently assure them that their budding taste and talent will in the fulness of time blaze up into the brilliance of a finished literary celebrity. Trifles make perfection, but perfection is no trifle.

Omnia Omnibus

Besides the three main purposes of a College Magazine, which we have noted above, there is yet another — not exactly a purpose, but rather a customary feature — we mean the Editorial '*Notes and Comments*'. Like the president of a public meeting, the Editor too is a privileged person. He can wander about without let or hindrance. There are no rules or rubrics to fetter his freedom. All the same, ordinary commonsense — alas, a very uncommon commodity in these days of aggressive egoism — should set some limits even to such an unfettered autocrat. Whatever it be, we do not for the present propose to wander very far, but shall rest content with a word or two to our young friends whose future is our greatest concern.

Blest with the supreme gift of education, our young friends have hopes and aspirations, different from those of their illiterate brethren. They yearn for a fuller, a better life; they are even bubbling over with the ambition to transform the world. Well and good. Indeed, every one in his own way can make a contribution to the improvement of the world in which we live, through positive action — through the urge to devote himself unselfishly to that end. But then he should lay to heart the wisdom contained in Bacon's words: "If we are to transform the world, we must first begin by transforming ourselves". 'Know thyself', says the ancient Greek adage. And Tennyson adds:

"Self-reverence, self-knowledge, self-control,
These three alone lead life to sovereign power
Yet not for power (power of herself
Would come uncall'd for) but to live by law
Acting the law we live by without fear;
And, because right is right, to follow right
Were wisdom in the scorn of consequence."

That is the transformation of oneself. It implies, above all, a fundamental belief in some great ruling force, which can give purpose to one's life. "It is no longer unpopular or unscientific to believe in God" — in spite of the Communists.

Having thus transformed ourselves, let us launch out, heart and soul, on the great enterprise of bettering the world, of bringing peace and happiness to the distressed millions. It is essential to remember, however, that in the final analysis peace is not merely a matter of politics or economics; it is primarily a matter of the spirit. Rising standards of living are of little profit if they are accompanied by moral decadence. If the pursuit of happiness is construed simply in terms of more money, more leisure, more pleasure, it is likely to prove a barren quest. The greatest satisfaction comes through creative work; but to give real satisfaction it must be joined with service to others: the greatest happiness comes through sacrifice.

Young friends, hold on firmly to the great truth: that reason can overcome prejudice; that knowledge can overcome ignorance; that love can overcome hate; and that goodness can overcome evil. And then you will find the road to success and satisfaction opening wide before you. Work on quietly, silently. There is no need to be sensational. Nor is it necessary to sound trumpets or beat drums. The simple task for every one of you is "to carry light where there is darkness; to insist on truth where others are furthering falsehood; to establish order where others are spreading chaos; to bring in love where others are striving to bring in hatred." And believe us, this is not too much for any one of you. Just a little self-confidence, added to a little bit of selflessness, a generous spirit of courage and daring, and, above all, an abiding trust in Providence will carry you safely and successfully through the noble task. Good luck and Godspeed to one and all of you — *Au Revoir*.

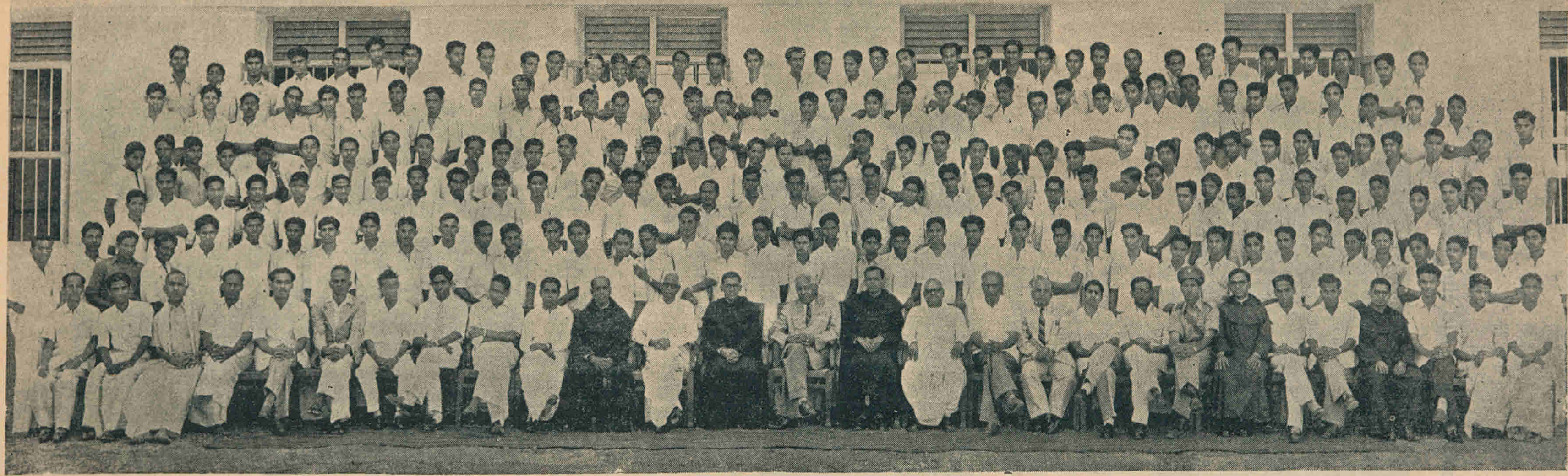

VICE-CHANCELLOR IN OUR MIDST, February 13th, 1958

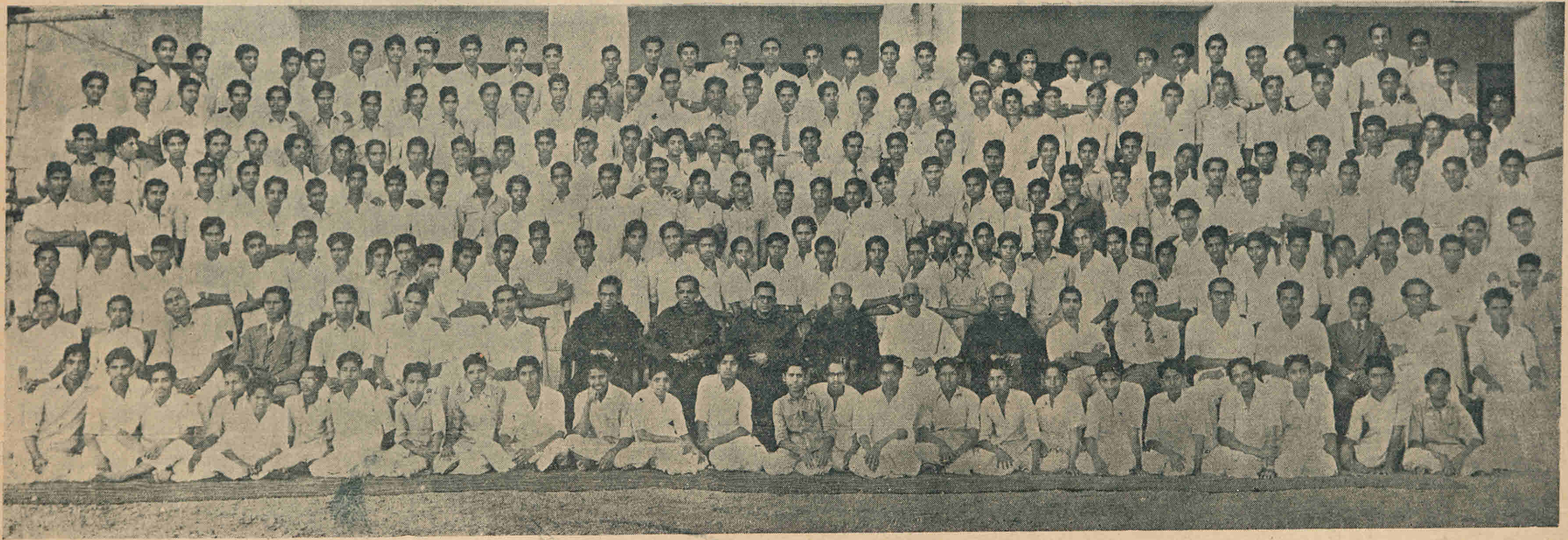

OUR FIRST BATCH OF PRE-UNIVERSITY STUDENTS, 1956—'57.

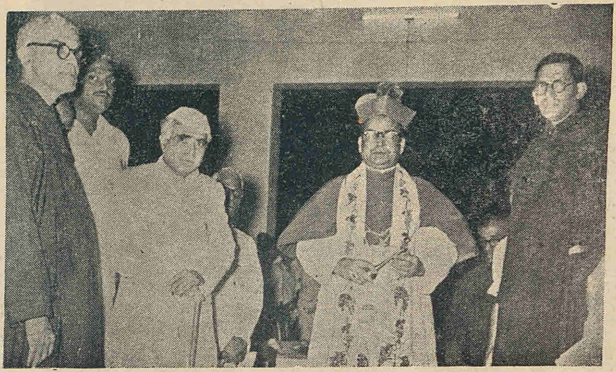

The Governor Cutting the Ribbon

Blessing

INAUGURATION

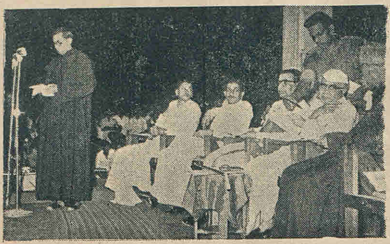

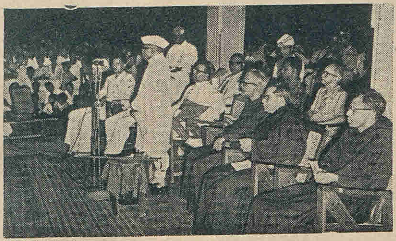

Provincial's Welcome Address

Address by the Governor

The Governor & Party

FEATURES

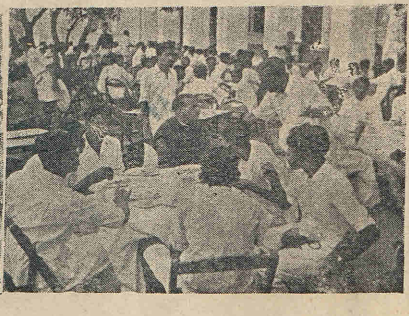

Sections of the Audience

Social Gathering

OUR INAUGURATION

(*R. V.*)

Irinjalakuda is a cultural centre with many historic associations. It is the seat of the famous Kudalmanickam temple and is the native place of Unnaiwarrier, the author of 'Nalacharitham.' The high school in the town is one of the oldest in the State. It is a centre of commerce and communications. The people are enlightened, cultured and prosperous

But one thing was conspicuous by its absence. There was no institution for higher learning here. The towns-people keenly felt its absence and made vigorous efforts for establishing a College. They finally approached the benevolent Carmelite Fathers, who kindly agreed to shoulder the heavy responsibility of starting a first grade college.

These were the circumstances that led to the establishment of Christ College at Irinjalakuda. It was the fulfillment of the desires of a large number of people in and around Irinjalakuda. The people made their generous contributions, but the brunt of the weight fell on the Carmelite Order, which bore it willingly because its motto is service.

The wilderness of Mangadikunnu was selected as the site for the College. From the top of this hill, one can command a grand view of the surrounding country side. It is the best site that could be selected. Construction work began in earnest. The Pre-University class started functioning in June 1956. By the middle of 1957, the grand Arts block was completed and the College authorities desired to have it formally inaugurated. They wanted to celebrate it in a fitting manner and to thank all those people who had so generously contributed to the College fund,

His Excellency Dr. B. Ramakrishna Rao, Governor of Kerala, very kindly agreed to inaugurate the College. The inauguration was fixed on the 13th of October, 1957. The teachers and students of the College worked zealously and transformed the campus into a fairy land. Triumphant arches were erected over the approach roads which were paved with white sand. Streamers and festoons fluttered in the breeze. Thousands of electric lamps illuminated the whole place and the College building appeared like a poem in brick and concrete. A beautiful circular 'mandapam' was erected to receive the Governor.

By 5-30, the whole area was filled to capacity with an expectant and jubilant crowd which stood lost in admiration of the brilliant sight. The Governor and party arrived at seven. Very Rev. Fr. Provincial received him at the gate and conducted him to the beautiful 'mandapam' Cameras flashed; the pressmen were busy taking pictures.

Very Rev. Fr. Provincial then presented the address of welcome to the Governor. He briefly mentioned the circumstances that led to the establishment of this College. The aim of this College was to train leaders of the right calibre to occupy responsible positions in the nation. He thanked the government and the public for the generous help they had given and hoped that they would continue their patron. age of this infant institution.

The Governor then made his inaugural address. He said he was very much impressed by the sight of this beautiful College. He paid glowing tributes to the service that the missionaries had rendered and still continue to render, for the cause of education. He was confident that they would get full opportunity to continue their noble work. It was the policy of the Government to encourage Private initiative and the government would continue that policy. He wished the College all success and prosperity.

After the inaugural address the Governor gave away the prizes to the winners in the various contests held in the previous year. Musical interludes were provided by the College boys. Very Rev. Fr. Principal then proposed the vote of thanks.

Then the governor rose from the dais and accompanied by other distinguished guests walked towards the College building. Then he formally declared open the College by cutting the ribbon. The building was then blessed by His Excellency Dr. Alappat, Bishop of Trichur. Then the distinguished guests were shown round the College. After that they participated in the tea party which was given in honour of the Governor. More than a thousand people, mainly the benefactors of the College, were entertained at the party. The entertainments were over by 9 o'clock and with it the brilliant inauguration ceremony ended.

For all your requirements in Iron & Steel, G. I. Pipes & Fittings, Paints & Colours and General Hardware Materials,

Please refer to :-

I. L. VARUNNY,

Regd. Stockist of Controlled Iron & Steel,

TRICHUR.

Phone No. 515

THE COLLEGE REPORT.

It is with feelings of great joy and pleasure that I present to you the annual report on the working of the College for the last two years. Being the first function of this kind, I take the liberty of prefacing this report with a brief history of the College.

History of the College:

Christ College is owned and managed by the Devamatha Province of the Syro-Malabar Carmelite Congregation. The starting of this College may be considered as the crowning success of a series of endeavours made by the people of Irinjalakuda and its neighbourhood. After many an abortive attempt, the people approached Very Rev. Fr. Clement T. O. C. D., the Provincial Superior of the Devamatha Province, who, after much hesitation, finally consented to comply with their request.

The necessary permission for establishing the College was given by the University on 18th June 1955. The foundation stone was laid on 24th October 1956 by Very Rev. Fr. Maurus T. O. C. D., the Prior General of the Carmelite Congregation. The construction of the main block was pushed through, and the ground floor was ready for occupation in June 1956.

The academic year 1956-57, was an important year in the history of the College. The University Inspection Commission visited the College on 9th July 1956, and unanimously recommended the starting of the Preuniversity course. The sessions commenced on 18th June 1956, with three divisions of the P. U. Class, with a total strength of 244 students on the roll. This may be considered as a good beginning for any new College to start with. Of our first batch of students, forty-nine per-cent came out successful in the P. U. examination, with four First classes and 22 Second classes. Taking into account the low percentage of pass in the University, the performance of our first batch of students is very encouraging.

In 1957-58, the College introduced Three-Year Degree Courses in Chemistry, Zoology and Commerce, with suitable Subsidiary subjects. The introduction of the P. U. and Three-Year Degree Course has adversely affected the strength of all Colleges, including ours. I hope that this is a transient phenomenon, and things will soon settle down to normal.

Staff:

In 1956-57, our staff consisted of 14 members, with Rev. Fr. Gabriel as the Principal.

English:

Rev. Frs. Dismas & Lazaar, & Messrs. Rama Varma & P. N. R. Nambisan.

Oriental Languages:

Messrs: N. J. Francis, V. Raman Menon, & Rev. Fr. Leontius.

Social Studies:

Prof: Joseph Pettah & Sri. M. K. Verghese.

General Science:

Messrs. P. P. Joseph, T. V. Krishnan, P. I. Thomas & K. J. Joseph.

I take this opportunity to gratefully record the services of Rev. Fr. Lazaar, Messrs. T. V. Krishnan, N. J. Francis & V. Raman Menon, who left the College after the period of their appointment.

In 1957-58, consequent on the introduction of the Degree Courses, additional staff had to be appointed. It was the good fortune of the College to secure the services of eminent educationists, to its staff.

The following additions have been made during this year:

English: Prof: A Aravamuda Iyyangar.

Oriental Languages: Messrs. C. Purushothaman Elayath & S. R. Gupta.

Physics:

Messrs. C. R. Vaidyanathan & K. V. Vasudevan Nampooripad.

Chemistry: Prof: A. C. Joseph.

Commerce: Prof: P. V. Seshagiri Rao.

Zoology: Sri. Abraham P. Jacob.

History: Rev. Fr. Adolphus.

A few unavoidable changes in staff took place during the course of the year. Messrs. P. S. Eswara Iyer & N. D. Francis, filled up the vacancies caused by the departure of Messrs. Vaidyanathan and Vasudevan Nampooripad of the Physics Department. Sri. K. J. Joseph took the place of Sri. S. R. Gupta who left the College, during the Second term. Messrs. A. A. Antony, Physical Director, and K. J. Joseph, Demonstrator in Botany left the College to work in sister institutions, and the vacancies were filled up by Messrs C. D. Jose and Koshy Cherian respectively.

With great regret I have to mention the departure of Prof: Joseph Pettah, who had been from the very inception of this College, the doyen of our staff and a friend and philosopher to both the staff and students. The University authorities found it impossible to give further extension to the period of his service after retirement We wish him long life to enjoy his well-merited rest

Accommodation:

The main Arts Block, besides providing accommodation for twelve Lecture rooms, at present houses, three science Laboratories with the other accessory rooms, and also, one Library and one Assembly Hall. This block was completed early this year, but the formal inauguration took place on 13th October 1957. His Excellency Dr. B. Ramakrishna Rao, the Governor of Kerala, was gracious enough to formally inaugurate the College building and give away the prizes to the winners of the last academic year. His Excellency, the Bishop of Trichur, blessed the new building, immediately after the Inauguration.

In this context, I may be permitted to make a brief reference, about our financial position. The management has so far spent a sum of about 8 Lakhs of Rupees, on procuring the site, and in providing accommodation, equipments and residential facilities. Public enthusiasm, when translated into the form of rupees-annas-pies, took the shape of a donation of about Rs. 60,000. There is still a wide gap which no management, however earnest and enthusiastic it might be, can fill up. We look up to the University and the Government, for ample financial aid which we legitimately deserve.

Sports & Games:

Considering the strength of the College, and the short period of its existence, our performance in the field of Physical Education is highly satisfactory. We have at present eight grounds in all, offering facilities, for Foot-ball, Hockey, Basket-ball, Volley-ball, Tennis, Badminton & Tennikoit. Our teams participated in the Inter-collegiate tournaments, in Foot-ball, Basket-ball and Hockey. I am proud to say that our team won the Zone finals in Foot-ball. For the benefit of our young athletes,

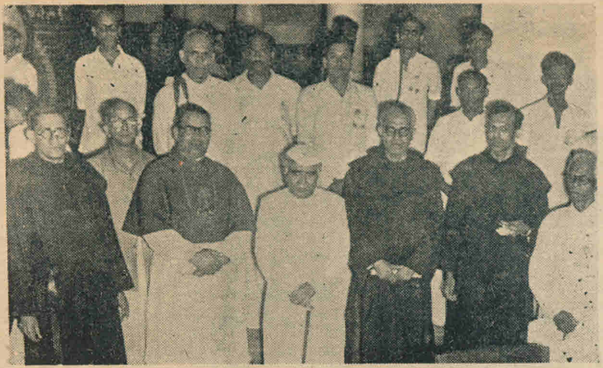
The Governor with the Bishop, members of the Managing Board & Local citizens

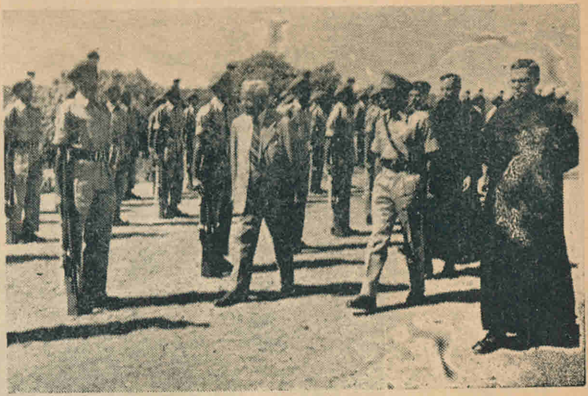
Vice Chancellor Inspecting Ceremonial Parade of N. C. C.

Address of Welcome by the Municipal Chairman

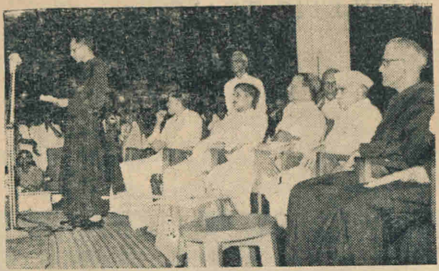
Thanksgiving by Rev Fr. Principal

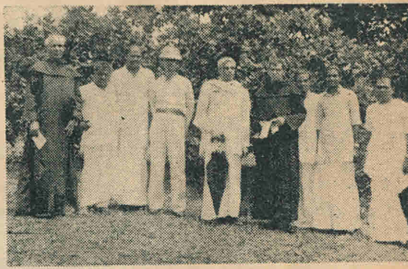
First Site Inspection

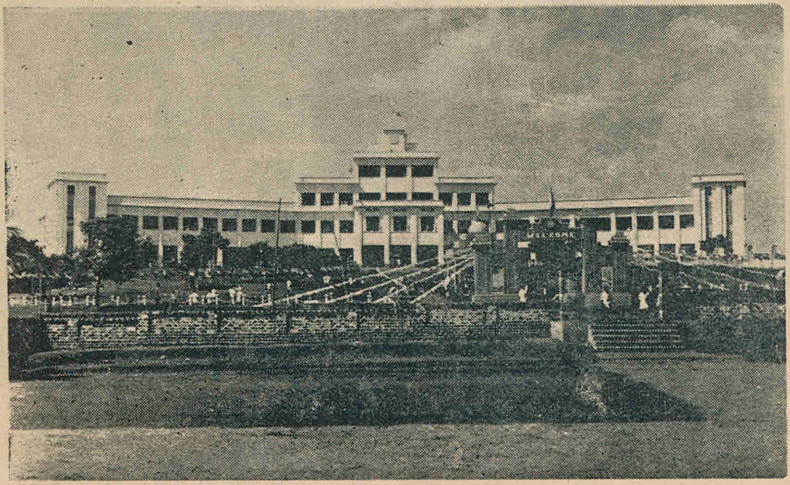
Arrayed for the Inauguration

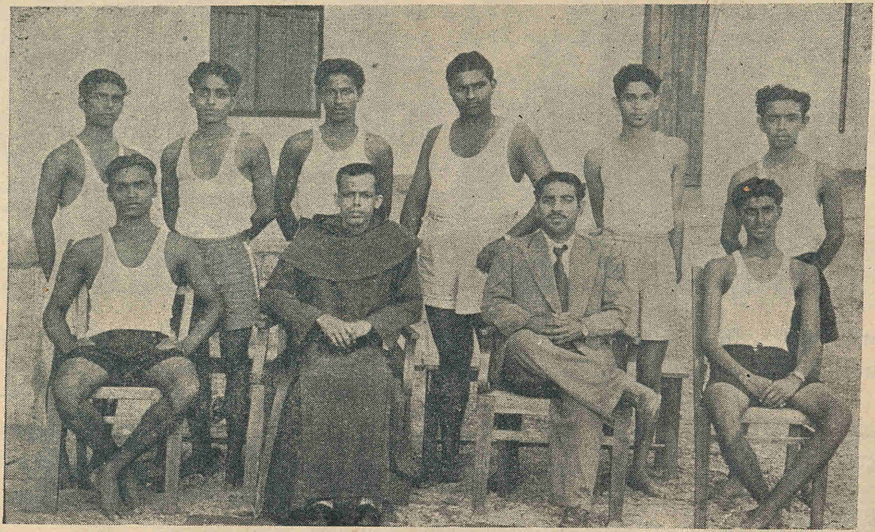

ATHLETIC TEAM 1956—57.

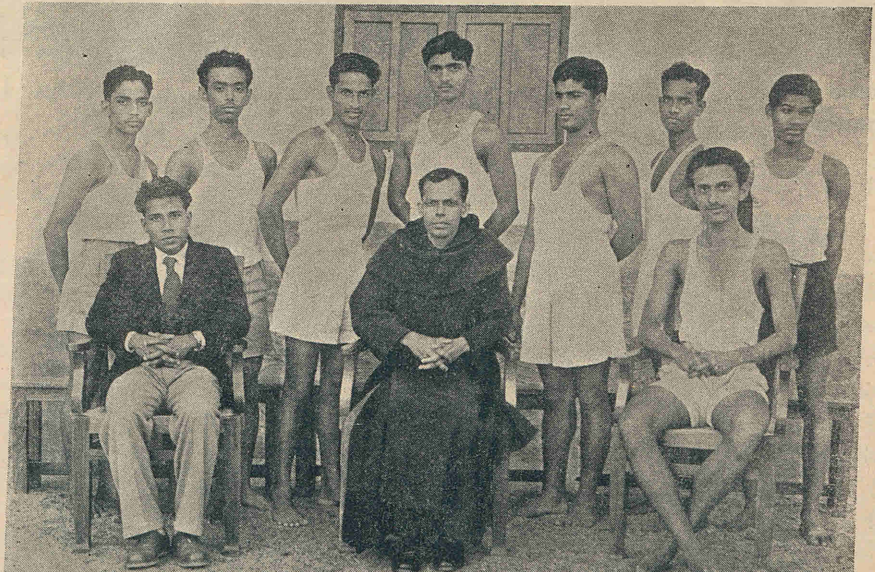

ATHLETIC TEAM 1957—58

an Athletic Training Camp was organised in the beginning of this academic year. We are quite confident that, by the time the College attains its full stature, we will make our presence more deeply felt in the sphere of Intercollegiate Sports and Games.

N. C. C.

The College was singularly fortunate in being able to raise one N. C. C. unit in the very first year of its existence. The N. C. C. is very helpful to infuse into our students' minds, a sense of discipline, duty and team spirit. Our unit participated in the Annual Training Camp held at Pangode, Trivandrum in December 1956, and in the Social Service Camp held at Alwaye in April 1957. I feel singularly happy to record here that our first N. C. C. unit, just three months after its raising, annexed the Best Administration Cup, for the year.

Students' Residence:

The College authorities have realized the important place of hostel life, in Collegiate education, and have provided adequate accommodation, to meet the requirement of this year. The residential facilities are being further extended to meet the increased requirements next year.

College Associations:

A General Literary Association, with many Branch Associations and Clubs are functioning in the College. These Associations are intended to develop the latent talents of our young men and to mould their character, and to widen their social experience. A detailed report of their activities will follow immediately.

Conclusion:

Ladies and Gentlemen! This College is dedicated to Christ, the eternal master and model. Its moto is Jivith Prakash, "Light of Life," and the College spares no pains to shed light on all its alumni, helping to cultivate everything that is good, beautiful and noble in the human nature.

The success of an educational institution depends largely on the discipline of the students, and the spirit of co-operation between the members of staff. I am extremely glad to declare that this College can take legitimate pride in its students and in its very dutiful and zealous staff.

May I take this opportunity to record our heart-felt gratitude to the Government, and the University authorities, and the enthusiastic public of Irinjalakuda, who stinted no partonage and support, for this new College.

In conclusion, may I raise my heart in humble thanksgiving to Almighty God, who guided our steps during the perilous days of our infancy.

Before concluding I extend to you, Sir, our warmest regards and sincere gratitude for having accepted our invitation and come all the way, to oblige us at great personal inconvenience.

Principal,
CHRIST COLLEGE,
Irinjalakuda.

Christ College Associations 1957-58

On behalf of the several Associations of the College, I have pleasure in presenting a report of their work during the year 1957–58.

THE GENERAL LITERARY ASSOCIATION is a federation of all the Associations of the College. All the students of the College are members of the Association and all the members of the staff honorary members. During the year Mr. V. T. Gangadharan was the elected Chairman, and after he left the College, Mr. P. L. Johnny held the office. Mr. C. R. Kunjayyappan was General Secretary and Mr. K. U. Vinodhan, Joint General Secretary. The Inaugural Address for the year was given by Sri V. N. Subrahmonya Iyer, M. A., M. L., Principal, Law College, Ernakulam, on the 19th August.

On the 29th October Sri. Ulahanan Mappilai spoke to us on the subject "Appreciation of Beauty."

To celebrate the birthday of Kerala there was an extra-ordinary meeting on November 1. with Sri. E. K. Hariharan B. A , L T , in the chair. The variety entertainment that was a feature of the occasion vividly portrayed the glamours of Kerala.

On 29th November we had a parliamentary debate on the motion: "This house is of opinion that English should continue as the medium of instruction in Colleges". Sri. P. N. R. Nambisan moved the proposition and Sri. Rama Varma opposed it. The House delivered its verdict against the motion.

The Association bade farewell to Sri. Joseph Pettah, M. A, Honorary Professor of History & Economics on January 17. The Very Rev. Father Provincial presided on the occasion.

At ordinary meetings we discussed subjects like "Art and Society" and "Progressive Literature".

THE ORIENTAL LANGUAGES ASSOCIATION had as its Joint Secretaries Sri. C. V. Appu and K. Chellappan. It was inaugurated on the 18th September by Sri. Sukumar Azhikode. Besides an ordinary Hindi meeting there was a symposium on the subject "The responsibility of writers to society," led by Sri. M. K. Verghese. Sri. Purushothaman Elayath presided.

THE SCIENCE ASSOCIATION was inaugurated on the 13th September by Dr. P. C Mathai who spoke on Modern Science. Sri C R. Kunjayappan was the Secretary and Sri K R. Narayanan Joint Secretary. There was an ordinary meeting at which there was a discussion on the subject "Science & the common man".

THE COMMERCE ASSOCIATION with Sri. E. K. Gangadharan as Secretary aad Sri. K V. Ans as Joint Secretary, had its Inaugural meeting on the 2nd of December. Sri. P. C. Achyuthan Pillai M. A., M. L , gave the Inaugural Address. There were a number of discussions on topics of importance.

THE FINE ARTS CLUB with Sri. K. K. Bhaskaran as Secretary and Sri. P. J. Mathew as Joint Secretary, provided music and other entertainment at all public meetings and presented a drama on the occasion of the farewell to Chev. Joseph Pettah. To-day after the public meeting they will stage "പിൻതിരിപ്പൻ പ്രസ്ഥാനം"

With Sri. T. Vijayan as Secretary and Sri. K. P. Chakkunny as Joint Secretary THE SOCIAL SERVICE LEAGUE was inaugurated by Sri. C. R. Kesavan Vaidyar on the 26th August. It contributed its mite

of labour to the laying out of the Tennis Court on the College grounds. Under the auspices of the Social Service League, a tour was undertaken to Mysore and Bangalore with Twenty Seven students and two members of the staff of our College. The programme was immensely appreciated by the students.

The ALL INDIA CATHOLIC UNIVERSITY STUDENTS' FEDERATION unit in the College had its Inaugural meeting for the year on the 6th of August when the Rt. Rev. Mgr. Paul Chittilappilli, Vicar General of Trichur spoke. The members of the Union have formed themselves into several cells with varied objectives like the deeper study of the Catholic doctrine, Social Service and the cult of mariology.

In concluding this report we wish to convey our grateful thanks to the Principal and all our Vice-Presidents for their encouragement and guidance and to the many gentlemen who were good enough to inaugurate our activities and preside at our meetings. We are still very young as a College and at present the majority of our students belong to the Preuniversity class. With increasing maturity we shall expand and intensify our activities and we assure you that in the years to come we shall present more and more impressive records of our work.

C. R. KUNJAYAPPAN

General Secretary.

EQUIP YOUR LABORATORY WITH LABORATORY AND FINE CHEMICALS, ANALYTICAL AND LABORATORY RE-AGENTS, AMINO-ACIDS, STAINS, DRUGS, VITAMINS ETC.

DIRECTLY IMPORTED BY

S. MATHURADAS & Co.,

Post Box No. 2113,

PRINCESS STREET,

BOMBAY-2.

Grams: SMATHURCO **Phone: 30273.**

OUR COAT OF ARMS

In all ages and in all countries distinguishing arms or symbols have been in use among Tribes or Nations, families or chieftains. Greek and Roman poets describe the devices borne on the shields of heroes, and many such shields are painted on antique vases. Rabbinical writers also testify to the fact that the standards of different Tribes of Israel set up in their camps bore figures devised from the prophecy of Jacob, e. g. the Ravening Wolf for Benjamin, the Lion's whelp for Juda, the ship of Zebulon and so forth. The early Chinese Empire had its symbol of five-clawed dragon, and the Japanese Emperors had the Chrysanthemum.

The Dharma Chakra, the Lotus, the Lion, the Bull etc , have been time-honoured symbols in India. The National emblem of free India is a replica of the capital of Asoka's pillar at Sarnath, erected between 242—232 B. C. In the original capital there are four lions standing back to back, mounted on an abacus. The Dharma Chakra appears in relief in the centre of the abacus.

Coming now to the Coat of Arms of our College, I must say at the very out-set that it is full of symbolism. The most salient feature is the Diogonal Cross, or the big letter 'X' which divides the escutcheon into four parts. The very letter 'X' stands for Christ, 'the Light of the World' to Whom this college has been dedicated. He is the Way, Truth, and Life.

In the upper part of the shield we find a star shooting down a bright ray of light. This star stands for Mary, the Morning Star, the Seat of Wisdom. She is our celestial Patroness, the Guiding Star of Carmel in general, and of the 'Devamatha Province' in particular. She is the Pillar of the Cloud to whom we address these words of Newman:

"Lead, kindly Light, amid the
encircling gloom
Lead Thou me on!
The night is dark, and I am far from home-
Lead Thou me on!
Keep Thou my feet; I do not ask to see
The distant scene–one step enough for me."

Down below we find the 'Ship of Life'– 'the Jeevitha Nauka'—which forges its way through the foaming waters of a troubled Sea. In fact education is a complete preparation for the storm and strain of life,—complete in the sense that it develops the whole man, physically, intellectually and morally, taking into account also his life after death.

"At helm I make my reason sit:
My crew of Passions all submit"

says the wise man; and that sort of wisdom, only true education can impart.

On the left side is a small lamp with a lively flame which is symbolic of the scope of collegiate education It is not merely a preparation for life in the ordinary, but it is also a training for Leadership Everyone who goes out of the portals of this temple of wisdom should be able to enlighten the

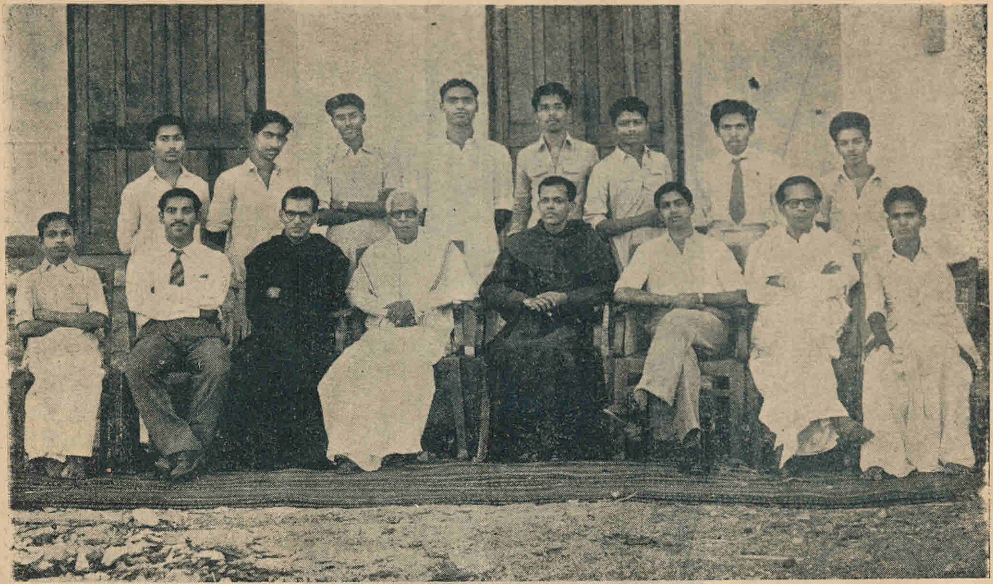

COLLEGE EXECUTIVE COUNCIL, 1956—'57

COLLEGE EXECUTIVE COUNCIL, 1957—'58

Chev. Joseph Pettah, K. S. G.

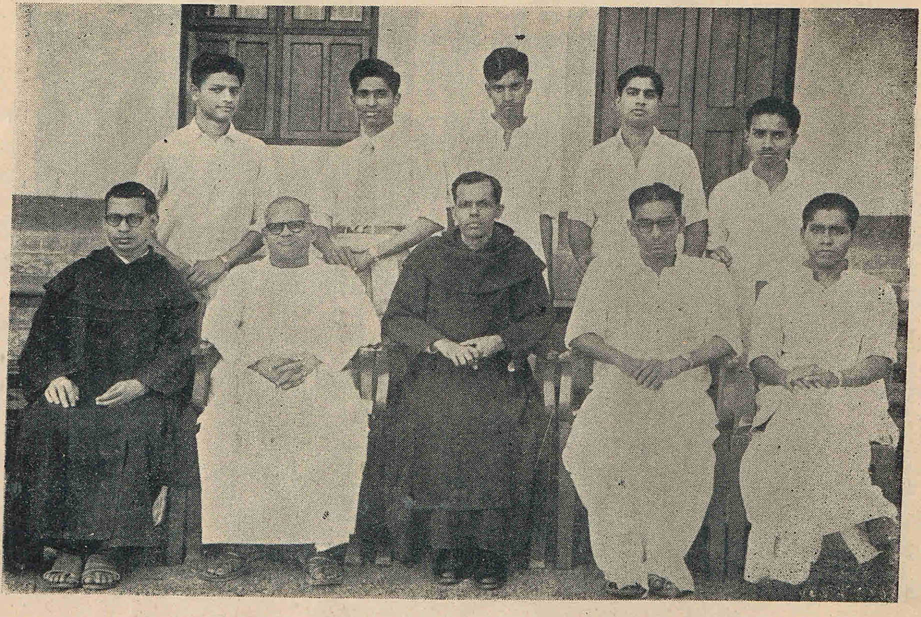

THE MAGAZINE COMMITTEE.

Masses and lead them to their ultimate end. He must be a man of light and leading. The unenlightened millions in India today are on a pilgrimage for Light, Love and Life.

Again on the right side we have the 'Asoka Chakra', or the 'Dharma Chakra', which reminds the students of their duty to their country as citizens of this Sovereign Republic. This National symbol stands for loyalty to the Nation and for one's 'Dharma' or duty to his brethren. A 'Chakra' or Wheel goes round endlessly, and thus it is also a symbol of Infinite God, eternal life, and other spiritual values. According to Mahathma a good leader should be 'a devotee of God, a man of courage, and a servant of the Nation'.

Finally there is our beautiful motto: "Jeevith Prabha" the Light of Life. Christ calls Himself in the Gospel 'the Light of the World' and promises 'the light of life' to all. It is our fond hope that this institution which is dedicated to the real Light of Life, would stand as a beacon of light to enlighten not only our own students, but also through them the minds of teeming millions of our Mother-land. Let our students carry with them the Light of Life in all its splendour and warmth to every nook and corner of our land and prove themselves to be real 'Light of Life'. Their noble ideas, self-less love, integrity of character, and spirit of service shall be an inspiration for all. "Let your light shine before men, in order that they may see your good works and give glory to your Father in heaven."

M/s. ROYAL STORES,
IRINJALAKUDA.
CYCLE SPAREPARTS & REPAIRING
AND ELECTRICAL GOODS.

K. A. VERGHESE,
CLOTH MERCHANT,
IRINJALAKUDA.
AUTHORISED DEALERS OF BINNI, ETC.

"THERE IT IS!"

E. M. Hariharan B. A. B. T.,

Headmaster, H. S. S., Irinjalakuda.

"There it is" shout my children looking to the north from the school across the fields. They shout thus with joy and pride. They are joyful because their to-morrow's AlmaMater is there. They are proud because they have it in their town. It is indeed a lofty institution – THE CHRIST COLLEGE. It 'stands like a tall cliff clear above the clouds and resplendent in the sun'.

Before 1955, nothing was there, except the hillock, Mangadikunnu clad with thorny thickets haunted by snakes and jackals. The Wild Life Day in July 1955 was celebrated by my school on this hillock because it was then a place of wild life nearby. But 1956 saw its wildness suddenly dispelled. Was it a Prospero's magic wand that did this? Did an Alladin's wonderful lamp produce the massive building of the College?

No Prospero, no Alladin's wonderful lamp was there. No magic but magnanimity alone was behind the metamorphosis. Our people dreamt for a College in the town. They worked for it. They approached the Government for help. They hoped that the Koodalmanikkam Devaswam would fulfill their wish. But hopes and requests came to naught. Disappointment brought light to the people. The benevolent Carmelite Fathers were at last approached. The magnanimity of those Fathers forced them to take up the noble task. In no time the work was started and the long-cherished wish of the public of Irinjalakuda was accomplished. His Excellency the Bishop of Trichur christened the College in 1956 and His Excellency the Governor of Kerala inaugurated it in 1957.

It is 'CHRIST COLLEGE'. More is meant by the name than it meets the ear. The name speaks of the sacredness of the institution. It is an institution to spread light and learning not only among the young but among all alike. Its 'light' from its height shines on all and makes everyone Christ – like – loving and virtuous. May this institution play its role to bring on earth the 'Just Peace' that the Pope's recent Easter message envisages.

'Christ College' is on the lips of even a child of this town. Its very sight inspires every child to be good and great. The exceptional grandeur of the buildings, the exquisite neatness of the premises, the laudable humility of the Fathers and the pleasing manners of the staff influence the minds of children for better behaviour.

People praise the Carmelite Fathers. with all gratitude, for the rare sacrifice and untiresome efforts for the promotion of education. It is their prayer that the Christ College may ever be 'the life-giving light of Christ'. May the Carmelite Fathers live long to spread this light everywhere and for ever!

ENGLISH OR HINDI?

(A. Aravamuda Iyyangar)

The question of the day in India is the future of English, will English continue to be spoken and studied in India fifty years hence, or will it have disappeared like our Maharajas and Zemindars? The Chief Minister of Madras has spoken with almost unholy glee of the imminent departure of English from this country. On the other hand, Jawaharlal Nehru has assured us again and again that English will always stay with us. Whom shall we believe? Merely by a Platonic attachment to English, not even Nehru can save it from the destructive fury of the Philistines. You cannot lay the axe at the root of the tree and lay the flattering unction to your soul that it is going to blossom and bear fruit. Let us not deceive ourselves. If English ceases to be the official language of the Union there will be nothing left but to perform its funeral obsequies. If you want it to remain you must give up the idea of enthroning Hindi in its place as India's official language.

It would be a calamity of the first magnitude, a tragedy of tragedies if the English language and the priceless treasures of English literature were lost to us. Amidst the Babel of tongues in India English served as a common language and brought about the emotional integration of the peoples of this subcontinent. It welded us into a national unity and was a mighty weapon in our hands in the fight for freedom. "You taught me language," says caliban to Prospero, "and my profit on it is I know how to curse" The Englishman gave us his language and we employed it with devastating effect to impeaeh him for his high crimes and misdemeanours. It was English literature that roused us from the slumber of centuries and inspired us to fight for our freedom. Our passion for liberty, our thirst for Swaraj emanated from our study of the prophets of English literature. Our literatures are great in their way, but their emphasis is on the eternal verities, on the ideal and the other-worldly, and they have all a tradition of acquiescence in authority than which nothing could be more incongruous or out of date in the world of today. Our attitude to life over the ages is not unfairly summed up in Arnold's words:

> The East bowed low before the blast
> In patient, deep disdain:
> She let the legions thunder past
> And plunged in thought again.

English literature revolutionized our entire outlook. It galvanized the dry bones of the valley to life and vigour and under its inspiration we were born again and took our place among the living nations of the earth. Who could read Milton and Burke and Macaulay and Mill and Shelley and not be intoxicated with the ideas of freedom, equality and nationality which these great writers promulgate? And who will say that we have outgrown, or will ever outgrow, the need for this inspiration? The truths of the Ramayana and the Mahabharata and the Vedas and the Puranas are the kernel and quintessence of all our

regional literatures; they lift our souls heavenward, they chasten, comfort, and console us; with unwearied voice they tell us what shadows we are and what shadows we pursue. It is a noble gospel, but inadequate in the modern context. The new world demands a new dynamism in our outlook upon life and the world; and it is only through the channels of English that we can maintain contact with the new thought that flows through the world. Let there be no mistake about it. Not just for some time to come, but for ever will India need the energizing, vitalizing, rejuvenating influence of English

But men, as Carlyle would say, are unwiser than children; they do not know the hand that feeds them. We are now told that English will no longer do for us, and we must throw it away

Like the base Indian threw a pearl away,
Richer than all his tribe

We are asked to discard the English AKSHAYAPATRAM and take up the beggar's bowl that goes by the name Hindi. And what is the case for Hindi? It is argued that while Hindi is the language of 42 per cent of the people of India English is spoken only by a microscopic minority. Is it a negligible consideration that while English is spoken and understood, albeit by a small minority all over the country Hindi is no better than Greek to the whole of South India? Is it right to impose a new language on a vast tract of country? They say they do it in the name of patriotism. Patriotism covers a multitude of sins. But where is patriotism here? The Tamilian and the Bengalee cannot be called unpatriotic if they refuse to accept Hindi as their native tongue. And there is no meaning in giving English the bad name of a foreign language just to jettison it English is no more the Englishman's language, it is an international asset, part of the world's heritage. Granting it is foreign, what is the harm in retaining it? Do we throw away our wrist watches and motor cars simply because they are foreign? Are our constitution, our democratic institutions, our concept of a socialistic pattern of society peculiarly Swadeshi? Do we deem it humiliating to our self-respect to be part of the Commonwealth? If serviceableness is the over-riding principle, why should it go by the board in the matter of the retention of English? English is our master key to modern knowledge and modern thought. By replacing it by Hindi we shall only condemn ourselves to intellectual, scientific and technological stagnation. It is fatuous to believe that translations will enable us to keep abreast of the latest developments in these days when knowledge is advancing at Sputnik speed.

The doctrine sedulously propagated by Hindi families, that English is foreign and should, therefore, be boycotted, has been exploded by the highest judicial authority. In a memorable judgment, Chief Justice Chagla of Bombay has declared that "English is legally and constitutionally as much an Indian language as Hindi or any of the languages of India, since it is the language of a recognized Indian minority. So far as three fourths of the people of India represented by the non-Hindi speaking people are concerned it would be correct to say that for them Hindi is more of a foreign language than English." And when we think of the immortality achieved by some of our country men who have used English as their vehicle of expression, when we recall the achievements of Ramesh Chunder Dutt, Sarojini Naidu and Toru

MEMBERS OF THE TEACHING STAFF, 1956—'57.

OUR HOSTEL GROUP

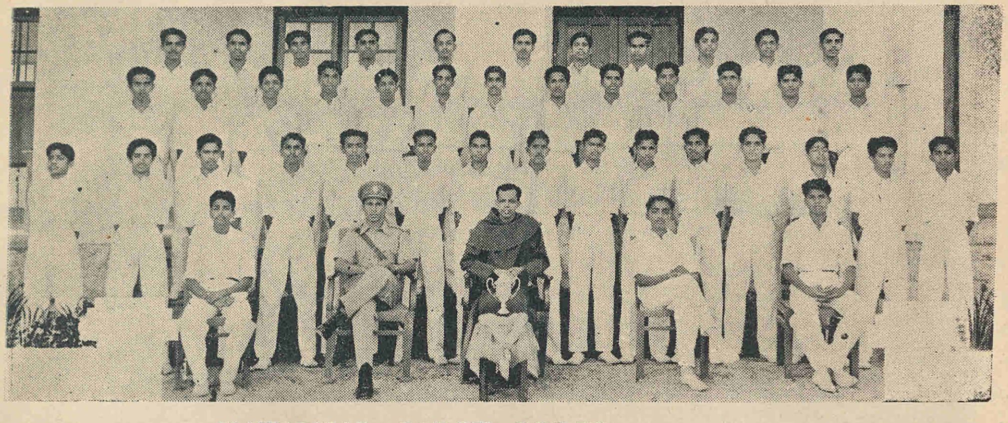

NATIONAL CADET CORPS, 1956—'57.

VICE-CHANCELLOR with the N. C. C. 1957—'58

Dutt, of Swami Vivekananda, Rabindranath Tagore and Sriniwasa Sastri, of Mulk Raj Anand and Sardar K. M. Panikkar we realize how much English has become part and parcel of our being. Above all, it is the language by which all our great nation-builders, from Raja Ram Mohan Roy down to Jawaharlal Nehru made themselves understood throughout Bharat. What is the harm in adopting it as our national language?

The forces arrayed against English are, however, formidable. In the clash between reason and sentiment, reason seldom triumphs. The votaries of culture will, so it appears, be worsted by the hordes of Philistia. The fanatics have the magic mantram, Patriotism on their side. Mr. R. K. Narayanan suggests that we call English by the name SARVA DESHA BASHA and retain it. Would that the Gordian knot were cut so easily! But you cannot say "Puss, puss" to a dog and make it a cat. A change of nomenclature will work no miracle. The outlook for English is far from bright. We have reason on our side, but it is numbers and noise that will decide. We can only pray that reason will prevail at least so far as to permit English to remain with us till Hindi is sufficiently advanced to take its place.

Estd. 1896.

ആലേങ്ങാടൻ കുഞ്ഞുവറിയത് പൌലോസ്,

MERCHANT & MANUFACTURER OF:-

Stainless Steel, Bell-metal, Copper, Brass & Aluminium.

TANA & MARKET, IRINJALAKUDA.

(KERALA STATE.)

THE MOST RELIABLE HOUSE

FOR

YOUR SPORTS REQUISITES

DASS BROS.,

(Near Jos Theatre) TRICHUR.

AND FOR HIGH QUALITY PHOTOGRAPHS

OUR SISTER CONCERN, MURALI PHOTOS

(Near Jos Theatre) TRICHUR.

LITERATURE IN LIFE

M. Sukumar, I. B. Sc.

In these days of the mechanical valuation of life, nobody will give attention to a topic like this. Though we endorse the opinion of the cultured world on the value of literature in life, left to ourselves, we would equate life, not in terms of books but in terms of hard cash.

We are too familiar with instances of people who had resigned themselves to plod laboriously through literary works as a necessary preparation for the adventure of life; and would fain exhaust the Bodleian; and of others who in active life have, like an epicure who "deigns to taste the sunny side of a peach" took up a book for amusement, and discarded it as soon as something more interesting cropped up. It is easy to detect from the nature and extent of the handling of books in a library. where public taste lies. Men and women leave marks of their inner nature on the books they read. A book belongs to Literature when it transcends the sphere of our occupation in life – when it does not smell of the shop – and appeals to our common humanity. A physician will discover nothing of interest in a book of civil procedure and a lawyer will not seek inspiration in a work on bridge-building. All professional men, however, will have to meet on the common ground of the claims of life at large. It is just here that literature as a power in life becomes apparent.

If somebody speaks about the companionship of books as an asset, he will be accused of being old-fashioned. Nevertheless, as one grows one begins to have more faith in the written records of dead friends than in the spoken, half-truths of the living. We should admit here that there are good as well as bad books, just as there are good and bad friends. We accept readily a book to be good if the people say so, but we cannot believe what is said about a living friend without proper caution.

What is literature? As Matthew Arnold has told us, it is the criticism of life. Its immense value derives from the fact that it deals with life, or with the problem how to live.

We are now living in a society where sincere friendship with a man can be had more or less easily. He may guide us through the right ways, to his utmost. But he can see things only within the limits of his own experience. But on the shelves of a library we find the ripe experience of men who had thought highly on the problems of life and there we can confabulate with the wisest of all nations, queens and kings, quite freely. Robert Southey has voiced the universal feeling about books:

My never failing friends are they,
With whom I converse day by day!

This talk with the wise men of old enables us to regulate our conduct of life. But, as a general rule, literature makes the reader a 'man of culture' and raises him above the primitive passions of his savage ancestors. Whether the effect caused by literature partly or wholly is in the form of a systematised philosophy or in the form of scientific information the result is the same– namely, the gradual formation of a cultural outlook.

We worship Lord Rama, Christ or Muhammad; because they struggled against injustice. We are on the side of the Pandavas, because they fought for Dharma or justice. When we read the Ramayana or Mahabharatha we are inspired to think, feel and act nobly and are lifted above ourselves.

A poet sees what we do not see. He finds something most beautiful in a rainbow, or a river flow or a landscape. Mary Howitt says,

'Our outward life requires them not,
Then, wherefore had they birth?—
To minister delight to man;
To beautify the earth;'

Drama and fiction set before us numberless examples of men and women who lived in truth, beauty and sublimity and whose lives warm, comfort and command us. Socrates, Sophocles and Plato, Dante and Shakespeare, Kalidasa and Bacon, Moliere and Montaigne are full of pregnant thought; Scott, Dickens, George Eliot and Shaw are not merely companions of an idle hour, but have something to teach us about the art of life.

Literature enables us to find the value of life and its meaning. It reveals to us the world in which we live, sees "tongues in trees, books in the running brooks, sermons in stones and good in everything." Actually we live in a world unrealised; as Coleridge remarks, 'We have eyes and see not, ears that hear not and hearts that neither feel nor understand.' Literature helps us here by its power of interpretation. A great book teaches us to look at the world with a wide view and keen interest.

We always face new problems, new mysteries about our race, place, purpose and destiny. Literature helps us to take counsel of some of the 'greatest minds of all times' to find a solution to these mysteries. We get clues here and there from the recorded thoughts of the great.

There is a saying that "Life without literature is death *(Vita sine literis est mors)* But even books are not an unmixed, unqualified good. If we follow them blindly we become enslaved. We are then like men who live in 'another's house.' Therefore we should not allow books to become autocrats or dictators, but be our friends. "To know literature and to love it is to make our daily existence larger, richer, happier by providing ourselves with wise counsellors and faithful friends."

THE STORY OF THE ATOM.

Ever since the destruction of the Japanese cities Hiroshima and Nagasaki, the word atom has become quite familiar to all. The press has kept up this familiarity by the constant reference to the experimental explosions of the fission and fusion bombs by the big powers. The new magical words, Cold war, summit talks, sputniks, have helped to keep up the reflection on the atom and on the nuclear energy. Even the most profound scientific genius world not have dreamt that the innocent solid atoms of Democritus, deductively conceived in the 5th century B. C., or again the peaceful tiny indivisible particles of John Dalton postulated from experimental background in 1808, would at last turn to be of life and death significance to mankind. The history of physical sciences for the last sixty years is mainly the history of the atom. Yes, during those years, scientists of various nationalities have subjected the atom to a very large number of careful investigations and have applied the scientific method—observation, hypothesis, experiment, theory and proof—to get at the constitution and the structure of the atom. Observation is the collection of available facts; hypothesis is the tentative assumption based on these facts; experiment is further research (search and search again) to test facts in the light of the assumption; theory is the hypothesis when it has become respectable; and the proof is further experimental evidence to support the theory before any Jury. In that romantic story, scientists of various countries were to make their contributions, but until his death in 1937, Ernest Rutherford the New Zealander contributed the thread of that story.

The atomic theory formulated by Dalton in 1808, assumed that an element is composed of tiny indivisible particles called atoms, that the atoms of the same element have all the same properties, particularly the weight and that the atoms of different elements have different properties, especially weights. The atom being electrically neutral, Dalton never suspected that it has any charge of electricity. The experiments of Michael Faraday in 1832 on the passage of electricity through electrolytes and the conception that ions are atoms with positive or negative electricity led to the idea that atoms should have positive and negative charges. The atom is electrically neutral since the positive and the negative charges cancel each other, they being equal in magnitude. Between 1850 and 1870, the Germans, Plucker and Hittorf had studied the passage of electricity through gases at low pressures and Goldstein, another German, had given the name 'Cathode rays' to something travelling in straight lines from the cathode to the walls of the container. Sir William Gookes in 1879 developed the cathode-ray tube and inferred by the bending of the cathode rays under the influence of a magnet, that they were a stream of material particles. In 1895, Wilhelm Rontgen, the Bavarian came upon a discovery which has blessed mankind with a wonderful power of penetrating Vision through flesh, wood and metal. He saw that when cathode rays were allowed

to strike against any material body, a radiation having a very strong penetrating power was produced. He called the radiation X-rays, because it was an unknown entity. He found that X-rays affected a photographic plate, ionised gases and excited fluorescence in substances like barium platinocyanide. Years of research have shown that X-rays are electromagnetic waves similar to heat or light, but of much shorter wave lengths. The announcement of the discovery of X-rays caused great sensation amongst laymen as well as scientists. To the physicists this was the beginning of a new attack on the secrets of nature. Professor J. J. Thomson reproduced Rontgen experiments at the Cavendish laboratory along with the young newcomer Ernest Rutherford. Thomson and Rutherford, studying the X-radiated gases, found that when they were passed through tightly packed cotton wool, the gases ceased to conduct electricity. Following up such experiments, Thomson in 1897 proved definitely that the cathode rays consisted of negatively charged particles having a mass of about 1/1800 of that of a hydrogen atom and that exactly similar particles were obtained whatever gas was used in the vacuum tube. Thomson adopted the name electron for those negatively charged particles and he assumed that they formed part of the structure of all atoms.

In France too, X-rays had caused scientific excitement. Jules Henri Poincare made an inspired guess that X-rays or rays similar to them might be emitted by fluorescent salts. This idea appealed to Autoine Henry Becquerel. He did experiments using uranium salts and came to the conclusion that uranium and uranium compounds always emitted a radiation without any preliminary stimulation by sunlight and that the radiation was different in nature from that of the X-rays He further observed that the rate of emission of the radiation was independent of temprature and of other experimental conditions. In other words, he discovered in 1896 the phenomenon of radioactivity, which might be defined as the property possessed by some elements of emitting spontaneously radiations, which could affect a photographic plate, could often penetrate through substances opaque to ordinary light and could ionise gases.

Madame Curie studied Becquerel's results and made a revolutionary hypothesis that the strange radiations of Becqueral were in fact particles coming out of the atom. There was an idea which went even against the name itself, since atom meant indivisible. It would be difficult to prove the hypothesis if such a radiation was merely a feeble peculiarity of uranium alone. Were there elements behaving the same way? Then began a search, which was one of the great epics of science, not only because it gave us radium but because it was an example of patience, persistence and endurance. In 1898 Madame Curie found that thorium and its compounds were radioactive. Then suggested by Becquerel, she started the analysis of pitch blende from Bohemia and along with her husband detected a highly radioactive element, polonium named after Poland, the country of her brith Six months later, she affirmed the existence of another new element. The new element was called radium because of its extreme radioactivity. In 1899, Debierne detected in pitchblende another radioactive element and namad it actinium.

In science the answer to every question gives rise to another question. Rutherford, puzzling over the Curie effects, asked to himself, "What is this radiation? and

why?" He used the rays from uranium to activate gases instead of X-rays He found that the rays were of two different kinds and termed them alpha (α-) and beta (β-) rays. He proved that α-rays were positively charged helium atoms and that β-rays were identical with electrons possessing a speed which many vary from 2/5 th to 9/10 th the velocity of light. Frederick Soddy and Sir William Ramsay in 1903 showed conclusively that the α-rays are nuclei cf helium atoms carrying two positive charges. Rutherford investigated thorium along with Soddy and found that it changed into a new element thorium X, giving a third type of ray to which they gave the name gamma (Y-) rays. We now know that the Y-rays are a particularly fierce form of X-rays. Rutherford and Soddy announced boldly that they had proof of what Madame Curie had suspected and that atoms, the indivisible, were in fact dividing. They added further that the atoms were splitting of their own accord, constantly changing and withering away.

In 1909 Rutherford suggested to his German research student Geiger to follow up the curious scattering of the α-particles from a radioactive source in passing through a film of aluminium. Geiger set to work along with a colleague Marsden. They used a thin film of gold which was almost transparent to α-rays; but they found that some of the rays, had suffered a deflection of more than 90° Rutherford got puzzled; but after reflection it appeared to his mind's vision that the deflection of the positive α-rays indicated the presence of a positively charged sphere or nucleus and that the nucleus must be very small compared with the atom itself, since only a small percentage of the α-particles which passed through the atoms of the metal were deflected. Rutherford therefore assumed that the structure of the atom must be like the solar system and not solid spheres. The invading α-particles would thus be able to traverse the empty space between the central sun and the planets of that system. The system would be held together by the fact that the "planets" would be negatively charged electrons and the "sun" a positively charged nucleus. The nucleus would contain almost the whole mass of the atom, but would be a relatively small part about 1/10000 of its volume He put forward the hypothesis in 1911, but kept Geiger and Marsden experimentally checking and rechecking for two years until the repeated results promoted his hypothesis to a theory to be expressed in the Rutherford–Bohr model. Bohr, the mathematician, a research student under Rutherford worked out the orbits of the electrons on a basis which has stood the test of very large number of experiments. The plametary structure of the atom being accepted, it seemed probable that the chemical properties of elements such as valency, types of compounds formed and the visible spectrum depended upon the planetary electrons and not upon the nucleus. The electronic theory of valency is based on the assumption that the electrons are distributed in sheaths or shells surrounding the nucleus and that all elements by way of chemical combination tend to attain the stable electronic structure of the outermost sheath of the nearest inert gas by either donating or accepting or sharing electrons. The stable outer sheath of helium contains two electrons and the stable outermost sheath of all the other inert gases contains eight electrons (the octet).

A few years after Rutherford had proposed his planetary structure of the neutral atom, the positive charge of the

nucleus otherwise known as atomic number (the same as the number of planetary electrons) was conclusively determined in a series of brilliant experiments by the young British physicist Moseley. He pointed out that the atomic number is a fundamental quantity of the atom and that it increased by regular steps from one element to the next in the periodic table—from hydrogen, 1 to uranium, 92. His work proved decisively that the periodic law should be based on atomic numbers and not on atomic weight. It was then observed that atoms of the same atomic number may be having different atomic weights. To such substances having identical chemical properties but different atomic weights, Soddy gave the name isotopes. Since the loss of an α–particle by a radioactive atom decreased its mass by four and its atomic number by two, whilst the loss of a β-particle raised the atomic number by one without altering the mass, it was evident that the loss of an α-particle followed by the loss of two β-particles produced an isotopic atom with the same atomic number as the parent atom, but lower in mass by four units. Such isotopes are common among the radioactive elements. The search for isotopes among other elements was taken up by F. W. Aston who proved in 1923, that many of the commoner elements consisted of two or more isotopes.

Thereafter the story was built up step by step until it reached the climax in the release of atomic energy. In that part of the story, scientists of many nationalities were to make their contributions; but until the death of Rutherford in 1937, all scientists turned to him for reference. The young German Chemist Otto Hahn had discovered a substance thousands of times more active than thorium and he came to work with Rutherford. Rutherford was sceptical about that reported discovery, but experiments proved the existenee of radiothorium. Later Hahn discovered radioactinium. In 1919, Rutherford subjected the nitrogen atom to the action of α–particles from radium and got oxygen along with the expulsion of the hydrogen nucleus or proton. In other words, he had founded modern alchemy or transmutation. His lecture to the Royal Society in 1920 was however more important than that eventful experiment. In that classic pronouncement of all time, he reviewed not only what was already known about the atom, but predicted what was to follow. One important prediction was the existence of a particle consisting of two hydrogen nuclei enclosed by the orbit of one electron (the heavy hydrogen later discovered by Professor Harold Urey). Another prediction was the existence of a hydrogen nucleus of mass and without electric charge—a neutral particle which would move freely through matter and even enter into the structure of the nucleus of the atom. This neutral particle, the neutron, was discovered by Chadwick working with Rutherford himself in 1932.

The decision of Irene, the daughter of Madame Curie to marry Madame's junior assistant Frederic Joliot was really momentous. While the Curies are ever remembered for the discovery of natural radium, the Joliot-Curies live in the discovery of artificial radioactivity.

Bothe and Becker, two German scientists had noticed that powerful radiations were given off when the light and tough metal beryllium was bombarded with the α–particles from polonium. The Joliot-Curies observed that radiation had peculiar characteristics; when passed through a hydrogen compound like paraffin wax, it expelled hydrogen nuclei with

great force. They noticed at the same time that those particles from beryllium had no electric charge. Though their communication about the observation in 'Nature' was not so prominent, still Rutherford sensed its significance and suggested to Chadwick that it was something to be seriously looked into. Chadwick followed up the work of Joliot-Curies and proved by experimental evidence that those were neutrons, the neutral particles which Rutherford had foreseen. Neutron was considered to be a fundamental particle which could be changed into one electron and one proton. With the discovery of the neutron, it is believed that the nucleus of the atom is composed of neutrons and protons, that the nuclear charge (atomic number) is equal to the number of protons in the nucleus and that the atomic weight is equal to the sum of the weights of the neutrons and protons (each of mass 1·000). Isotopes of an element differ from each other only in the number of neutrons in the nucleus.

Again in 1932, Anderson detected the existence of positron—a particle of the same size as the electron but positively charged. In 1933, Joliot-Curies released positrons by bombarding aluminium with α-particles from polomium. They then tried other elements and, found, for example, that when boron was thus bombarded, it turned into a radioactive form of nitrogen. Enrico Fermi, the Italian followed up their work and produced a number of radioactive elements. One of those was plutonium which eventually was to form the charge of the atom-bombs, which saw the destruction of Hiroshima and Nagasaki.

The Joliot—Curies, persuing their work on artificial radioactivity, bombarded uranium with neutrons and noticed curious results. Those experiments were followed up by Hahn and Strassman. They found that of the two isotopes of uranium (uranium 235 and uranium 238), uranium 235 alone underwent fission by neutrons. An atom of uranium 235, when struck by a neutron was split into an atom of barium and an atom of krypton along with the production of three neutrons. The announcement was sensational and immediately Lise Meitner correctly interpreted the possibility of a chain reaction—a neutron upsetting the stability inside the core of the atom, causing it to split and releasing other neutrons to upset other atoms to release more neutrons and so on. Such splitting or fission process, being thus capable of continuing by itself unaided, produced enormous energy in an extremely small fraction of a second. The mass of the uranium nucleus is greater than the sum of the masses of the nuclei of barium and krypton formed. Albert Einstein, the anothor of the theory of relativity has proved that the decrease in mass due to fission is converted into energy according to the mass-energy relation $E = mc^2$, where m is the disappearing mass, E, the energy released and c is the velocity of light 3×10^{10} cm. / Sec. It is because of the high value of the velocity of light that the energy produced in fission is so enormous.

This atomic energy is utilised (1) for peaceful purposes when it is developed at a required steady rate in an atomic reactor or pile and (2) for destruction when it is generated in a fraction of a millionth of a second in the dreadful atom-bomb.

It was found again that uranium containing both the isotopes can be put into an atomic pile or reactor, so that the neutrons from uranium 235 enter into the nucleus of the uranium 238 to form neptunium which changes quickly into plutonium,

a good fissionable material like uranium 235.

The hydrogen-bomb which soon followed the atom-bomb is about 1000 times more destructive. The principle of the hydrogen-bomb is the release of energy by nuclear fusion. At enormously high temperatures as in the interior of the sun, hydrogen nuclei are fused into α-particles. The mass of the α-particle is less than the mass of four hydrogen nuclei. This decrease in mass is converted into energy according to Einstein's mass–energy relation. The enormously high temperature about 10 million degrees centigrade necessary for the nuclear fusion is realised by exploding an atom–bomb as a primer. In certain types of hydrogen–bomb, there is an outer sheath of a metal like cobalt, which after explosion becomes most dangerously radioactive.

The United states, Great Britain and Russia are competing with one another in carrying out hydrogen-bomb tests, releasing thus vast quantities of radioactive dust and cloud contaminating the whole world. All eminent scientists have pointed out the unimaginable harmful effects resulting from such test explosions; but the response from the political leaders ends in mere talk of summit meetings. Yes, it is for them to decide whether they should live in peace or blow up the world by nuclear energy resulting from the once considered docile atom.

"Danger never comes from bombs or shells or bullets. Weapons are useless and lifeless without man. Danger comes from the way man is organised for economic and political purposes"— Louis Fischer.

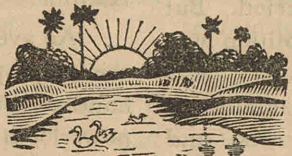

PLEASE VISIT

M/s. JAYA TRADING Co.,

IRINJALAKUDA.

FOR FIRST CLASS BISCUITS & CAKES AND "TEA PARTIES".

INDUSTRIES IN INDIA.

(K. U Vinodan, P. U. C)

India is predoimnantly an agricultural country and the chief occupation of the people of India is agriculture. India has an urban population of over 50 millions and has as many large cities as the United States of America. Before the second world war she ranked among the first eight industrial countries of the world.

With the establishment of cotton and jute mills and coal mines during the middle of the 19th century the industrialisation of India on modern lines was begun. The first world war added momentum to the development of the steel, wool, leather and other industries. Also, considerable progress was made in the development of these industries during the inter-war period. But after the second world war the position was far from satisfactory. Machinery was worn out, the railways had been unable to replace rolling stock for ten years, and essential raw materials were in short supply. With the partition of India into two the condition became worse.

By 1948 the Government took bold steps to save the industries of India, by regulating the distribution of scarce raw materials and ensuring adequate transport facilities for key industries. It may be said that the country has now been set firmly on the road to industrial advance. We may now take a bird's-eye-view of our industries as they are at present.

Among the textile industries is the cotton industry that is most flourishing in India. India is the largest cotton exporting country in the world. She entered the export market only in 1937. In 1950 she exported 1200 million yards of cloth and 200453 bales of yarn.. Cotton spinning and weaving is the largest industry in India and in this industry are employed about half a million workers whose output is worth 4000 million rupees. Bombay stands first in cotton mill output.

The production of woollen cloth dates back to the Moghul times. Though India produces about 250000 bales of raw wool annually, threefifths of it is exported and only the rest is used in our mills. About 25,000 workers are employed in this industry and the output is about 23 million pounds. The most important centres of wool industry are Amritsar, Bangalore and Kanpur.

An average of 134,000 workers, daily, are employed in the 93 silk mills. The handloom products also rank with the powerloom products in quality and price. The main centre of silk industry is Bangalore.

India's rayon spinning mills daily consume 60 tons of rayon, 16 tons of which is produced in three Indian factories. The value of the total rayon consumption in a year reaches up to 150 million rupees. It would have been, probably, higher if rayon were freely available in world markets As the pulp is still to be imported and there is a huge demand from this industry research is progressing to produce rayon grade pulp from the Indian bamboo.

The jute industry of India was badly hit by the partition of India. All the jute mills remained in the Indian dominion whereas 70% of their supply came from

Pakistan. The government of India is now actively encouraging jute cultivation. As the price of this jute is high the foreign consumers search for substitutes and the future of this industry seems unsettled. India has 100 jute mills employing an average of 3,30,000 workers and the chief centre for this industry is Calcutta.

We have evidence that the art of smelting and working iron had been in existence in India even before the beginning of the Christian Era. The famous Delhi Iron Pillar proves the skill of the workers in iron. About one and a half million tons of finished steel a year is produced in Indian factories. One of the three main units of India, the Tata Iron & Steel Co., Ltd., stands first among the iron factories of the Common Wealth. The modern industry dates only from 1908 and the two world wars accelerated its development. Before 1939 only mild steel was manufactured but under war time pressure the varieties of steel improved.

An important development of India's steel industry is her manufacture of railway locomotives, recently begun on a large scale. The only two units are Chithranjan Locomotive works and the Tata Locomotives and Engineering Co. Ltd

Although India has a coast line of about 3,500 miles she has only a few natural harbours. Indian built ships sailed the seas as early as 1500 B. C. The ship-builders of Gujerat were responsible for many units of the British fleet. But with the coming of steel and iron the ship industry declined and the foreign rulers did not encourage it. Thus the ship industry of India is now languishing. The exigencies of the second world war made it necessary to restart the industry and the first completely Indian built ship, the Jalausha, was launched in March 1949 The government of India is actively encouraging the industry by reserving coast line shipping for Indian lines and by financial aids where possible.

In respect of her mineral resources India cannot be said to be very rich. Certain minerals, manganese ores, chromite and mica have been sold in world markets. But other minerals are inadequate. For the development of mining the Indian Bureau of Mines was created in 1948. The geological survey also helps in this connexion.

India has 730 collieries. India's requirements in coal have been estimated at 40 million tons a year. But only 30 million tons of coal is actually produced in a year and negligible quantities of coal have been imported in the last decade. The chief consumers are the railways, the steel, cotton textile, electricity supply and cement industries respectively.

The raw materials required for cement manufacture—limestone, clay gypsum and coal—are abundant in India and this is one of the most highly organized industries of the country. Though the industry was begun as early as 1904, it flourished, after the first world war. Since August 1947, the capacity of Indian companies has doubled. There are 24 companies producing about 4 million tons of cement yearly which is expected to meet the present requirements of the country. Indian cement is largely used in the new hydro-electric projects. The cement industry has now become independent of foreign supplies.

(Based on "Background to India" Govt. of India)

PERSISTENCE OF VISION.

(P. S. Eswara Iyer.)

Vision is never continuous. It is interrupted by the periodic winking of the eye lid. The continuity of perception is not, however, broken by this interruption, for, the eye has a memory to retain vision of an object for about 1/16th of a second after the vision is interrupted. This weakness of the eye, called persistence of vision, may be due to physiological or psychological inertia or both. It is due to this weakness that the path of a rapidly rotating or vibrating splinter appears continuous and a rotating fan appears like a stationary disc.

There is a natural tendency to exploit weakness. Scientists have exploited this weakness of the eye for producing moving pictures, television and for rendering rapidly rotating or vibrating systems apparently stationary for examinations of its strain. The object of this article is only to explain how persistence of vision is exploited in these cases.

In the movie projector a transparent picture depicting one phase of motion is made to stay at the gate when it is projected on the screen. A shutter now obstructs the light when the image on the screen is eclipsed. During this eclipse the next picture showing the succeeding phase of motion is pulled to the gate and made to stay there momentarily. During this stay the shutter clears the path of light for projection. This intermittent projection of a series of still and stationary pictures showing successive phases of motion is continued keeping the duration of eclipse below 1/16th of a second, when by persistence of vision, the separate still pictures blend together to depict motion in picture. The rapid advances in photography, the perfection of the mechanism for this type of projection, and the choice of a proper base for the pictures, all have contributed jointly to exploit persistence of vision and perfecting the movie to the present day standard.

When we look at a picture momentarily an over-all impression of it is formed. Detailed impression of its various parts can be formed only if the eye is moved over them with proper stay for examination. Can we not build up the over-all impression by an orderly short stay impressions of its parts exploiting persistence of vision? Yes. Let us suppose that a picture is subdivided into a large number of horizontal strips. Let each strip, starting from the top be illuminated intermittently as in the movie. Then the images of the various strips will certainly blend into a whole picture. If motion has to be depicted in the successive full pictures, their eclipse interval has to be under 1/16 th of a second. So the eclipse interval between successive strips should be sufficiently short to make this possible.

Instead of building a whole picture from elementary strips let us first build the strip itself from its subdivided sections. In this process, each successive section of the top strip will have to be intermittently illuminated from left end, the eclipse duration being still more shorter, millionth

"Up above the world so high!"
Like a fairy castle in the sky.

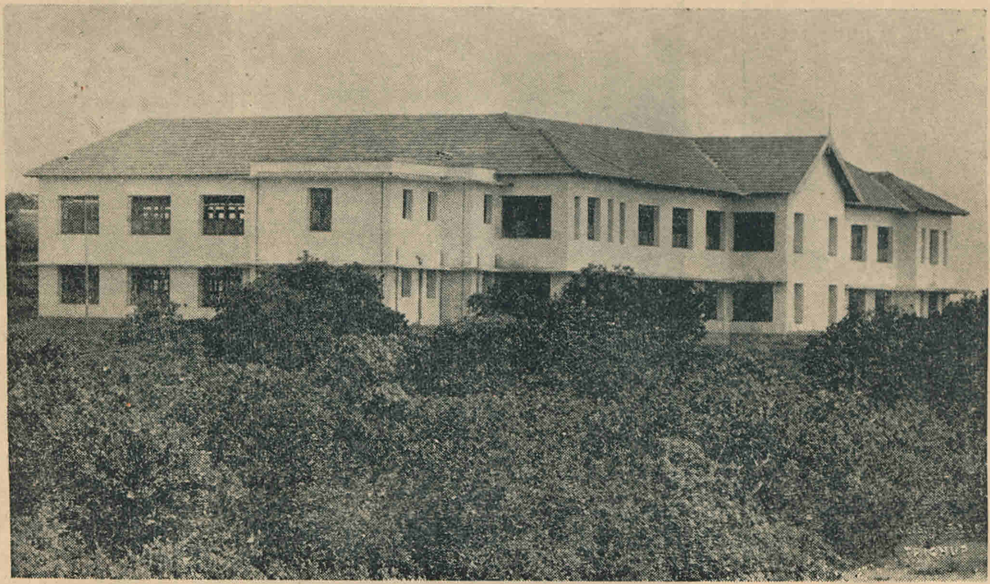

Our New Hostel (A Happy Home for 120)

DISTINGUISHED VISITORS

Msgr. Paul Kakkachery
who inaugurated our C. S. U.

Archbishop of Agra
in the College with our Bishop

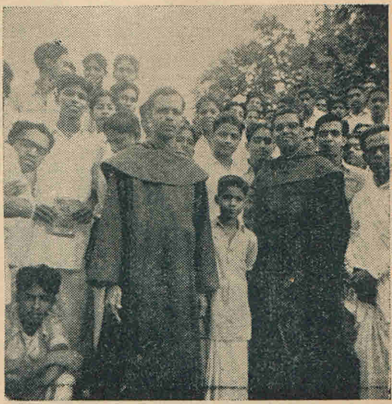

Rev. Fr. Theodosius, T. O. C. D.
preached the Retreat
to Catholic Students.

EXCURSIONS

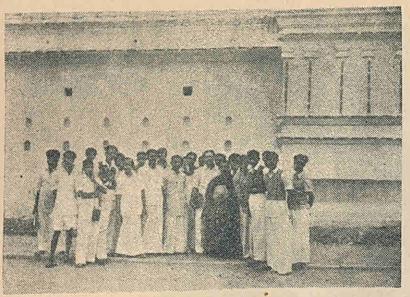

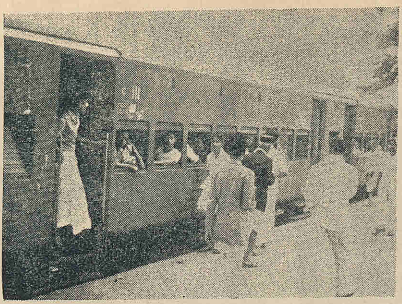

Our Boys in Mysore.

Exploring Peechi Dam

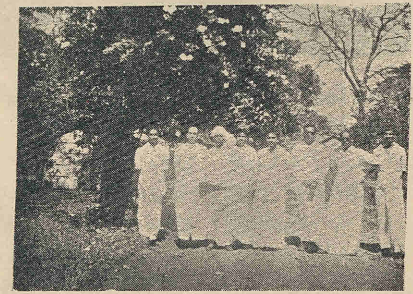

In Search of big game in Thekkadi.

S O C I A L

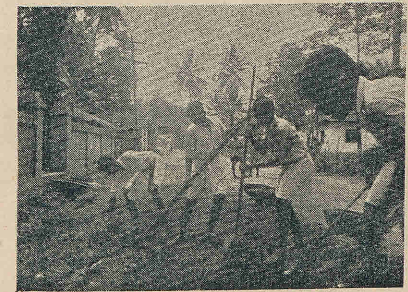

S E R V I C E

We are not ashamed of Spade and Broom.

of a second. Having reached the section at the right end the illuminant will have to kick back to the beginning of the second strip during the eclipse interval. If this process is continued from strip to strip, to exhaust the whole picture, then the procedure is like reading the lines of a printed page of a book. The process is known as scanning. The inertia free, rapidly moving and rapidly intermittent beam for scanning is found in the cathode ray, an electron beam. The scanning is done in the cathode ray oscillagraph by incorporating in it a saw-tooth oscillator of variable frequency with variable horizontal and vertical displacents, ideally suitable for rapid scanning of still and moving pictures. The picture for television is made to fall on a mosaic of electron eyes or tiny photo cells. The scanning beam of cathode ray converts light and shade into faithful electrical variations which are amplified before modulating the high frequency carrier wave. Thus the picture is broadcasted. At the receiving end the demodulated electrical variations are converted back into its faithful variations of light and shade on the screen of another cathode ray oscillagraph by the scanning process. This is television.

If by intermittent illumination for exploiting persistence of vision, apparent motion can be visualised in what are actually a series of still pictures, can we not use the same method to visualise apparent rest in a rapidly moving object? Yes. Let us look at a movie picture through a hole or a number of equidistant holes in a rotating disc. The arrangement is only for interruption of vision at adjustable rate. If the rate of interruption is such that it annuls the persistence of vision exploited in the movie, then a series of still pictures alone will be visible. Or let us view a rotating fan through the same arrangement. The blades take a certain position just at the instant of vision through the hole. Suppose the eclipse duration is such that the motion of the blades till they come back to the same position of vision is rendered invisible, then the blades will appear to be in the same position during every rotation and all the successive apparent positions will blend together by persistence of vision to show that the blades are at rest. Examination of flaws in the rapidly rotating propeller of an aeroplane, shooting through the propeller gap, study of vibration and progressive wave, are all rendered possible by this device.

Vision is one of the five senses. The senses of hearing, smelling, tasting and feeling are the remaining four. Have they got persistence? If so can they be exploited to useful purposes as in the case of the persistence of vision? The answer is yet to come.

Some Aspects of Post-War Industrial Development and Kerala.

P. V. S. Row, M. A., (COM)., B. L., Professor of Commerce.

An intellectual revolt was ushered in when Justice Ranade, the father and founder of Indian Political Economy, saw the backwardness of India—a rich country inhabited by poor people—in all its nakedness, and comparing it with "happy England, proud of its position, strong in its insularity, and the home of the richest and busiest community in the modern industrial world", put forward a strong plea at the close of the last century asking for a change in the economic policy of the then government. In the last two decades, there has been much progress. But we are still far from an industrial India, humming with activity. The underdeveloped nature of our economy can be seen clearly from the occupational distribution of the population. The percentage engaged in agriculture is 69·8, industries 10·5, Commerce 5·9, and Transport 1·5. This may be compared with the percentage of population engaged in agriculture in other countries. In the United Kingdom it is 6 per cent; in the U. S. A. 19%, in Belgium 17%, in Sweden 24%, in New Zealand 20%, in Australia 16%, and in Canada 26%. The percentage of people living in urban areas is an index of the industrial progress of a country. As a country becomes more and more industrialised, the percentage of population living in urban areas tends to increase. For example, in U. K. 80% of the population live in towns. In France which maintains a balance between agriculture and industry, 52% of the population live in towns. In 1951 only about 17 per cent of our population was living in towns. In the two most industrialised States of Bombay and West Bengal, only 31·1% and 24·8% of the population live in urban areas. Recent trends point out to an increasing urbanisation, and there is an unmistakable shift of population from the rural to the urban areas.

There is an impression that the South is industrially backward, and that the prospects of any appreciable development in the near future are not bright. Kerala is particularly backward when compared with the neighbouring states of Mysore and Madras. With its population of 13,563,240 and an area of 14,980 square miles, (of which the forest area in the State comprises 5,335 sq. miles), it has, comparatively speaking, small number of towns. As Sri C. Achyuta Menon says in the Cochin State Manual (chapter 1, page 3). "Towns are of comparatively recent origin in Cochin and in the West Coast generally. While the people of the other parts of India love to congregate in closely built villages, close neighbourhood is repugnant to the genius of the Malayalis, who are averse to living in houses not standing in their own premises. If a cluster of closely built houses is seen anywhere on this coast, it can at once be understood to be the quarters of non-Malayali Hindus, native Christians, or Mahomedans. But for these people, towns that can be properly

called such, would probably not have sprung up on this side of the Ghats".

After the attainment of independence, we were confronted with the economic consequences of partition, and the influx of refugee population. Added to these ills, there was the long neglected economy of the country to be attended to immediately. So the national government recognised the need to formulate a dynamic national policy to increase production and to bring about its equitable distribution. The fundamental aspects of its industrial policy were promulgated on April 6, 1948, with the confidence that a "joint and intensive effort will be made by labour, capital and the general public, which will have the way for the rapid industrialisation of the country". The type of economic system to be followed by the country is generally known as 'Mixed Economy' where the State is to play a 'progressive active role'. Public and private sectors are to work jointly as equal partners in building up Industrial India. The government's new industrial policy was enunciated on April 30, 1956 as follows:—"The State will progressively assume a predominant and direct responsibility for setting up of new industrial undertakings..........with a view to reducing economic inequalities and concentration of economic power and monopolisation".

That the industrialisation of the country referred to above, is going on apace, is proved by the figures relating to the imports and exports. Since the commencement of the First Five Year Plan we have reduced the imports of consumers goods in 1956—57 by 42 per cent (from Rs. 256 crores in 1952 to Rs. 149 crores in 1956—57), and increased the imports of Capital and producers goods by 69 percent (from Rs. 415 crores in 1952 to Rs. 699 crores in 1956—57).

It was only during the Second World War that the vegetable oil industry was firmly established in this country. Formerly, India was exporting oil seeds and importing oil. 56 per cent of the 2,097 oil mills registered under the Factories Act are in Travancore-Cochin. Coconut is of special importance to this State and it is the edible oil here, and Kerala produces more than three fourths of the total grown in our country. India ranks second among the coconut growing countries and has 18 per cent of the world's acreage under this crop, and produces 22 per cent of the worlds supplies. In 1954—55, 1·6 million acres were under this crop with a production of 3,900 million nuts. As more than 75 per cent of this comes from Kerala, the Government of India set up the Central Coconut Committee in 1945. It looks to the better production, marketting and utilisation of coconut products. Two central research Stations are set up at Kasargod and Kayamkulam, both in the heart of the coconut regions of Kerala, to deal with the various problems confronting coconut farming.

For quite a long time, it was the belief that Mysore, Madras and Kerala were interested only in the plantation industries. They are in a flourishing condition and the cash crops from this region fetch large sums in foreign exchange, which the government needs badly to implement its plans. During 1955 shipments of Tea from this region amounted to 74·28 million lbs. of the value of nearly Rs. 22 crores. Earnings of Foreign Exchange from cardomom, pepper, and cashewnuts are not inconsiderable.

Of the Plantation Industries, Rubber occupies a very important place, and the growth of rubber manufacturing industry in the last two decades is very remarkable. Bofore the Second World War, India was

exporting most of the raw rubber, and importing finished goods of the value of Rs. 2 crores. At present there are no exports of raw rubber whatsoever, and on the other hand, there are imports to supplement the supplies drawn from internal sources. Here again, it is Kerala that supplies the material to the rest of the country. It was first introduced into India in 1902 on the banks of the river Periyar in N. Travancore. Today rubber plantations occupy an area of about 170,000 acres, of which more than 80 per cent is in Kerala. Though attempts were first made to plant rubber in Belgaum and Ratnagiri in the old Bombay Province, 96 per cent of India's rubber is grown in Kerala, and most of the remainder i. e. 4 per cent in the Madras State. It is best grown on a plantation scale, but the high pressure of population does not hold out prospects for future development by way of large holdings. The number of small growers is rapidly increasing with all the problems of small, uneconomic holdings like inadequate finance, production techniques and inefficient management and marketing. The Association of Rubber Manufacturers of India conservatively estimate that by the end of the Second Five Year Plan India's requirements would be 60,000 tons. Half of that is to be imported at a cost of 7 crores. It is one of the most important of the raw materials needed by the modern atomic age. It is estimated that about 32,000 different articles are manufactured out of rubber, and some of the uses to which it is put nowadays were unknown to the previous generation. India is one of the very few countries where rubber plantations coexist with a modern rubber manufacturing industry. In about two decades India has succeeded in manufacturing almost the entire range of rubber goods needed by her, and is now exporting manufactured goods of the value of Rs. 11 7 lacs to the neighbouring countries Now India has the largest Tyre plants in the South East Asiatic region. Indian Rubber Board was set up by the Government of India with its headquarters in Kottayam to develop the rubber industry, to see to the marketing of rubber goods, regularise foreign trade in rubber, both, raw and manufactured, and to look after generally the interests of the rubber growers and manufacturers

As Rubber takes 8 years to reach productivity stage, and the needed supplies may not be available till the 70s, the government is contemplating to set up in Uttar Pradesh a Rs. 20 Crore synthetic plant in the Public Sector. The growers of rubber are therefore apprehensive of the future.

Another important industry in building to which a lead was given by Kerala by the establishment of the Travancore Rayon Limited in Perambavoor, in 1946, is the Rayon or artificial silk industry. It is a product and triumph of chemical research and so rayon is rightly called 'the yarn that Science has spun'. The difficult task of clothing the ever increasing humanity perhaps necessitated science to spin this yarn. Today the world's production of yarn has gone up to 3,000 million lbs, and this man-made fibre has beaten silk and wool from the quantitative point of view, and comes next to cotton. This post-war industry of our country, (Travancore Rayons Ltd. of Perambavoor, Sir Silk Ltd. of Hyderabad, and National Rayons Corporation Ltd. of Kalyan) produce only 20 per cent of our consumption. It will be a valuable addition in the field of rayon fabrics, if the contemplated Rs. 8 crore project which is a joint colloboration

of Silk and Art Silk Association of Bombay and Suia Viscosa of Italy materialises

Coir industry is confined to the coastal strip of Kerala State. India and Ceylon have a monopoly in the production of this by-product of the coconut industry. This industry is organised partly on a cottage basis and partly in factories. About 300,000 people depend on this industry alone in Travancore, 50,000 in Cochin and about a lac in Malabar. The coir yarn produced is marketted in Alleppey, where there are a large number of factories producing mats, rugs and carpets. The Coir Board was established on July 6, 1954. A delegation of the Board toured the country to find out among other things, to what extent the 50 per cent of the husk now used as fuel could be used for industrial purposes.

The beach sands along the Travancore Coast contain large reserves of the much valued and strategic minerals like monazite, ilmenite etc. recognised as one of the world's richest deposits till the other day. But the Indian Atomic Energy Department located 'somewhere in North East India' early in 1957, the world's biggest deposits of radio-active minerals. The government of India and the Kerala Government have jointly floated a Joint Stock Company, the Indian Rare Earths Limited, to process the sands of Travancore Beach and extract metals of the rare earth group.

The importance of electricity as a source of power can hardly be overestimated. The provision of many of the amenities of modern civilised life is bound up with the development and use of electricity. Hydro-electricity is one of the cheapest sources of power, and so is an essential factor in industrial development. Some industries can be worked only when there is an assured supply of cheap electricity cf. manufacture of aluminium from bauxite. There are large possibilities of hydro-electric development in our country, but as yet only a small percentage of these resources have been utilised. It is said that our potential water power resources are exceeded only by U. S. S. R., and only 1·5 per cent of the potential power has been developed. The per capita consumption of electric power in our country is ridiculously low. In 1955 it was only 1965 KW hours as against 3,536 in Canada, 2,400 in Sweden, 2,290 in U. S. A, 2,024 in Norway, and 16,188 in Switzerland. As early as the 20s of the present century in Switzerland "the loom of the lace-maker and the machine of the watch-maker in the home are driven by hydro-electric energy. Such energy even goes into the farm and house of the peasant. The grain is threshed, butter is churned, water is pumped, food for cattle is prepared, and the farmer is relieved of the most arduous labour. We have electric milking machinery, village telephone, apparatus for hay-drying, for chaff-cutting etc". Rapid development of electricity is essential for our country since the coal supplies are concentrated in the eastern parts of the country, and a wider dispersal of industries can be brought about than is possible at present. Moreover the development of the various multi-purpose projects will help agriculture and provide cheap power for the development of small-scale and cottage industries of our country. State electricity Boards are set up with considerable autonomy subject to the overall co ordination by the Central Electricity Authority.

OUR MYSORE TOUR.

(A. K. Jose, I. B. Sc)

Of all the extra-curricular activities held during this academic year, the excursion to Mysore is the most memorable. The tour was organised under the auspices of the College Social Service League and led by its Vice-president, Sri. M. K. Varghese and Fr. Caius, our Bursar. The tour took about six days, from 27th December 1957 to 1st January 1958 and there were twenty-nine members in the party.

We left Irinjalakuda on 27th December 1957. The train was unusually over-crowded; many of us could not even get sitting accommodation. However we whiled away the time singing and cracking jokes. We had our dinner at Coimbatore and it was a new experience to many of us. The sticky rice still seems to stick to the fingers.

We reached Bangalore City Railway station on 28th morning. Our Fr. Dismas, who had been camping there for the holidays, was at the station to receive us. We had our bath and break-fast at the station, and after a short rest we left Bangalore for Mysore at about 12-30 P. M.

The journey from Bangalore to Mysore was really a pleasant one. There was plenty of room and some of us even slept the whole time till we reached Mysore at about 6-15 P. M. We stayed in the Modern Hindu Hotel. Twentyninth was a Sunday, and after mass, we went out to see the interesting and important places of the city.

We had hired a bus and also the services of a tourist guide. Therefore, we did not experience any difficulty in visiting the important places. First of all we went to the Art Gallery. The paintings there are marvellous and instructive, especially the Ravi Varma paintings. We spent about two hours in the Art Gallery. We wanted to remain there longer, but the time at our disposal was very limited, for, we had to see round the whole of Mysore in a day. From the Art Gallery we went to the Mysore Palace. The sight of the Palace was simply entrancing. The Durbar Hall and the paintings reminded us of the fantastic stories of Arabian Nights.

Next we visited the Zoo and those who had cameras with them took a number of snaps of the rare animals they found there. After that we went to the Chamundeswari Hill, from the top of which we could get a bird's-eye view of the entire city. The Great Bull on the hill attracted the attention of many of us. But we could not remain there long, as some members of the party wanted to return immediately; for it was getting late and they wanted to have their Lunch. Poor fellows, they could not enjoy the panoramic view around. So we came back to the city, had our lunch and a short nap.

We got into the bus again after tea at about 3-30 P. M. We visited the Lalitha Palace, an exquisite structure built to modern tastes, the Maharaja's stables, the State Garrage, etc. At about 5 O' clock we

left for the most important place, the Brindavan Gardens Once we reached the glorious gardens all of us forgot our fatigue. The lights, the dam, the lake etc. were all objects of attraction and I don't think any other name would be more suitable to the wonderful garden. We spent about two hours there.

We got back in time to catch the night train to Bangalore and we reached Bangalore on 30th morning. Fr. Dismas was waiting on the platform, inspite of the biting cold. How grateful we are to him! We were taken by him to Dharmaram College—the training centre of the Carmelite fathers—where we were given a sumptuous break-fast by the benevolent Rector. Our thanks are due to him.

Once we reached Bangalore, Fr. Dismas was always with us. We visited the Hindustan Machine Tool Factory, Bharat Electronics, Tata Institute, Lal Bagh, Aerodrome, Vidan Saudah and also other places of importance. We left Bangalore on 31st evening and reached Irinjalakuda on 1st January 1958.

On the whole the excursion provided a very pleasant experience to all of us. There was no hitch anywhere. All the members showed perfect understanding and a keen sense of discipline, and all of us, I think, will cherish the delightful memories of the tour for quite a long time.

Before concluding we express our sincere thanks to those who organised the tour, our Principal for the encouragement he has given and Fr. Caius, Sri. M. K. Varghese and Fr. Dismas, for the troubles they have taken on our behalf. May they live long to guide several generations of students in the journey of life.

JAI HIND!

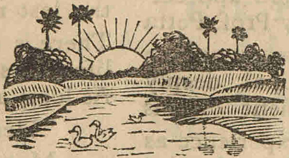

C. K. KUNJIKALAVAN,

COPPER, BELL-METAL, BRASSWARE, ALUMINIUM & STAINLESS STEEL MERCHANT,

IRINJALAKUDA.

H. O. MARKET. ★ **Br: TANA.**

AU REVOIR.

(*P. N. Ramachandran, M. A., B. T.*)

The members of the Managing Board, the staff and the students of the Christ College assembled together on the afternoon of 15th January 1958 to bid fare well to Professor Joseph Petta. Much to our disappointment the University would not approve of his continuing in service, and one of the greatest professors of Kerala had to exit from the academic field, after 47 years of dedicated service, thus creating a variegated void defying repletion.

Christ College has been singularly fortunate in having secured the services of such an experienced professor and eminent scholar to guide her in her infancy. The Managing Board always held with very high respect his invaluable suggestions in matters of construction and administration. Very Rev. Father Provincial publicly acknowledged his gratitude to and appreciation of the services rendered by Prof. Petta by personally proposing the toast at the farewell meeting. The Principal deeply regretted the loss of the benefit of his advice drawn from years of experience as the seniormost professor and vice-principal of the St. Thomas College for more than four decades.

Especially in the first year of its existence, the staff of Christ College formed more or less a small family, with Prof. Petta as the patriarch presiding over the staff table, and the other members of the staff,—whose average age did not exceed twenty-five—looking at him with veneration and eagerly drinking in his learned disquistions on various subjects. To them he was a walking Encyclopaedia. Points of doubt in any subject, Languages, History, Economics or Science, would first be referred to him, and then only Dictionary or Encyclopaedia would be consulted. In fact, Petta Master's explanations and interpretations were often more lucid than any reference book. He has left an ineffaceable impression upon all his colleagues as pre-eminently a deep thinker, a man of high moral principles, of splendid and well co-ordinated intellectual power, of luxuriant imagination, all of which he turned on to a rich variety of subject-matter. His conversation, marked with sparkling wit and interspersed with humorous anecdotes, will long be remembered in the staff-room of Christ College

The Students staged a farce, "Rejuvenation" in honour of their retiring Professor and hoped that he too would drink of the elixir of youth, get younger and return to the college once again.

In spite of his retirement from service, Petta Master can never be inactive. To the last moment he will keep on working. There is no exaggeration in saying that his life's mission is only begun and not ended. As long as we love and admire.

"Men of thought and reading,
Men of light and leading,
Men of noble breeding,
Men of lofty aim in action,
Men of faith and not fiction",

here is one of whom we can be profoundly proud. When the hard and unpalatable realities of the present oppress us, when the future appears to us as dark and uncertain, we earnestly hope that the reminiscences of those moments we spent with Petta Master, will give us sufficient solace and encouragement to go forward. May God shower His choicest blessings on him who has ever led a pious and noble life. Au revoir!

ROLL OF HONOUR.

List of Prize Winners of Sports & Games, Conducted During 1956—57.

Games:

1.	Foot ball	(Winners)	—	P. J. Jose	(Captain)
2.	Foot ball	(Runners-up)	—	K. T. Davy	Do
3.	Basket ball	(Winners)	—	T. R. Unnikrishna Warrior	Do
4.	Basket ball	(Runners-up)	—	P. J. Jose	Do
5.	Badminton	(Winners)	—	P. G. Antony	Do
6.	Badminton	(Runners-up)	—	K. P. Subramanya Iyer	Do
7.	Volley ball	(Winners)	—	A. V. Vasu	Do
8.	Volley ball	(Runners-up)	—	P. A. Chandra Bose	Do

Sports:

1.	110 Metres Hurdles:	I.	K. T. Davy
		II.	P. J. Jose
2.	100 Metres Race:	I.	K. A. Paul
		II.	P. G. Antony
3.	200 Metres Race:	I.	P. G. Antony
		II.	P. C. Sunny
4.	400 Metres Race:	I.	P. J. Jose
		II.	P. G. Antony
5.	1500 Metres Race:	I.	A. S. Damodaran
		II.	P. J. Jose
6.	Pole-Vault:	I.	P. A. Chandra Bose
		II.	P. Chandragopalan
7.	High-Jump:	I.	C. S. Ramakrishnan
		II.	P. A. Chandra Bose
8.	Long-Jump:	I.	C. V. Appu
		II.	P. A. Chandra Bose

9.	Hop-step & Jump:	I. K. L. Jose II. P. A. Chandra Bose
10.	Discuss Throw:	I. C. S. Ramakrishnan II. P. C. Sunny
11.	Javelin Throw:	I. P. J. Jose II. Abraham T. Parakkal
12.	Short-Put:	I. C. S. Ramakrishnan II. T. M. Mukundan
13.	Hammer-throw:	I. T. M. Mukundan II. C. S. Ramakrishnan
14.	4 × 100 Metres Relay Race:	I. C. S. Ramakrishnan, P. J. Jose, K. T. Davy & P. C. Sunny II. K. A. Paul, P. G. Antony, T. R. Unnikrishna Warrior & A. S. Damodaran
15.	4 × 400 Metres Relay Race:	I. K. T. Davy, P. J. Jose, C. S. Ramakrishnan & K. L. Jose II. K. A. Paul, P. J. Antony, T. R. Unnikrishna Warrior & A. S. Damodaran
16.	Cycle Slow Race:	I. P. T. Narayanan II. K. K. Velappan
17.	Peons-Race:	I. Anthony P. I.
18.	Staff-Race:	I. P. I. Thomas
19.	Tug-of-war:	Staff-team
20.	Champion Athletes	I. C. S. Ramakrishnan II. P. J. Jose
21.	WINNERS OF THE ROLLING CUP:	RED HOUSE

Names of the Winners of Academic Prizes for 1956—57.

English Essay Competition	I.	C. R. Kunjayappan
	II.	K. Hariharan
English Elocution	I.	M. A. Jose
	II.	K. Hariharan
Extempore speech in English	I.	K. Hariharan
	II.	V. T. Gangadharan
Essay in Malayalam	I.	K. Hariharan
	II.	V. T. Gangadharan
Versification in Malayalam	I.	K. Hariharan
	II.	K. K. Bhaskaran
Malayalam Elocution	I.	P. L. Johny
	II.	M. A. Jose
Akshara Slokam	I.	Narayanankutty P.
	II.	M. A. Jose
Extempore Speech in Malayalam	I.	V. T. Gangadharan
	II.	K. N. Parameswaran Namboori
Dravida Ganam	I.	P. J. Jose (Panakkal)
	II.	T. P. Narayanan
Hindi Elocution	I.	Ravindran K. A.
	II.	Appu C. V.
Essay writing in Hindi	I.	C. R. Kunjayappan
	II.	M. A. Augusty
Extempore speech in Hindi	I.	C. R. Kunjayappan
	II.	M. A. Augusty
Music Competition	I.	Jose P. J. (Panakkal)
	II.	Narayanan T. P.
General Proficiency		Rev. Fr. Kurian & K. Hariharan
Catechism	I.	Br. George A. K.
	II.	Br. Louis K. O.
Moral Instruction	I.	K. Hariharan
	II.	P. Narayanankutty
Best Actor ('56-57)	I.	M. Sukumaran
	II.	V. T. Gangadharan Govindan

List of prize winners of sports and games—1957-58.

Foot Ball	I.	P. J. Jose (Paraka)	Captain
	II.	T. R. Unnikrishna Warrier	
Volley Ball	I.	A. V. Vasu	Do
	II.	K. K. Kannan	
Basket Ball	I.	K. T. Francis	Do
	II.	K. L Jose	
Hockey	I.	P. C. Sunny	Do
	II.	K. Rajaraja Varma	
Badminton	I.	K. Kamalakaran	Do
	II.	M. V. Sreedhara Pai	
110 Metres Hurdles	I.	P J. Jose (Paraka)	
	II.	Damodaran A. S.	
100 Metres Race	I.	T. R. Unnikrishna Warrier	
	II.	K. A. Paul	
200 Metres Race	I.	V. S. Narayanan Nair	
	II.	T. G. Joy	
400 Metres Racc	I.	T. G. Joy	
	II.	K. L. Jose	
1500 Metres Race	I.	P. J. Jose (Paraka)	
	II.	K. P. Devassy	
Pole-Vault	I.	C. V. Appu	
	II.	K. Rajaraja Varma	
High Jump	I.	P. A. George	
	II.	P. B. Kochumoideen	
Long Jump	I.	P. A. George	
	II.	C. V. Appu	
Hop-Step & Jump	I.	P. A. George	
	II.	P. C. Sunny	

Discus Throw	I.	K. Kamalakaran	
	II.	P. J. Jose (Panakkal)	
Javelin Throw	I.	P. J. Jose (Paraka)	
	II.	T. K. Balakrishnan	
Shot Put	I.	P. J. Jose (Panakkal)	
	II.	K. Kamalakaran	
Hammer Throw	I.	K P. Chakkunny	
	II.	C. J. Jose	
Chatty Race	I.	T. R. Unnikrishna Warrier	
	II.	A. P. Varghese	
4 × 100 Metres Relay Race	I.	K. A. Paul	Captain
	II	P. C. Sunny	Do
4 × 400 Metres Relay Race	I.	P. J. Jose (Paraka)	Do
	II.	A. S. Damodaran	Do
Slow Cycle Race	I.	T. Vijayan	
	II.	P. Sankarankutty	
Staff Race	I.	Sri. P. I. Thomas	
	II.	„ Koshy Cherian	
Tug-of-war		K. P. Chakkunny	Captain
Peon's Race	I.	K. A. Joseph	
	II.	P. K. Porinchu	
Champion (Bracketted)		P. J. Jose (Paraka) & P. A. George	
Winners of Rolling Cup		RED HOUSE—Captain C. V. Appu	

Merit Certificate of Athletic Training Camp.

1. P. C. Sunny
2. Jose P. J. (Paraka)
3. T. R. Unnikrishna Warrier
4. A. S. Damodaran
5. K. Rajaraja Varma
6. C. V. Appu
7. P. J. Jose (Panakal)
8. T. M. Achuthan
9. P. J. Mathew
10. K. Kamalakaran

Names of the Winners of Academic Prizes for 1957—58.

1.	English Essay Competition	1. P. Narayanankutty
		II. V. Balakrishnan
2.	Extempore Speech in English	I. K. V. Ans
		II. C. R. Kunjayappan
3.	Essay in Malayalam	I. A. V. Ouseph
		II. P. Narayanankutty
4.	Extempore Speech in Malayam	I. C. K. Ravi
		II. A. L. Pyloth
5.	Versification in Malayalam	I. T. K. Ravindranathan
		II. A. Girijavallabhan
6.	Malayalam Recitation	I. P. J. Jose (Panakkal)
		II. T. P. Narayanan
7.	Malayalam Short Story	I. K. Kumaran
		II. M. A. Jose
8.	Akshara Slokam	I. P. Narayanankutty
		II. A. Girijavallabhan
9.	Hindi Essay	I. M. A. Augusty
		II. V. O. Varghese
10.	Light Music	I. P. J. Jose (Panakkal)
		II. T. P. Narayanan.

ROLL OF HONOUR—1956-57.

I CLASS.

1. Kurian V. K.
2. Achuthan K. A.
3. Louis K. O.
4. Hariharan K.

II CLASS.

5. Antony K. L.
6. Appu C. V.
7. Augusty M. A.
8. Bhaskaran T. K.
9. Devassy K. A.
10. Gangadharan V.
11. Gopinathan E.
12. Paul T. Joseph
13. Kunjayappan C. R.
14. Kuriakose A. K.
15. Madhavan I. R.
16. Nandakumaran P.
17. Narayanan K. R.
18. Radhakrishnan M.
19. Rajagopalan C. K.
20. Sakariya A. J.
21. Gangadharan V. T.
22. George A. K.
23. Jose M. A.
24. Narayanankutty P.
25. Paul K. J.
26. Sudhakaran P.
27. Sudhakaran T.
28. Varghese C. D.
29. Venugopal V. K.

III CLASS

30. Abdual Samed Khan K. I.
31. Achuthan T. M.
32. Ans K. V.
33. Aravindakshan P.
34. Balachandran K. P.
35. Balagopalan K.
36. Bhaskaran K. K.
37. Bose K. K.
38. Chandran A. E.
39. Dharmarajan C. K.
40. Francis A. Thottungal
41. Gopinathan A.
42. Jacob K. K.
43. Johnny P. L.
44. Jos A. K.
45. Madhavan Namboodiri P. N.
46. Mukundan P. A.
47. Nandakumaran K.
48. Narayanan Namboodiri P. N.
49. Narayanan K. N.
50. Narayanan T. P.
51. Radhakrishnan Nair S.
52. Rajan K. R.

58. Raman P.

54. Sivaramakrishnan V. K.
55. Sreedharan A. A.
56. Sudhakaran C.
57. Sukumaran M.
58. Varghese K. L.
59. Appukuttan K. N.
60. Aravindakshan K.

61. Aravindakshan P. N.
62. Baby K. J.
63. Balan T. K.
64. Chandran T.
65. Chandrasekharan T. K.
66. Damodaran A. S.
67. Davy K. T.
68. Gangadharan E. K.
69. Gangadharan K.
70 George K. C.
71. Job V. R.
72. John A. I.
73. Jose C. J.
74. Josc U. J.
75. Joseph C. A.
76. Kannan K. K.
77. Karthikeyan A.
78. Kesavan A.
79. Krishnan Namboodiri E. K.
80. Kumaran K.
81. Ouseph A. V.
82. Paul K. K.
83. Poulose C. C.
84. Prabhakaran C
85. Radhakrishnan A
86. Radhakrishnan C.
87. Ramakrishnan K. R.
88. Ravindran K. S.
89. Sahadevan K. R.
90. Sathianathan A.
91. Sebastian Joseph P. I.
92. Sebastian K. V.
93. Sivaraman C.
94. Sreekrishnan K. M.
95. Sunny P. C.
96. Thomas P. J.
97. Unnikrishna Warrier T. R.
98. Vijayan T.

സാഹിത്യകൗതുകം

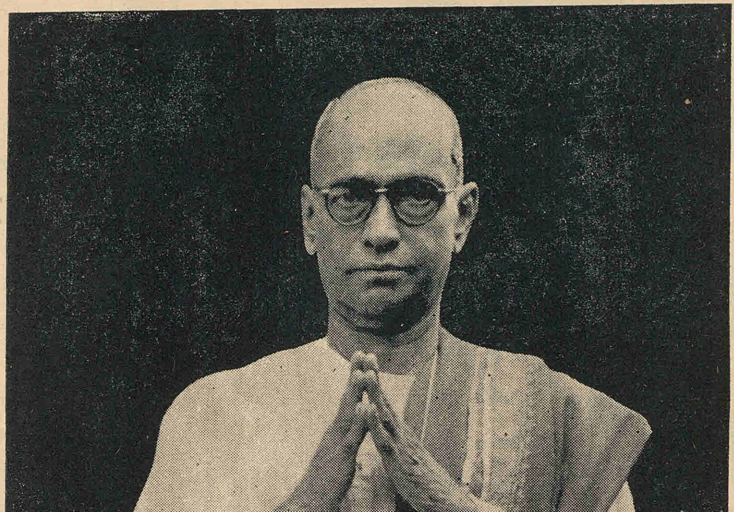

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ.

ബാഷ്പാഞ്ജലി.

(സി. പി.)

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ മൺമറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മലയാളത്തിലെ പുകൾപെററ കവിത്രയത്തിലെ ശേഷിച്ചിരുന്ന അനഘ ജ്യോതിസ്സും പൊലിഞ്ഞു. കൈരളി തപ്തബാഷ്പം പൊഴിക്കുകയാണ്. അവളുടെ മധുരമായ കിളിക്കൊഞ്ചൽ നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുവാൻ ഇനി ആരുണ്ട്? പുരാണങ്ങളുടെ അർത്ഥഗാംഭീര്യവും, പണ്ടത്തെ പാട്ടുകളുടെ അകൃത്രിമലാവണ്യവും, പൂന്താനത്തിന്റെ ഭക്തിയും, മേൽപ്പത്തൂരിന്റെ വിഭക്തിയും, മററത്തെ തുളസിയുടെ പാവനവിശുദ്ധിയും, ശ്രീശങ്കരന്റെ തത്വജിജ്ഞാസയും, ശിവജിയുടെ തീവ്രദേശസ്നേഹവും, വിശ്വാമിത്രമഹർഷിയുടെ നിഷ്കളങ്കോജ്ജ്വലമായ അപത്യവാത്സല്യവും, നിതാന്തഗംഭീരമായ ഗുരുഭക്തിയും—ഇങ്ങനെ ഇനിയുമെത്രയോ ഗുണങ്ങൾ "തിങ്ങിയിണങ്ങിയ ഭംഗുരഭംഗി വിളങ്ങി"യ വള്ളത്തോൾക്കവിത മഹാകവിയുടെ ശാശ്വതസ്മാരകമായി നിലനില്ക്കട്ടെ! ആ കലാവല്ലഭന്റെ ചരമംകൊണ്ടു വിധവകളായിത്തീർന്ന കേരളീയ കലകൾ ഒട്ടനേകമുണ്ട്. കഥകളിപ്പെട്ടി ചുമന്ന ആ കഷണ്ടിത്തലയിൽത്തന്നെ മോഹിനിയാട്ടക്കാരിയെ കേററി ലാളിക്കുകയും ചെയ്തു. വിടന്ന് യൌവനത്തിൽ മാദകമായ വിലാസഗീതികൾ പാടിയ ആസക്തമായ ചുണ്ടു തന്നെ നിറഞ്ഞ വാർദ്ധക്യത്തിൽ ഭക്തിചോദകമായ ഋഗ്വേദസൂക്തികൾ ആലപിച്ചു മുക്തി നേടി. അങ്ങനെ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും നേടി തന്റെ ജീവിതത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കിയ അദ്ദേഹം ഉത്തമ ഭാരതീയന്റെ ഉന്നത മാതൃകയത്രേ. കേരളത്തിന്റെ പ്രശസ്തി ദിഗന്തങ്ങളിൽ പരത്തിയ ആ കലാജീവിതൈകപരായണൻ താൻ അർഹിക്കുന്ന പുണ്യലോകങ്ങളിലെത്തി അവിടത്തെ നിവാസികളായ അമരന്മാർക്ക് ഇവിടത്തെ കവിതയും കഥകളിയും മോഹിനിയാട്ടവും കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാവും—തീർച്ച!

ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ആ മഹാഗുരുവിന്റെ ശ്രേഷ്ഠമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി ചരിച്ചു ധന്യത നേടുവാൻ കേരളീയർക്കു സാധിക്കുമാറാകട്ടെ!

പുൽക്കൊടിസഹോദരന്റെ ഉത്ബോധനങ്ങൾ.

(Fr. Lazar C. D.)

ജോയ്! വയസ്സ് ഏതാണ്ട് 18 കാണും. ഒരു കോളേജുവിദ്യാർത്ഥിയാണവൻ. സന്ധ്യാസമയങ്ങളിൽ സ്വഭവനത്തിനു സമീപത്തുള്ള ഒരു കുന്നിൻചെരുവിൽ ഒരു ചെറു പാറപ്പുറത്തിരുന്നു ചിന്തിക്കുക അവനു പ്രിയംകരമാണ്. പതിവുപോലെ അന്നും അവൻ തന്റെ പഴയ സ്ഥലത്ത് ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുതുകിളവൻ പറങ്കിമാവ് അവന് പച്ചക്കുട വിടർത്തി. നോക്കെത്താത്തവണ്ണം നീണ്ടുകിടന്ന നെൽപ്പാടങ്ങൾ അവന്റെ മുമ്പിൽ പച്ച വില്ലീസു വിരിച്ചു. മരതകപ്പട്ടുടുത്ത നെൽകിടാങ്ങൾ ഇടതൂർന്നുനിന്ന് ചെറു തെന്നലിൽ ചുണയോടെ നൃത്തംചെയ്തു. അവനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുവാനെന്നു തോന്നും അസ്തമനസൂര്യൻ അവനെ നോക്കി മന്ദസ്മിതം തൂകുന്നതു കണ്ടാൽ. എന്നാൽ അന്ന് അവൻ അതൊന്നും ദർശിച്ചതേയില്ല. അവന്റെ ചിന്താസരണി വേറെ വഴിക്കാണ് പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്.

അവൻ ചിന്തിച്ചു. "മനുഷ്യൻ ആര്? അവന്റെ സാദ്ധ്യതകൾ എത്ര അവർണ്ണനീയങ്ങൾ! വിസ്മയാവഹങ്ങളായ എത്രയെത്ര നേട്ടങ്ങൾ അവനിന്ന് അവകാശപ്പെടുവാൻ കഴിയും! ഭൂമിദേവൻ എന്ന സംജ്ഞ ബ്രാഹ്മണർക്ക് അട്ടിപ്പേറാണുപോലും! എന്തൊരു മൗഢ്യം. മനുഷ്യരെല്ലാംതന്നെ ഭൂമിദേവന്മാരത്രെ. മനുഷ്യനിന്ന് അശക്യമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല. പൗരാണികന്മാർ അസാദ്ധ്യങ്ങളായി കരുതിയിരുന്ന എത്രയെത്ര രഹസ്യങ്ങൾ അവനിന്നു വെളിക്കു കൊണ്ടുവന്നുകഴിഞ്ഞു! കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ വഴിയായി അവൻ ഇന്ന് അവന്റെ ശക്തിയെ എത്രകണ്ടു വിപുലമാക്കിയിട്ടില്ല. ഒരു അണുവിൽ ഇത്ര വലിയ ശക്തി ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നുവെന്ന് വല്ലവരും കരുതിയിരുന്നുവോ? ഈദൃശശക്തികൾ ഭുവനാന്തർഭാഗത്തു നിക്ഷേപിച്ച ഈശ്വരൻ! ഛേ! എന്തു ശനിപ്പിഴയാണിത്! ഈശ്വരനില്ലെന്ന് എത്രപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചുരുവിട്ടതാണ്! ആ മാരണം പിന്നേയും." അവൻ കോപംകൊണ്ടു വിറച്ചു. തുടർന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ ഉള്ള ശക്തിയററ് അവൻ അല്പനേരം കണ്ണുമടച്ച് വെറുതെയിരുന്നു.

അവൻ ഇരിപ്പിടമാക്കിയിരുന്ന പാറയ്ക്ക് സമീപത്ത് ഒരു പാറപ്പിളർപ്പിൽ രണ്ടുമൂന്ന് പുൽക്കൊടികൾ ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവയിലൊന്നു മററുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ ഉയരവും പുഷ്ടിയും ചുണയും ഉള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. ജോയ് കണ്ണു തുറന്നു. അവന്റെ നേത്രങ്ങൾ പ്രസ്തുത പുൽക്കൊടിയിന്മേൽ പതിഞ്ഞു. അതു താഴെ വരുംപ്രകാരം സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി.

"ഛേ! വിഡ്ഢിത്തം പുലമ്പാതെ! മനുഷ്യന്റെ വലിപ്പം! അവൻ ചെന്നെത്തിയിരിക്കുന്ന ഔന്നത്യം! ലജ്ജാവഹംതന്നെ. അവന്റെ കാരണവന്മാർ മനുഷ്യരെന്ന് അഭിമാനംകൊണ്ട് ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കുവാൻ കൊതിച്ചു. അതിന്നായി എന്തു ത്യാഗവും വരിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി. ആധുനികമനുഷ്യനാകട്ടെ കുരങ്ങിന്റെ സന്താനമെന്ന് പെരുമ്പറയടിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണെന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ അവന്റെ കഴിവുകളത്രയും വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പോരാ ജീവിതം മൃഗീയമാക്കി സ്വയം അധഃപതിക്കുകയാണ് അവൻ പ്രതിദിനവും. ഇതാണോ മനുഷ്യന്റെ മഹോന്നതി? പെരുമ? ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്താത്തവനാര്?

വലിയ വിജ്ഞാനിയാണെന്നു് വമ്പുപറയു ന്നതുകേട്ട്. ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ, ഭൂഗോളം ഏതൊരു പീഠത്തിന്മേലാണു് ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്? എന്താണതിനെ തൽസ്ഥാനത്തു നിർത്തുന്നതു്? സൂര്യനിലേയ്ക്കുള്ള ആകർഷണശക്തിയെന്നു പറയുമായിരിക്കും. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ സൂര്യനെ താങ്ങിനിർത്തുന്നതു് എന്തു്? എന്ന ഒരു ചോദ്യം പിന്നെയും അവശേഷിക്കുന്നു. അതിനും അങ്ങിനെ ഒരു മഹാ സൂര്യനിലേയ്ക്കുള്ള ആകർഷണം എന്നുത്തരം പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഉത്തരം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു് യുഗങ്ങൾ എത്ര വേണ്ടിവന്നു. നമുക്കറിയാം രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ആകർഷണശക്തി പ്രസ്തുത വസ്തുക്കളുടെ തൂക്കം, ദൂരം എന്നിവയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു്. ക്രമീകരണകർത്താവിന്നു് അളവിലോ തൂക്കത്തിലോ അല്പം അമളിപററിയാൽ പ്രസ്തുത ആകർഷണം ശിഥിലമാകുന്നതാണു്. നാം ഓർക്കണം രണ്ടു കോഴിമുട്ടകൾ തമ്മിലുള്ള ആകർഷണത്തെക്കുറിച്ചല്ല നമ്മുടെ പ്രഭാഷണം എന്നു്. മണിക്കൂറിൽ അനേകായിരം മൈൽ വേഗത്തിൽ ചുററി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കോടാനുകോടി ബ്രഹ്മാണ്ഡഗോളങ്ങളെക്കുറിച്ചാണു് നാം വിചിന്തനംചെയ്യുന്നതു്. ഒരു ഗോളത്തിൻെറ തൂക്കമോ അകലമോ കണക്കാക്കിയതിൽ വന്ന അബദ്ധംനിമിത്തം വേഗം വ്യത്യാസപ്പെടുകയും ഭൂഗോളം അതിന്മേൽ ചെന്നടിക്കുകയും ചെയ്താലത്തെ അനുഭവം എന്തായിരിക്കും? ആകയാൽ കോടാനുകോടി ഗോളവിശേഷങ്ങളെ പരസ്പരം ഉരസലോ മുട്ടലോ ഇല്ലാതെ ആകാശവീഥിയിൽ ഇട്ടു് അമ്മാനമാടുന്ന ബുദ്ധിശക്തിയെ കുമ്പിട്ടാരാധിക്കാത്തവൻ മൂഢനോ? ഭ്രാന്തനോ?

എടാ പുല്ലേ! എന്നു നിങ്ങൾ സംബോധനചെയ്യുന്ന അല്പനാണു് ഞാൻ. എന്നെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന വിത്തോ അതിമാത്രം ചെറുതാണു്. എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എല്ലാവരും കൂടിയാൽ ഒരു പുൽക്കൊടിയെ മുളപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിത്തു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമോ? എന്താ മൗനം ദീക്ഷിക്കുന്നതു്? നെററി ചുളിക്കുന്നതു്? അണുബോമ്പും ഹൈഡ്രജൻ ബോമ്പും കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നുപറഞ്ഞു ഞെളിയുന്നവരല്ലെ നിങ്ങൾ! ഒരു കൊച്ചു ചെടിയെ മുളപ്പിക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞു വിത്തു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ പുൽക്കൊടി തുടങ്ങി യുഗപ്രായങ്ങളായ ഓക്കുവൃക്ഷംവരെ എത്രവളരെ സസ്യവിശേഷങ്ങളെ നാം ലോകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്? അവ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും എത്ര വ്യത്യസ്തങ്ങൾ! ഇവയിൽ ഓരോന്നിനേയും ഉരുവാക്കുകയും ഓരോന്നിൻെറയും തരത്തിലുള്ളവയെ മുളപ്പിക്കുന്നതിന്നു് തക്ക വിത്തുകളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി പ്രദാനംചെയ്യുകയുംചെയ്ത ആ ദിവ്യ കരുണയെ പുൽക്കൊടികൾ എന്നും നമിക്കും. മുളയിൽ തന്നെ കുനിഞ്ഞുനിന്നു് ഈശ്വരനെ ആരാധിച്ച ശേഷമെ ഭൂമുഖത്തുള്ള കാഴ്ചകൾ കാണ്മാൻ കൺ തുറക്കാവൂ എന്നതു് പ്രാചീനകാലംമുതൽ നാളിതുവരെ ഞങ്ങൾ അന്യൂനം കാത്തുവരുന്ന പാരമ്പര്യമാണു്.

ഞങ്ങൾ അല്പരാണു്. എങ്കിലും കൃതഘ്നരല്ല. ദൈവത്തിൻെറ കരവേലകളാണു് ഞങ്ങളെന്നു് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. അതു് അഭിമാനപൂർവ്വം ഞങ്ങൾ ഏററുപറയുകയുംചെയ്യും. സർവ്വ നന്മയും സർവ്വ ബോധജ്ഞാനവും ആയ ദിവ്യസ്വരൂപൻെറ കരവേലകളാണു് ഞങ്ങളെന്നോർത്തു് ഞങ്ങൾ പുളകംകൊള്ളുകയാണു്. ഞങ്ങളുടെ ബലഹീനത ആ നല്ല പിതാവിന്നു് നല്ലപോലെയറിയാം. നിങ്ങളെപ്പോലെയോ, പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലേയോ ചുററിനടന്നു് ആഹാരം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ അശക്തരത്രെ. ആകയാൽ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങൾ പാകംചെയ്തു് ആവശ്യംപോലെ ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വിളമ്പിവെയ്ക്കണമെന്നു് അവിടുന്നു പഞ്ചഭൂതങ്ങളോടു കല്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അവ അങ്ങനെ ചെയ്തു സ്രഷ്ടാവിൻെറ കല്പന നിറവേററി കൃതാൎത്ഥരാകുന്നു.

ഞാനാണെൻെറ നാഥനെന്നു് നിങ്ങളിൽ പലരും വമ്പു പറയുന്നതു് ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഹൃദയവ്യഥയോടെ ശ്രവിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ

ഇങ്ങനെയുള്ളവർ അട്ടത്തദിവസംതന്നെ ദേഹവിയോഗംചെയ്ത ശവകുടീരത്തിൽ ഇറങ്ങുന്നു. മരണക്കിടക്കയിൽവെച്ചു മാത്രമാണ്, ഒരുകാൽ ശവകുടീരത്തിൽ ആയശേഷം മാത്രമാണ്, സർവ്വജ്ഞൻ എന്നു ഭാവിച്ചു ഞെളിഞ്ഞ മനുഷ്യൻ താനല്ല തൻെറ നാഥനെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഈ അഭിനവപാഠം അവൻ ശവകുടീരത്തിൽ കിടന്നു് ഇടവിടാതെ ഉരുവിട്ടുകയാണ്. ദൈവദ്രോഹപരമായ വിഡ്ഢിത്തം ആജീവനാന്തം പുലമ്പിയിരുന്നവരുടെ ഈദൃശമായ ഏററുപറച്ചിൽ കേൾക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു് അതിയായ കൗതുകമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണ്, ഈ പല്ലവി ഏററുപറയുന്നതു കേൾക്കാൻ ശവകുടീരത്തിന്മേൽ ഞങ്ങൾ കൂട്ടമായി നില്ക്കുന്നതു്. എത്ര കണ്ടാലും മനസ്സിലാകുകയില്ല, കൊള്ളുമ്പോഴെ മനസ്സിലാകു എന്നു വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടു് എന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തു വിശേഷമാണുള്ളതു്?

ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു്, ലഭിച്ച നന്മയെക്കുറിച്ചു ദാതാവിന്നു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു സമാധാനത്തിൽ കാലംകഴിക്കുക; ഇതാണു് ഞങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ ഞങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നിങ്ങളാകട്ടെ ലഭിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു് ഒരിക്കലും നന്ദിപറയാതെ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് തൃപ്തിയാകാതെ, സമാധാനരഹിതരായി നാളുകൾ പോക്കുന്നു. ജീവജാലങ്ങളത്രയും സന്തോഷത്തോടും സംതൃപ്തിയോടും കഴിയുമ്പോൾ, അവയ്ക്കെല്ലാം മകുടമായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മാത്രം നിർഭാഗ്യത്തിൽ കഴിയുകയല്ലേ? ഇതിനുള്ള പ്രതിവിധി ഇനിയും നിങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ! അസാദ്ധ്യങ്ങളായവ നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ സോളമൻെറ ജ്ഞാനവും, നൂർജിഹാൻെറ സൗന്ദര്യവും, ഹെർക്കുലിസിൻെറ ശക്തിയും ലഭിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്നു. ആഗ്രഹനിവൃത്തി വന്നില്ലെങ്കിൽ അസ്വസ്ഥരാകുന്നു. ഈശ്വരനെ പഴിക്കുന്നു. വേറെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ പരിമിതരായ നിങ്ങൾ അപരിമിതരാകുവാൻ യത്നിക്കുന്നു. അസാദ്ധ്യമാണതു് എന്നു് ഓർക്കുകയില്ല. തന്നെ പ്രാപിച്ചു സർവ്വസമ്പന്നരാകുവാൻ ഈശ്വരൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ക്ഷണം നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. ഈശ്വരനുള്ളതെല്ലാം പിടിച്ചുപറിച്ചെടുത്തു്, അവിടുത്തെ പാപ്പരാക്കി, കഴിയുമെങ്കിൽ ഇല്ലാതാക്കണം എന്നാണു് നിങ്ങളുടെ വ്യാമോഹം. ബുദ്ധിശൂന്യമായ ഈ ചിന്താഗതി, പ്രവർത്തനസമ്പ്രദായം, നിങ്ങളെ നിർഭാഗ്യക്കുഴിയിലേക്കു് എങ്ങനെ നയിക്കാതിരിക്കും? നിങ്ങളെങ്ങനെ ശാന്തി കണ്ടെത്തും?

കീഴോട്ടു നോക്കുക. അതായതു് നിങ്ങളെക്കാൾ കുറച്ചുമാത്രം ദൈവദാനങ്ങൾ പ്രാപിച്ചവരെ, നിങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ സഹിക്കുന്നവരെ നോക്കുക. നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാരായിരിക്കും. നേരേമറിച്ചു് മേലോട്ടു നോക്കുമെങ്കിൽ, അതായതു് നിങ്ങളെക്കാൾ അനുഗ്രഹീതരെ, നിങ്ങളെക്കാൾ സുഖമായിരിക്കുന്നവരെ വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിദ്വേഷം, അസ്വസ്ഥത, അസംതൃപ്തി ഇവയായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ അനുഭവം.

പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ ഞങ്ങളെ എങ്ങനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നുവെന്നു് ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളും പരസേവനത്തിൽ പുറകോട്ടു നില്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. വലുതൊന്നും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. എങ്കിലും കഴിവതു ചെയ്യുവാൻ ദൃഢവ്രതരത്രെ ഞങ്ങൾ. കല്ലുകൊണ്ടു പഥികരുടെ പാദങ്ങൾ മുറിയുന്നുവെന്നു ഞങ്ങൾ കാണുന്നു. ആകയാൽ ഞങ്ങൾ തോളോടുതോളുചേർന്നു നിന്നു വഴിയിൽ നല്ല മൃദുത്വമുള്ള പച്ചപ്പരവതാനി വിരിക്കുന്നു. ആടുമാടുകൾക്കു് ഞങ്ങളെത്തന്നെ ഭോജ്യമായർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ പരസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. പരസ്പരവിദ്വേഷമല്ല സാക്ഷാത്തായ, പ്രാവർത്തികമായ പരസ്നേഹം നിങ്ങളിൽ തഴച്ചു വളരട്ടെ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ താങ്ങേണ്ടവരും ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടവരും നിരവധി നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വന്നു നിരക്കും. പരസേവനത്തിൻെറ മാധുര്യം ജീവിതത്തെ ഒന്നാകെ മധുരതരമാക്കും; ഭാഗ്യപൂർണ്ണമാക്കിപ്പകർത്തും.

ഭൗതികവസ്തുക്കൾകൊണ്ടു് ഒരു വിധത്തിലും തൃപ്തിയടയാത്തതാണു് നിങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയെന്നു് അനുഭവം നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽനിന്നു് ഈശ്വരനു് മാത്രമേ നിങ്ങളെ നിറയ്ക്കുവാൻ, തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ, കഴിയൂ എന്ന വാസ്തവം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. അവിടത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്നായിരിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ നിരന്തരശ്രമം. നിങ്ങൾ സർവ്വസമ്പന്നരും നിത്യസൗഭാഗ്യവാന്മാരും ആയിരിക്കണമെന്നുള്ള ദൈവേച്ഛയെയത്രെ ഭൗതികവസ്തുക്കളിൽ നിങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെടുന്ന അസംതൃപ്തി വ്യക്തമാക്കുന്നതു്.

നിങ്ങളുടെ പരമാന്ത്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ നിങ്ങളെ സഹായിക്കണമെന്നു് പഞ്ചഭൂതങ്ങളോടും എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളോടും ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്നുള്ള യത്നത്തിൽ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും വലിയ ആഗ്രഹമാണുള്ളതു്. ആകയാൽ ഉണരുക. കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യത്തെ സ്മരിച്ചു് ദൈവപ്രാപ്തിക്കായി അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാകുക.''

ഒരു സമാധിയിൽനിന്നെന്നപോലെ ജോയ് ഉണർന്നു. എന്നാൽ അതു വേറൊരു മനുഷ്യനായിട്ടായിരുന്നു. ''ഞാൻ ഈ കേട്ടതു പുൽക്കൊടിയിൽനിന്നോ അതോ എന്റെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽനിന്നോ?'' ജോയ് സംശയിച്ചു. ''എവിടെനിന്നുമാകട്ടെ, ദൈവമേ! അവയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ അങ്ങെ വാഴ്ത്തുന്നു. നന്ദിപ്രസൂനങ്ങൾ അങ്ങയുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു'' — കനത്ത ഒരു ചങ്ങല കൈകളിൽനിന്നു വീണുപോയതുപോലെ അവനു തോന്നി. അവന്റെ ഹൃദയം മൃദുലമായി പകർന്നു. സന്തോഷഭരിതനായിട്ടാണു് അവൻ അന്നു് സ്വഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയതു്.

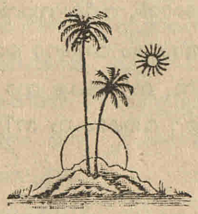

ആരതാചലത്തേക്കാൾപ്പൊങ്ങിനിന്നീടും കാല്യ–
താരകത്തിനേപ്പോലിക്കാട്ടു പൂവിനെക്കൂടി
നിത്യവും സമുൽഫുല്ലശോഭമായ് ലാളിക്കുന്ന
സ്തുത്യമേ ഭവദീയമേകഭാവനാവത്വം.

(ജി.)

റിക്ഷക്കാരൻ.

(ടി. കെ. രവീന്ദ്രനാഥ്, I B. Com.)

ഇരമ്പിച്ചാഞ്ഞീടുന്ന വാഹനമദ്ധ്യത്തിലൂ–
മരുമകൊച്ച റിക്ഷയോടിക്കും റിക്ഷക്കാരാ!
തിരക്കിത്തിക്കിക്കൂട്ടും തെരുവിൻ മദ്ധ്യത്തിലും
തിരിയിൽ വെളിച്ചത്തിൽ നീ റിക്ഷയോടിക്കുന്നു.
ആവിതൻ സഹായത്താൽ വണ്ടികളോടീടട്ടെ,
ആകാശമാർഗ്ഗത്തിങ്കൽ ജറവകൾ പറക്കട്ടെ,
സ്വന്തമാം രക്തത്തിൻെറയൂർജ്ജത്താൽ നിയോടിക്കും
'കൈവണ്ടി'മുമ്പിൽ തുലോം നിസ്സാരമത്രേയവ!
നന്ദിക്കുറവാനെനിക്കില്ലൊരു പദംപോലു–
മുന്നതം നീയേകിയ പാഠത്തിൻ വിലയോർത്താൽ.
ഒഴിഞ്ഞും, പിന്മാറിയുമന്തിയും തള്ളിച്ചും നീ–
യഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തെക്കോൾക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നു.
കാലത്തിൻ കരങ്ങൾനിൻ മുഖത്തും ദേഹത്തും, ഹാ!
മായ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത മാററങ്ങളുണ്ടാക്കീടാം;
സ്നേഹത്താൽ നീ പോററുന്നോ'രോടയിൻ' മക്കൾ നിന്നെ–
യാശ്വസിപ്പിക്കാനില്ലേ? തൃപ്തനായിരിക്കു നീ!
മഴയിൽ, മഞ്ഞിൽ, വെയിലിൽക്കുഴയും നിന്നെച്ചൊല്ലി
അഴലാൽക്കരംനൊന്തു പാടുവാനാരാരുള്ളു?
വിടരാൻ, വികസിക്കാൻ, വിലസാൻ കഴിയാതെ–
യിടരാൽക്കൊഴിഞ്ഞുപോം വിടരാ മൊട്ടുകളേ!
നിങ്ങളെയുയർത്തുവാൻ, നിങ്ങളെ വാഴ്ത്തീടുവാൻ
വെമ്പുമീക്കവി തൻെറ വാക്കുകൾ നിസ്സാരങ്ങൾ.

നിറഞ്ഞിരിക്കിലും ദരിദ്രമീരാജ്യം
നിറന്നിരിക്കിലും വികൃത,മെങ്കിലും
ഇവിടെ സ്നേഹിപ്പാ,നിവിടെയാശിപ്പാ–
നിവിടെ ദുഃഖിപ്പാൻ കഴിവതേ സുഖം–

(വൈലോപ്പിള്ളി)

ചെറുകഥ.

ബസ്റ്റാൻറിലെ ലോകം.

(കെ. കുമാർ, I B. Sc.)

വെറുപ്പുനിറഞ്ഞ സ്ത്രീയുടെ കറുത്ത വദനംപോലെ അന്തരീക്ഷം ശോകമൂകമായിരുന്നു. പ്രകൃതി ആസ്വദിക്കാൻ തക്കതല്ല. കാർമേഘാവൃതമായ ആകാശം ഇരുണ്ടിരുന്നു. മഴ ചാറുന്നുണ്ട്. തണുപ്പേറിയ കാററു വീശുന്നുമുണ്ട്.

അതൊരു ബസ്റ്റാൻഡാണ്. വൃത്തികെട്ട ഒരു ഷെഡ്ഡ്; നാലോ അഞ്ചോ വണ്ടികൾക്ക് നില്ക്കാം. പിന്നിൽ വരുന്ന ബസ്സുകളെല്ലാം സ്റ്റാൻഡിൽ നില്ക്കുന്നവയുടെ മുമ്പിൽ വരിയായി നിരക്കും; അത്തരമൊരു ബസ്റ്റാൻഡ്. ഗ്രാമത്തിലെ ഗതാഗതങ്ങളുടെ ഉറവിടമാണത്.

ഒരു ബസ്സ് ഓടിക്കിതച്ചെത്തി. മഴച്ചാററൽ തട്ടിയിരുന്നതിനാൽ വെള്ളത്തുള്ളികൾ പളുങ്കിൻ മണികൾപോലെ ഉതിർന്നുവീണു. വണ്ടിയുടെ ഉള്ളും ചവിട്ടുപടിയുമെല്ലാംതന്നെ വെള്ളംവീണു ചളികെട്ടിയിരുന്നു. യാത്രക്കാർ ഓരോരുത്തരായി കുടയുംപിടിച്ച് ഇറങ്ങി. കൂലിക്കാർ ബസ്സിൻെറ പുറത്ത് പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകയറി. വലിയ ഇലക്കെട്ടുകളും കായ്കറിക്കൂടകളും ഇറക്കുന്ന ബഹളം. അന്തരീക്ഷം ശബ്ദബഹുലമായി. കൂലിക്കാരും സാധനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരും തമ്മിൽ കൂലി പേശിക്കൊണ്ടുള്ള ശണ്ഠയും നടക്കുന്നുണ്ട്.

യാത്രക്കാർ എല്ലാവരും പോയപ്പോൾ കോലാഹലം നിലച്ചു. ബസ്റ്റാൻഡിൽ മഴമൂലം ആളുകൾ കുറവായിരുന്നു. പത്രവില്പനക്കാരെപ്പോലും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു ബസ്സ് യാത്രയ്ക്കു തയ്യാറെടുത്തു. ഡ്രൈവർ ഒരു ബീഡി കത്തിച്ചു വലിച്ച് വണ്ടിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു; പുറത്തിറങ്ങുവാൻ തോന്നുന്ന ഒരു സമയമല്ല അത്. ഹോറൺ അടിച്ചു വണ്ടി സ്റ്റാർട്ടുചെയ്തു. കണ്ടക്ടർ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കാതെ സീററിൻെറ ഒരു കോണിൽ ചുരുങ്ങിച്ചുളുങ്ങിയിരുന്നു. യാത്രക്കാർ വളരെ കുറവായിരുന്നു. കണ്ടക്ടർ ശപിച്ചുകൊണ്ട് വിസിലൂതി.

സ്റ്റാർട്ടുചെയ്ത വണ്ടി പെട്ടെന്നു നിന്നു.

പുറമെ കണ്ണു കാണാത്ത ഒരു വയസ്സൻ ഒരു ബാലൻെറ തോളിൽപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇരക്കുകയായിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ ബസ്റ്റാൻഡിൽപ്പോലും അതൊരു നിത്യസംഭവമായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ യാത്രക്കാരോടു വീണ്ടുമിരന്നു. "ഒരു കാലണ പൊന്നുമക്കളെ; കണ്ണില്ലാത്ത ഈ പാവത്തിന് ഒരു മുക്കാലു കൊടുക്കൂ മക്കളെ." ഇഴഞ്ഞ മട്ടിൽ അതങ്ങനെ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒററക്കാശും ആ ചട്ടിയിൽ വീണില്ല. ചെറുക്കൻ വൃദ്ധൻെറ രാഗത്തിന് അനുപല്ലവിയെന്നോണം ഏററുപാടി, "സാറേ, സാറേ ഒരു കാലണ; ഈ കണ്ണില്ലാത്ത പാവത്തിന്നൊരു മുക്കാലു കൊടുക്കണേ."

യാചനയുടെ സ്വരം ഓരോ മഴത്തുള്ളിയിലും അലിഞ്ഞുചേർന്നു. ആരും അതത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

ചെറുക്കൻെറ കയ്യിൽ ചുരയ്ക്കത്തോടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നാടൻ തംബുരുവുണ്ടായിരുന്നു. തംബുരുവിൻെറ തന്ത്രികളിൽ അവൻെറ വിരലുകൾ ഒരു പൂമ്പാററയെന്നോണം പാറാൻ തുടങ്ങി. ശോകപ്രധാനമായ ചില ലളിതഗാനങ്ങൾ അവൻെറ മുഖത്തുനിന്നുയർന്നു. കരളലിയിക്കുന്ന സംഗീതം, കരിങ്കല്ലിനേയും ദ്രവിപ്പിക്കുന്ന സംഗീതം. പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയായിരിക്കാം ആ

പിച്ചക്കാരൻ ചെറുക്കന് ഒരു കോമളകണ്ഠം നല്കിയതു്. യാത്രക്കാർ മഴച്ചാററൽ ഏല്ക്കാതിരിക്കുവാനുള്ള ടാർപ്പോളിൻ പൊന്തിച്ചു പാട്ടുന്നവനെ നോക്കി. ഒരു വൃദ്ധനായ പിച്ചക്കാരനും അവൻെറ മകനും. നാലഞ്ചു കാലണകൾ ആ ചട്ടിയിൽ വീണു.

അപ്പോഴേയ്ക്കും പരുപരുത്ത ആ ആജ്ഞാസ്വരം കേട്ടു. "എറച്ചിയിൽ മണ്ണാക്കാതെ മാറിപ്പോടാ." അല്ലെങ്കിൽതന്നെ ശുണ്ഠിപിടിച്ചിരുന്ന കണ്ടക്ടർക്കു് ഒരു കാരണം കിട്ടാൻ നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

പിൻചക്രത്തിനു തൊട്ടു മുൻവശത്തായിരുന്നു യാചകരായ അച്ഛനും മകനും നിന്നിരുന്നതു്. അവർ തെല്ലൊന്നു നീങ്ങിനിന്നു. കണ്ടക്ടർ വീണ്ടും വിസിലൂതി. യാത്രക്കാർക്കു കുറഞ്ഞൊരീർഷ്യ കണ്ടക്ടരുടെ നേരെ തോന്നി. ബസ്സ് മെല്ലെ നീങ്ങുകയായിരുന്നു. അകലുന്തോറും ചെറുക്കൻെറ സംഗീതവും തമ്പുരുവിൻെറ താളാനുസൃതമായ മീട്ടലും കരളിൻെറ അഗാധതയിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു.

ദിവസങ്ങൾ ജീവിതത്തിൻെറ പരുപരുത്ത ഏടുകളെന്നോണം മറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സമയം രാവിലെ എട്ടുമണിയായിരിക്കും. പ്രകൃതി ഉദയാർക്കൻെറ കിരണങ്ങൾ തട്ടി കൂടുതൽ മോഹനമായിത്തീർന്നു. കവിയുടെ വാക്കുകളിൽ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ അന്തരീക്ഷം.

ബസ്റ്റാൻഡിൽ തിക്കും തിരക്കുമുണ്ടു്. കൂലിക്കാരുടേയും പത്രവില്പനക്കാരുടേയും യാത്രക്കാരുടേയും കോലാഹലം; ഓറഞ്ചുവില്പനക്കാരുടേയും പെട്ടിക്കച്ചവടക്കാരുടേയും ശബ്ദങ്ങൾ. പോരാത്തതിനു പിച്ചക്കാരുടെ ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള യാചനാസ്വരവും.

ഓരോ ബസ്സിന്നടുത്തേയ്ക്കും വലിയ പ്രതീക്ഷകളുമായി ആ വയസ്സനും മകനും നീങ്ങുന്നതു കാണാം. മകൻ വളർന്നിട്ടുണ്ടു് അവനു ലോകം സുന്ദരമാണ്—കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കിടയിലും. അവനു് ജീവിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നു. ഈ നികൃഷ്ടജീവിതം അവനു മടുത്തു. എന്തൊക്കെയോ പൊൻകിരണങ്ങൾ മനസ്സിൽ മിന്നി മറയുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെയൊക്കെ ജീവിക്കണമെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അപ്പോഴായിരിക്കും അച്ഛൻെറ വിളി പുറകിൽനിന്നും കേൾക്കുക—
"എടാ മോനേ, ഇന്നൊന്നും കിട്ടിയില്ലെടാ?"
അവൻ പല്ലിറുമിക്കൊണ്ടു മറുപടി പറയും:—
"ഇല്ലാ, നമ്മളിങ്ങനെതന്നെ ചത്തോളണം."

"പോടാ, അധികപ്രസംഗം പറയാതെ; പിന്നെ നമുക്കു് രാജാവാവാൻ കഴിയുമോടാ."

"മതി, എരന്നെരന്നു തോററു. ജീവിക്കുന്നതിലും ഭേദം മരിക്കുന്നതാ."

"ഞാൻ ചത്തിട്ടു് നീയെതു കഴുവിലെങ്കിലും കേറിക്കോ." ഇതു പറയുമ്പോൾ ആ അന്ധനേത്രങ്ങളിൽനിന്നു രണ്ടിററു കണ്ണുനീർ അയാളുടെ കാലുകളിൽ അടർന്നുവീണു.

മകനു് അച്ഛനെ സ്നേഹമില്ലാതെയല്ല; മനസ്സ് നീറുന്നുണ്ടു്; എങ്കിലും ഇതു കണ്ടപ്പോൾ പല്ലിറുക്കി ഈർഷ്യയും വെറുപ്പും കടിച്ചിറക്കി. ജീവിതം ഒരു പ്രശ്നമാണ്. അഗാധമായ അലയാഴിപോലെ മുമ്പിൽ അതു വിസ്തൃതമായിക്കിടക്കുന്നു. നിരക്ഷരകുക്ഷിയാണെങ്കിൽക്കൂടി, പ്രകൃതിയുടെ പ്രബോധനം കൊണ്ടായിരിക്കാം, വളരുന്ന മകൻെറ മനസ്സിൽ ചില ആദർശങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും തളിരിട്ടു. എന്നാൽ സാഹചര്യം പ്രതികൂലമാണ്. അവ വളരുകയില്ല. അവയ്ക്കെല്ലാം അച്ഛൻ ഒരു വിലങ്ങുതടിയായി നില്ക്കുന്നു. അവയെ മുളയിൽതന്നെ കരിക്കുവാൻ അച്ഛൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

പ്രവൃത്തിയെടുത്തു മാനമായി ജീവിക്കണം. താൻ പുരുഷനാകുകയാണെന്നു മകനറിയാമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ജീവിതപരിധി ബസ്റ്റാൻഡും അതിനു ചുററുമുള്ള കുറച്ചു സ്ഥലങ്ങളും. ജീവിതോപകരണം വായിൽ നാവും കയ്യിലെ തംബുരുവും മാത്രം. തെണ്ടിത്തെണ്ടി ഒന്നും കിട്ടാതായി. എന്നിട്ടും പറയുന്നു അച്ഛൻ അവിടം വിടാൻ തയ്യാറല്ലെന്നു്.

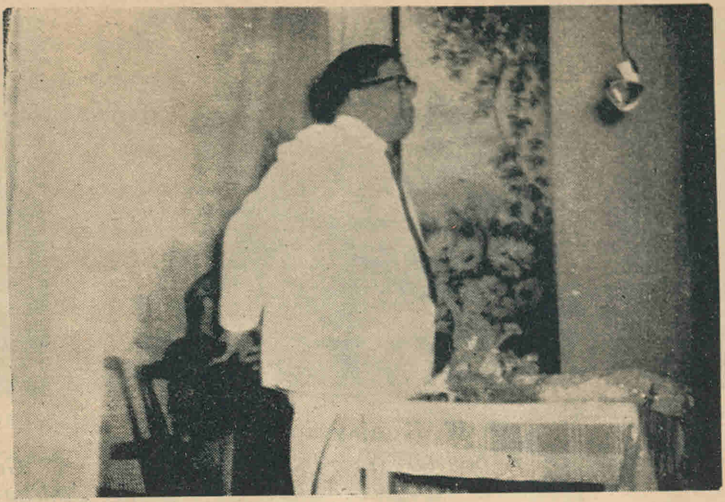

Dr. C. S. Venketeswaran on the College Day.

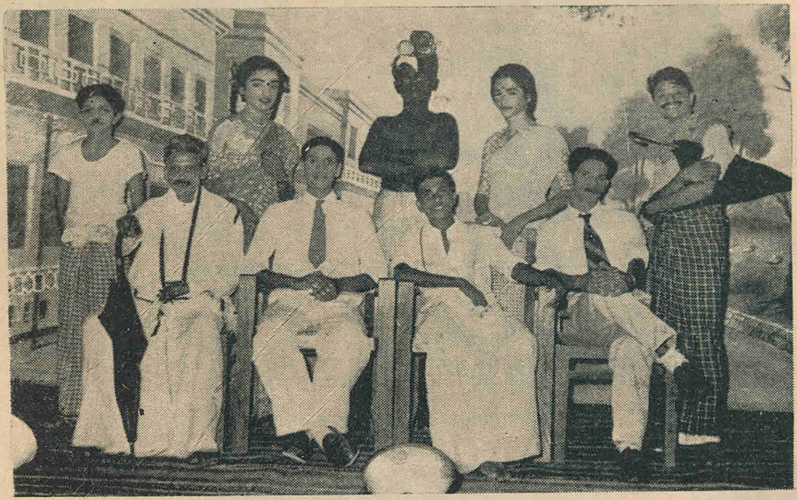

Dramatic Performance "അകവും പുറവും".

വശിയും വശഗൻ തേ !
M. Sukumaran, I B. Sc.

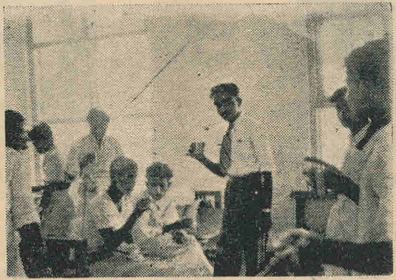

One-act Drama
"Rejuvenation"
as part of send-off
to Prof: Joseph Pettah.

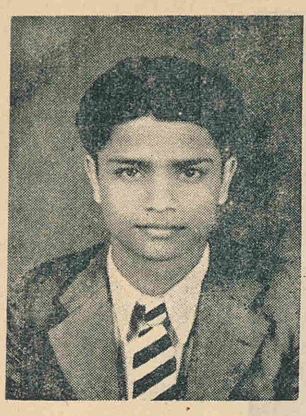

P. L. Johny,
Chairman 1957–'58.

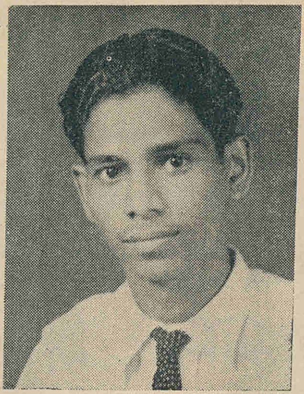

C. R. Kunjayyappan,
Secretary 1957-'58

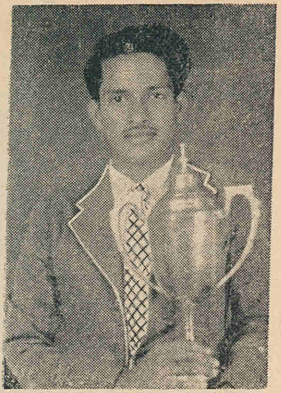

P. J. Jose,
General Captain &
Athletic Champion 1957–'58

P. A. George,
Athletic Champion
(bracketed) 1957–'58.

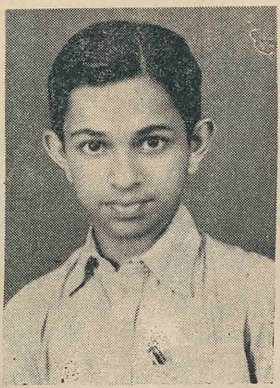

K. Hariharan,
General Secretary 1956–'57.

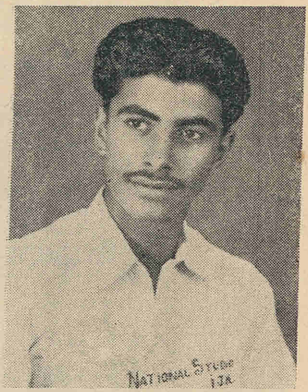

K. L. Johnson,
General Captain 1956–'57

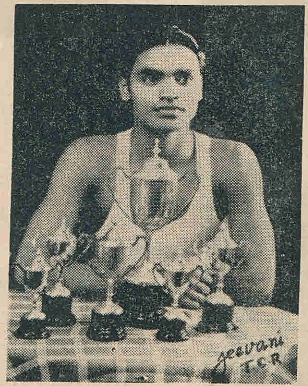

C. S. Ramakrishnan,
Athletic Champion 1956-'57.

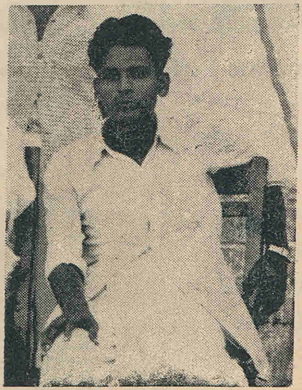

V. T. Gangadharan,
Chairman 1956-'57.

മകൻെറ മനസ്സിൽ എന്തോ ചില ആശയങ്ങൾ രൂപംപൂണ്ടു. അവയെ സങ്കല്പത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരികയായിരുന്നു. തെല്ലുനേരം സ്വയം മതിമറന്നുപോയി. അങ്ങനെ എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും നില്ക്കാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛൻെറ ശബ്ദം കേട്ടാണ് ഞെട്ടിയുണർന്നത്. അതോടൊപ്പം ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കു കണ്ണുതുറന്നുനോക്കി. അപ്പോൾ കയ്പുള്ള നീരുറവകൾ മാത്രം കണ്ടു.

കോട്ടും പാൻറും ധരിച്ച ഒരു മാന്യൻ ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ വന്നു. വൃദ്ധനും മകനും യാചിച്ചു. തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ഭാവമില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും കേണിരന്നു. ആ മാന്യൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു ജ്വലിച്ച കണ്ണുകൊണ്ടൊന്നു നോക്കി; ഇടിവെട്ടുംവണ്ണം പറഞ്ഞു. ''കള്ളപ്പരിഷ തെണ്ടിയലഞ്ഞു നടക്കുന്നു, വേലയെടുക്കടാ പോയി; വേലയെടുത്ത് ആ വയസ്സൻതെണ്ടിയെ പുലർത്ത്, വന്നിരിക്കുന്നു യാചിച്ചുകൊണ്ട്.''

പെട്ടെന്നൊരടിയായിരുന്നു അത്. വളരുന്ന ഒരു യുവാവിൻെറ ആത്മാഭിമാനത്തിൽ ഏററ ആഘാതം.

പിന്നെ അരക്ഷണം അവിടെ നിന്നില്ല. തംബുരു കയ്യിലുണ്ട്. അച്ഛനെ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ട് മകൻ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഒരു യുവഹൃദയം വ്രണപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. തൻെറ പിതാവിനെക്കേറി വയസ്സൻതെണ്ടിയെന്നധിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്ഥിതിഗതികൾ മോശമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് തൻെറ കയ്യിൻെറ രുചി അയാളറിയാഞ്ഞത്.

പൊട്ടാറായിരുന്ന ഒരഗ്നിപർവ്വതമായിരുന്നു അവൻ. ഇനിയെങ്കിലും ഹൃദയത്തിൽ കൂടുതൽ വ്രണങ്ങളുണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കണം. മകൻ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു. പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു പോണം, പണിയെടുക്കണം, അച്ഛനെ പുലർത്തണം. അച്ഛൻ പോരുന്നില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, ഇവിടെ ത്തന്നെ താമസിക്കട്ടെ. തീരുമാനം പ്രബലപ്പെട്ടു. അതോടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന തംബുരു വിനോടറപ്പുതോന്നി. അതൊരേറുകൊടുത്തു; ശബ്ദത്തോടെ അതു ദൂരെ തെറിച്ചുവീണു.

തോളിൽനിന്നും കൈകൾ വിടുവിച്ചു മകൻ പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ പോട്ടെ അച്ഛാ, വേണ്ടതുമായി തിരിച്ചുവരാം; അതുവരെ ക്ഷമിക്കു.''

വാക്കുകൾ രൂക്ഷമായിരുന്നു. അവ തറയ്ക്കുന്നമാതിരി ആ വൃദ്ധഹൃദയത്തിൽ തട്ടി. മകൻ പാഞ്ഞു നടന്നു, എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ. നടന്നുനടന്നവൻ മറഞ്ഞു.

ആ വൃദ്ധൻ തെല്ലുനേരം മരവിച്ചുനിന്നു. ഒരു പൊട്ടിത്തെറി. ഹൃദയം നുറുനുറു കഷണങ്ങളായി പൊട്ടിച്ചിതറുകയാണ്. തീവ്രമായ വേദന! നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ മകനെയന്വേഷിച്ചു.

ബസ്സ്റ്റാൻഡിലേയ്ക്ക് ഒരു ബസ്സ് പാഞ്ഞു വരികയായിരുന്നു. ഒരിറക്കം. ഹോറൺ അടിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. പരിഭ്രമിച്ച വൃദ്ധൻ വിലങ്ങത്തിൽ ചാടി ബസ്സിൻെറ മുമ്പിൽ വന്നു വീണു. ഒരു ഞരങ്ങൽ, വീണ്ടും കുറച്ചുനേരം കൂടി........പിന്നെ ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. ഒരു യാചകൻ മരിച്ചു.

അവിടെ രക്തം തളംകെട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. ആളുകൾ തടിച്ചുകൂടി; മൂന്നുനാലു കാക്കിത്തൊപ്പികളും.

ജനസംഖ്യയിൽ ഒന്നു കുറഞ്ഞുകിട്ടി, മാന്യൻ പറയുകയാണ്.

അപ്പോൾ, വികാരഭരിതമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചില അജ്ഞാതഗാനങ്ങൾ കേൾക്കാമായിരുന്നു.

ദൂരെ കിടന്നിരുന്ന തംബുരുവിൽ കരിയില പറന്നുവീണപ്പോൾ അതു ശ്രുതി മീട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ദുസ്സഹമായ വേദനയോടെ പുറപ്പെട്ടിരുന്ന അതിൻെറ ഗാനവീചികൾ മരിച്ചുകിടന്നിരുന്ന അച്ഛനെ ഒരുപക്ഷെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയായിരിക്കാം!!

അമ്പലവാസി.

(കെ. ഹരിഹരൻ.)

ശംഖൊലി മുഴങ്ങുന്നൂ ക്ഷേത്രത്തിലതോടൊപ്പം,
ശങ്കുവാര്യരിൽ ക്ഷുബ്ധചിന്തയും മുഴങ്ങുന്നു;
ചെണ്ടകൊട്ടുപോൽത്തന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ
ദണ്ഡനമേല്പിക്കവേ, വാരിയരമരുന്നു.
അണയാൻ വെമ്പിക്കത്തും മണ്ഡപ വിളക്കുപോ-
ലിരുളെ പ്രതീക്ഷിപ്പാൻ മാത്രമിന്നയാൾക്കാവും.

തുമ്പയാൽക്കിളയ്ക്കുന്നു വാരിയർ വളപ്പു;ന്നാൽ
തൻ പരിചയക്കുറവോർത്തയാൾ ഖേദിക്കുന്നു.
അമ്പലമുയർത്തുന്നൂ മണിനിക്വാണം; തന്റെ-
യമ്പല വാസക്കാലം വാരിയർ സ്മരിക്കുന്നു.
ഓർമ്മകളുടെ ചെത്തിപ്പൂക്കളാലൊരു മാല്യം,
തന്മനസ്സിലായ്ത്തുന്നാൻ വാരിയർ തുടങ്ങുന്നു.
“വാര്യരേ, *‘കഴക’ത്തിന്നിനിമേൽത്താൻ വേണ്ട”ന്നു
കാര്യമായ് ശാന്തിക്കാരൻ പോററി വന്നറിയിക്കേ,
വിളറി വിറച്ചുതാൻ നിന്നൊരത്തലേന്നാൾ തൊ-
ട്ടുകലെപ്പിന്നോട്ടായ്ത്തൻ ചിന്തകൾ പറക്കുന്നു.

* * *

ഒമ്പതു വയസ്സാണു ശങ്കുവിനന്നാദ്യമാ-
യമ്പലവേലക്കാരനായിയങ്ങെത്തീടുമ്പോൾ.
ഈറനാം തോർത്തും ഭസ്മക്കുറിയുമായെമ്പാടും
പാറിയെത്തുമാ ഭക്തബാലകനുത്സാഹത്തിൽ.
ശാന്തി ചെയ്തീടും രാമൻപോററിതൻ പ്രസാദത്താൽ
ശാന്തമായിരുന്നൂ തൽപ്രശ്നങ്ങളെല്ലാംതന്നെ.
മാലയും, വിളക്കുമായങ്ങനെ കടന്നുപോയ്
നാളുക;ളൊരു യുവാവായവൻ വളർന്നെത്തി;
ഭക്തർതന്നൗദാര്യത്താൽ പുഷ്ടമായനുദിനം
ഭക്തനാമവരുടെ മടിശ്ശീലയുമൊപ്പം.
സഹധർമ്മിണിയൊന്നു ശങ്കുവിന്നുണ്ടായ്‌വന്നു;
സ്പൃഹണീയമാമൊരു ജീവിതം ത്രസിക്കയായ്.

---

* പൂജയ്ക്കൊരുക്കുന്ന ജോലി.

മാലയും വിളക്കുമായ് വാരിയർ പണംനേടി;
ശ്രീലമായജ്ജീവിതം സുഖദായകം, തൃപ്തം.
സ്വന്തമായൊരു ഭൂമി വാരിയർ വാങ്ങി; നാട്ടാ–
രെന്തൊരദ്ഭുതമെന്നു തങ്ങളിൽ മിഴിക്കവേ!
ഇക്കഴകവുമായിയമ്പതു വയസ്സെത്തി
മക്കളൊരേഴായപ്പോഠം നെടുവീപ്പുയാഠം വിട്ടു,
പഴയ വരവില്ല; വിശ്വാസം നശിച്ചുപോയ്
വഴിപാടുകളില്ലാതാകുവാൻ തുടങ്ങുന്നു.
ദേവിക്കു കിട്ടുംനെല്ലിൻ മിച്ചവും, പറമ്പിലെ–
ക്കേരവുംകൂടിപ്പുലത്തുന്നിതക്കുടുംബത്തെ.
കാലമെങ്ങനെ മാറി?, ശങ്കുവാരിയരോത്തു,
''നാളെയീവിധം പോയാലെങ്ങനെ പുലർന്നീടും?''
മൂന്നു പെണ്മക്കഠം മൂത്തുനിന്നിരുന്നതിൽ രണ്ടും
താണ്ടുകളില്ലാതിന്നു മുരടിക്കവേ, വാര്യർ
കേണുകേണപേക്ഷിക്കും ദേവിതൻ തിരുമുമ്പിൽ
''കാണുവതില്ലേ,തായേ, ഞങ്ങടെ ദുരിതങ്ങഠം?''

*　　　*　　　*

ആയിടെ രാമൻപോററിയന്തരിച്ചുപോയ്പ്പുത്ര–
നായിയമ്പലത്തിങ്കൽശ്ശാന്തി ചെയ്യുവാനപ്പോഠം.
പോററിക്കു കന്നിക്കൊയ്ത്തു മോശമായ്; നെല്ലും തീന്തു
ചാക്കുമായാളെ വിട്ടു വാര്യർതൻ സമീപത്തിൽ.
എട്ടരപ്പറ നെല്ലുണ്ടങ്ങു രണ്ടരമാസ–
മെട്ടുമത്ത്യക്കുമൊരു ദേവിക്കും ഭുജിക്കുവാൻ.
വാരിയർ നടുങ്ങിപ്പോയ്: ''പോററിയിതോതീടില്ല;
ചോര കൺകളിലുള്ളോനിങ്ങനെ പറയില്ല.''
സാദ്ധ്യമല്ലിതെന്നോതി ഭൃത്യനെയയയ്ക്കുമ്പോഠം,
കാത്തുകൊള്ളുവാനായാളംബയോടപേക്ഷിച്ചു.
അമ്പതു വയസ്സോളമെത്തിച്ചൊരീവേലയ്ക്കീ–
സംഭവമന്ത്യം കുറിച്ചീടുമെന്നായാളോത്തോ?
അന്ത്യനൈവേദ്യത്തിന്നുള്ളരിയുംകൊണ്ടായാള–
ന്നമ്പലംവരെയെത്താനംബിക കനിഞ്ഞില്ല.
''വാര്യരേ, കഴകത്തിന്നിനിമേൽത്താൻ വേണ്ടെ''ന്നു
ക്രൂരമായ് പിന്നിൽനിന്നുമൊരു ഗജ്ജനം കേഠംക്കേ,
പാവത്തിൻ കയ്യിൽനിന്നും നിപതിക്കയായ് പാത്രം;
പാവപോൽ മലച്ചയാളി;രുഠം കൺകളിൽ മുററി.
കണ്ണുകഠം തെളിഞ്ഞപ്പോഠം തന്മുമ്പിൽ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ
മണ്ഡപോപാന്തേ നിൽപൂ മറെറാരമ്പലവാസി.

ക്ഷുബ്ധനായയാളോടി; വാരിയത്തൊരമ്മയും
മക്കളും മുറവിളി കൂട്ടുവതയാൾ കേട്ടു.
എട്ടരപ്പറ നെല്ലും കൊണ്ടുപോയ് മഠത്തിലേ-
യ്ക്കെട്ടുപേർക്കിനിപ്പുലർന്നീടുവാനെന്തോ മാർഗ്ഗം?

* * *

ശംഖൊലി മുഴങ്ങുന്നു ക്ഷേത്രത്തി;ലതോടൊപ്പം
ശങ്കുവാര്യരിൽ ക്ഷുബ്ധചിന്തയും മുഴങ്ങുന്നു.
വാഴയ്ക്കു കുഴിവെട്ടും തുമ്പയും പൊക്കിക്കൊണ്ടു
വാരിയർ നാളേയ്ക്കുള്ള പദ്ധതി ചിന്തിക്കുന്നു:—
"അംബയീയെനിക്കിനി മേലിലീ മണ്ണാണല്ലോ
വമ്പനാം ശാന്തിക്കാരനെനിയ്ക്കീക്കൂറും തുമ്പ.
ഇന്നുതൊട്ടാരംഭിക്കും പദ്ധതി; ഞാനിത്തൊടി
പൊന്നാക്കും കണക്കതിനാരോടുമോതേണ്ടല്ലോ.
ഈ മണ്ണു, സേവിപ്പോർക്കു, നല്കീടും സ്ഥിരൈശ്വര്യം
കോവിലിലെഴും ബിംബമല്ലിവൾ കൃതജ്ഞയാം!"
ശംഖൊലി മുഴങ്ങുന്നുണ്ടമ്പലത്തിങ്കൽ നിന്നും
ശങ്കുവാരിയർക്കുള്ളു പുതുജീവിതാഹ്വാനം.

With compliments from

GANSONS PRIVATE LIMITED

POST BOX 5576

BOMBAY 14

Suppliers of 'GS' Gas Plants

and

Laboratory Equipments

to

CHRIST COLLEGE

IRINJALAKUDA

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത.

(പി. നാരായണൻകുട്ടി, I B. Sc.)

കാല്പനികപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യധാരകളും സ്വപ്നസങ്കല്പങ്ങളും ചൊരിഞ്ഞൊഴിഞ്ഞ കാലം. തങ്ങളുടെ ചൂടേറിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ കുറിക്കുന്നതിനു പഴയ കവിതോപാധികളും കവിസങ്കേതങ്ങളും അശക്തങ്ങളെന്നുകണ്ട പുതിയ കവികൾ മൂർച്ചയേറിയ കരുക്കളന്വേഷിച്ചു പായുന്നു. അവർ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും പഴകിയ കവിസങ്കേതങ്ങളും ദൂരെ ത്യജിച്ച്, കൂടുതൽ ഗാനാത്മകമായ നാടോടിപ്പാട്ടുകളേയും പച്ച മലയാളപദങ്ങളേയും തിരക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു പരീക്ഷണഘട്ടത്തിലാണ്, തന്റെ ''മാമ്പഴ''വുംകൊണ്ടു ശ്രീ. വൈലോപ്പിള്ളി കവിതാരംഗത്ത് അരങ്ങേറിയതു്.

അന്നത്തെ കവികളെ അധികവുമാകർഷിച്ചതു് കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിമനോഹാരിതയും സംസ്കാരവിശേഷതകളുമാണ്. എന്നാൽ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതയ്ക്കു വിഷയം നല്കിയതു് ഇവിടത്തെ തേക്കുപാട്ടുകാരും, കന്നിക്കൊയ്ത്തുകാരും, തിരുവാതിരയും, ഓണപ്പാട്ടുകാരും, ഓണക്കളിക്കാരും, തുയിലുണർത്തുന്ന കുറവന്മാരും മററുമാണ്. കേരളീയരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതകളിൽ പകർത്തി.

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകൾക്കു ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടു്. വള്ളത്തോളിന്റെ രചനാമാധുര്യവും ആശാന്റെ ഭാവഗംഭീരതയും അതിൽ കാണാം. എന്നാൽ അതു് അനുകരണമല്ല. കവിയുടെ ആത്മാവും ആവിഷ്കരണോപാധിയും തമ്മിലുള്ള ഗാഢസമ്മേളനത്തിൽനിന്നും ഉയിർക്കൊള്ളുന്ന സജീവമായ സൗന്ദര്യം മുററിയതാണതു്. അതു സ്വന്തമാണ്; ആകയാൽ വ്യക്തിത്വമുള്ളതുമാണ്.

ചുററുപാടുമുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽനിന്നും കവിക്കു ശക്തിയായ ജീവിതാനുഭൂതികളുളവാകുന്നു. ഇവ കവിപ്രതിഭയാകുന്ന മൂശയിൽവെച്ച് കാവ്യാനുഭൂതിയായി മാറുന്നു. അതിനു രൂപംകൊടുക്കുമ്പോഴാണ് കാവ്യമുണ്ടാകുന്നതു്. ആഴമേറിയ അനുഭൂതികളുള്ള ഒരു കവിയുടെ കവിത വായനക്കാരിലും തത്തുല്യമായ അനുഭൂതികളുണർത്തുന്നു. അതിനു കാരണം കവിയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ആവിഷ്കരണമാണ്. ഇതു് ഉത്തമകവിതയുടെ ലക്ഷണമാണ്. കവിയുടെ ആത്മാർത്ഥതകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഈ ഗുണം വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളിൽ കാണാം.

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഭാവപുഷ്ടമായ കവിത അനുവാചകനെ ചിന്തയിൽ ആഴ്ത്തുന്നവയാണ്; ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. അതിനാൽ ഓരോ വരിയും വായിക്കുമ്പോൾ നല്ലവണ്ണം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടുവേണം,'നുണഞ്ഞിറക്കിക്കൊണ്ടുവേണം' മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ; അതൊരിക്കലും വ്യർത്ഥമാവില്ലാകുകയില്ല.

മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെ ഗായകനാണ് ശ്രീ. വൈലോപ്പിള്ളി.

ജീവിതത്തിൽനിന്നും അടർത്തിയെടുത്ത സംഭവങ്ങളിൽക്കൂടി കവി ജീവിതമൂല്യത്തെ ദർശിക്കുന്നു. അങ്ങനെ വിശേഷത്തിൽനിന്നും സാമാന്യത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സർഗ്ഗചൈതന്യം പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം തട്ടിയുടച്ചു വിജയിക്കുന്നതായി വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ മിക്ക കവിതകളിലും കാണാം. 'മല തുരക്കലി'ൽ അദ്ദേഹം വൃദ്ധന്റെ മകനെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നു,

''.........ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു
മർത്ത്യവീര്യമീയദ്രിയെവെല്ലും
കാരിരുമ്പിനും കല്ലിനും മീതേ
നീറിനില്പീലേ പൗരുഷനാളം.''

മാനവപുരോഗതിയുടെ വിലയിരുത്തലാണ് അദ്ദേഹം ''പന്തങ്ങളിൽ'' ചെയ്യുന്നതു്. മാനവജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരഗാധബോധം, പ്രതിബന്ധങ്ങളെ നിമ്മാജ്ജനംചെയ്തു വിജയത്തിലേക്കു കുതിക്കുന്ന അവൻെറ സൎഗ്ഗചൈതന്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും ബഹുമാനവും വായനക്കാരിലുണർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാണ് 'പന്തങ്ങൾ.'

കവിത ജീവിതത്തിന്നു് ആരോഗ്യകരമായ ഒരു സന്ദേശം നല്കുന്നതായിരിക്കണം. ഈ കാര്യത്തിൽ വൈലോപ്പിള്ളി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധചെലുത്തുന്നതായി കാണാം. ഒരുപക്ഷെ, ശുഭാപ്തിവിശ്വാസകരമായ ഒരു സന്ദേശം നല്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം തൻെറ ഭാവഗുരുവായ ആശാൻെറ 'വീണ പൂവു്' വൈലോപ്പിള്ളിക്കു 'പഥ്യ'മാകാതിരുന്നതു്.

മനുഷ്യത്വത്തെ, അഥവാ ''പൂർണ്ണതയിലേക്കു വളരാൻ വെമ്പുന്ന ദേവത്വത്തെ'' ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നവയാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകൾ. ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ നേരിട്ടു്, നിരാശനാകാതെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ മുന്നോട്ടു പോകുവാനുള്ള ഒരുദ്ബോധനം അദ്ദേഹത്തിൻെറ മിക്ക കവിതകളിലും കാണാം. ദുഃഖത്തിൽപോലും ചിരിക്കാൻ കഴിയുന്ന കേരളീയർ ആ ഗുണം കൈവിടാതിരിക്കട്ടെ എന്നു കവി ആത്മാൎത്ഥമായി പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, പ്രവൎത്തിക്കാതെ നന്മ വരുമെന്നുവിചാരിച്ച് അലസമായി ജീവിതം നയിക്കുവാനല്ല അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതു്. ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ,

''നാമടരാടിയേ തീരൂ വൃഥാ
നാമം ജപിക്കുമാൾ ഭീരു''

എന്നിങ്ങനെ പ്രവൃത്ത്യുന്മുഖമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രോത്സാഹനമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ നല്കുന്നതു്.

സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതുകൊണ്ടായില്ല. അതു നമുക്കു വിശാലമായ ഒരു പ്രവൃത്തിപദ്ധതി തുറന്നുതരിക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. അതിനാൽ ''പ്രഭാതഗാന''ത്തിൽ കവി പറയുന്നു,

''ഇക്കണക്കിലെത്തു മുക്തി-
ഗോപുരം കടക്കണം
മക്കൾ നമ്മൾ പൂകുവാൻ
സമത്വസുന്ദരാങ്കണം
തൂക്കൊടിക്കു ജീവവായു
പണയമാക്കിയെത്തുകാ-
ട്ടിക്കിലേക്കു വീരതാത-
ഖഡ്ഗമേറെറടുത്തുനാം.''

ഉത്കൃഷ്ടഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകൾ. അവയിൽ സത്യാസത്യങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിയാനും, ബലദൌൎബ്ബല്യങ്ങളെ വേർതിരിക്കാനും, കഴിവുള്ള ഒരു ദശ്നം അന്തഭവിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ദശ്നങ്ങൾക്കു സൎഗ്ഗാത്മകപരിണാമവാദ (Creative Evolution) ത്തോടു കുറേ സാമ്യമുണ്ടെന്നു ശ്രീ. കൈനിക്കര കുമാരപിള്ള പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആധുനിക ചിന്താഗതികളും വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളിൽ കാണാം. കാലത്തിന്നനുയോജ്യമാണവ. പുതിയ ലോകസൃഷ്ടിയെ ഉദ്ദേശിച്ച് അവ നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ യുഗത്തിൽ സ്വപ്നദേവതകളല്ല, മണ്ണിൽ വളം വദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്ന ഉപകാരം ചെയ്യുന്ന ഞാഞ്ഞൂളുകളാണ് ആരാധ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം ''സപ്പക്കാട്ടു്'' എന്ന കവിതയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വേണാട്ടരചൻെറ കൊട്ടാരത്തിലെ ലാസ്യനൃത്തങ്ങളേയും, എട്ടു വീടരുടെ വഞ്ചനാവൃത്തികളേയും വണ്ണിച്ച് അവസാനം കവി സങ്കല്പലോകത്തിൽനിന്നും യഥാൎത്ഥലോകത്തിലേക്കു് ഇറങ്ങി കാഴ്ചയെല്ലാം കണ്ടറിഞ്ഞശേഷം,

''ഏതുമേ ക്ലേശലിപ്ലാതെ നടന്നു ഞാൻ
നൂതനജീവിതാഹ്ലാദമദത്തോടേ
കല്ലുകണക്കായ്ച്ചമഞ്ഞൊരെൻ മാനസം
വെല്ലുവിളിച്ചു വിപത്തിനെയൊക്കെയും!''

എന്നു പാടുന്നു.

ധ്വന്യാത്മകമാണു വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത. അതിലെ പ്രതിപാദനരീതി വ്യക്തിത്വമുള്ളതാണ്. പദസംവിധാനത്തിൽ കവി അത്യധികം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി കാണാം. സ്വകവിതയിലെ അലങ്കാരസമൃദ്ധിയുടെ കാരണത്തെപ്പററി കവിതന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "സത്യവും സൗന്ദര്യവും തമ്മിലുള്ള പരിണയമാണു കവിത. അവിടെ അലങ്കരണങ്ങളുണ്ടാകും." അതൊരു പോരായ്മയായി ആ കലാകാരൻ എണ്ണുന്നില്ല. കൃത്രിമമല്ലാത്തിടത്തോളം, അലങ്കാരങ്ങൾ കാവ്യശോഭാവർദ്ധകമാണ്. തെളിഞ്ഞ ഭാവനയിൽനിന്നേ നിറമിയന്ന അലങ്കാരങ്ങൾ വാൻവീഴുകയുള്ളു. ഭാവാനുസരണം ശബ്ദരചന ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു കവിയുടെ ആത്മാർത്ഥത കവിതകളിൽ തുടിക്കുന്നു.

അനുവാചകനിൽ ഭാവദീപ്തിയും യാഥാർത്ഥ്യബോധവും ഉളവാക്കുന്നതിന്, വിരുദ്ധഭാവങ്ങളെ ഇണക്കി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു രീതി വൈലോപ്പിള്ളി പലയിടത്തും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മല തുരക്കലി'ൽ വൃദ്ധന്റെ നിരാശാസങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതവീക്ഷണവും, യുവാവായ മകന്റെ ആവേശദീപ്തിയും ആത്മവിശ്വാസവും ഉൾക്കൊണ്ട ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും നാം കാണുന്നു. അതിൽ കവി വിശ്വസിക്കുന്ന ഭാഗം—യുവാവിന്റെ വശം—കൂടുതൽ തേജസ്വിയായിരിക്കുന്നു.

"വീണ്ടും പൊട്ടിയ പുണ്ണുകൾ പോലെ
നീണ്ട് കിടങ്ങുകൾതൻ നടുവിൽ
ചേറും മഞ്ഞും ചോരയുമിഴുകി–
ച്ചേരും മാനവ രണഭൂവിൽ
അഞ്ചിത നീലക്കണ്ണുതുറന്നു
പുഞ്ചിരി തൂകിന പൂക്കാലം.

എന്നിങ്ങനെ പടക്കളത്തിലെ പൂമ്പാററയിലും

"ആഹവരക്തക്കളങ്ങളിൽ കാണായി
ലോകസമാധാന മാടപ്പിറാവിനെ"

എന്നിങ്ങനെ 'ശിബിയില്ല' എന്ന കവിതയിലും കവി വിരുദ്ധഭാവങ്ങളെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നു.

ഏററവും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ, കഴിയുന്നതും കാവ്യാത്മകമായി ഉള്ളതു തുറന്നു പറയുക എന്ന നയമാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടേതു്. അലങ്കാരങ്ങളും അനുഭൂതിയും ഒരിടത്തും വേറിട്ടു നില്ക്കുകയില്ല. അവ, തോളോടുതോളുരുമ്മി അണിനിരക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ സംഭവങ്ങളും കാര്യങ്ങളും വ്യംഗ്യമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന രീതി അസൂയാർഹമത്രെ.

"പണ്ടു പിതാമഹർ കാട്ടിൻനടുവിൻ
ചിന്തകളുരസിട്ടമക്കാലം" (പന്തങ്ങൾ)

'ഏട്ടനു പേടി കിളിത്തിതു മെയ്യിൽ'
(സർപ്പക്കാട്)

പ്രതിപദം കാവ്യാത്മകമാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത. എന്നും കാവ്യകലാതേജസ്സിന്റെ പരിവേഷമണിയിച്ചുപറയാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

"മേട്ടുതോറമ്മുളക്കൾതൻ പിമ്പേ
മേഞ്ഞുമേഞ്ഞുപോയെത്രയോ നാൾകൾ"
(മല തുരക്കൽ)

"ഓമൽക്കൈരളി ചാർത്തട്ടേ, ഞാ–
നോണക്കവിതക്കിഴനെയ്യേ,
നന്നോ ദുർഘട,മെന്നയൽവക്കിൽ
പൊന്നോണക്കളിയാരംഭം.

* * *

പൊൻകസവിഴയും പൊട്ടിച്ചങ്ങോ–
ട്ടെൻകരളോടി തെമ്മാടി"

എന്നിവ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യാത്മകമായ ആവിഷ്ക്കരണത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

കേരള സംസ്ക്കാരമാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതു്. തുയിലുണർത്തലും, ഓണപ്പാട്ടുകാരും മററും കേരളത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണ്. മനുഷ്യവർഗ്ഗപ്രേമവും, ശാസ്ത്രീയഗവേഷണവും, ജീവിതനിരീക്ഷണവും വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളിൽ കാണാം. ചുരുക്കത്തിൽ പുതുമനിറഞ്ഞ "കൈരളിയുടെ തളരാത്ത കാമുകനാണ്" വൈലോപ്പിള്ളി.

അഴകിന്റെ നാട്ടിൽ.

(എ. വി. ഔസേപ്പ്, I B. Sc.)

(കനകച്ചിലങ്ക കിലുങ്ങി കിലുങ്ങി—എന്ന മട്ടു്.)

കനകക്കതിരണിയണിയായ് വയലുകൾ നീളേ
മണമണിമാരുതനിൽ മതികവന്നാടി.
തെളിനീർച്ചെറുതോടുകളതിനിടയിൽക്കൂടി
കളകളം പെയ്തുകൊച്ചലയിട്ടിട്ടോടി.
നിനവിന്റെ തന്ത്രികളിൽ ശ്രുതി കൂട്ടമേതോ
നിരഘതരം ഗാനങ്ങൾ ഖഗഗണം പാടി.
വയൽവക്കിൽപ്പൂക്കൈതനിരകളിലായി
വെളുവെളെച്ചില വെള്ളിനാളങ്ങൾ പൊന്തി.
മമ മലനാടിന്റെ മഹിതോത്സവമെത്തി
മലയാളം ചിങ്ങപ്പൊലിമയിൽ തത്തി.
അതുനോക്കു! ഗഗനമണിമുററത്തിലാരാ—
ണതി സുന്ദരമൊരു 'പുതിയ പൂന്തറ തീർത്തു'.
ഒളിചിന്നുമോണപ്പുടവയണിഞ്ഞ
മുകിലുകൾക്കെന്തെന്തൊരുല്ലാസമേളം!
അതു കണ്ടുനില്ക്കും മതിലേഖപോലും
മറയുവാനല്പം മടികാട്ടി നില്പൂ.
അഴലിൻ കരി ചെളിയൊക്കെ കഴുകിക്കളഞ്ഞു
അഴകിൻമൃദുപൂമ്പട്ടു സാരിയണിഞ്ഞു.
അനുദിനവും നവനവമാം രമണീയത ചാർത്തും
മമ നാടുപോലൊന്നിന്നെവിടെക്കണ്ടെത്തും?
അതിലെ ഋതുഭാവങ്ങൾ മാറുന്നതിനൊപ്പം
മതിമറന്നെൻ ഹൃദയവുമാടുന്നിതൊപ്പം.

മഴവില്ലിൻ പ്രഭയണിയും കരിമുകിലിലാരോ
പുതുമിന്നൽക്കൊടിയെത്തിച്ചിരി പകരും നേരം
തിരയിട്ടു തിരയിട്ടു തൊടികളിൽപ്പോലും
കലുഷം കടുവർണ്ണമെഴും മലവെള്ളമെത്തി
ഇടയിടയിലതു കൊടുംകാററിൽക്കലമ്പി;
ഇടയിടെയതിൽ വെള്ളിയലകൾ തുളുമ്പി;
ശൈശവ ഹൃത്തിൽപ്പുതുമോദത്തിര ചേർത്തോ—
രതുല തുലാവർഷക്കാലം തിമിർത്തു.
തരുനിരകളഖിലം തളിരൊളിയിൽത്തിളങ്ങി
കളകണ്ഠം മധുരരസം ഗാനം തുടങ്ങി;
മഞ്ജുളചന്ദ്രികച്ചാറിൽ നീരാടി
മഞ്ഞിൻ വെൺപട്ടു ചേലയണിഞ്ഞു;
മധുതൂകും മഞ്ജരികൾ പുരികുഴലിൽ ചേർത്തു
കനകമണിക്കങ്കണം കൈകളിലിട്ടു;
മൃദുമാരുതലോളിത ലതകളിലാടി
മൃദുലാംഗിയാതിരക്കന്യതൻ വരവായ്—
കളിയാടുക കേരളമേ കമനീയത തൂവി
കരളിലൊരായിരമനുഭൂതികൾ പാവി.
അനുനിമിഷമേതോ വിഷാദാത്മകത്വം
കരിനിഴൽ വീശുന്ന മന്മൃദുയിത്തം
തെളിയട്ടേ തെളിയട്ടേ മലനാടേ നിന്റെ
തരളോജ്ജ്വല സുന്ദര കാന്തിയിൽ നീന്തി.

താരുണ്യത്തുടുപ്പാന്നു നിങ്ങൾതൻ മുഖത്താത്രേ
തായയാം ധരിണിതന്നാശതങ്കിനനോട്ടം!
വ്യായാമസുദൃഢങ്ങളാകുവിൻ ബാഹുക്കളി;—
ഞ്ഞായിരക്കണക്കിനുണ്ടിവയാൽത്താങ്ങേണ്ടുന്നോർ. (വള്ളത്തോൾ)

വൈരൂപ്യത്തിൻെറ വിതുമ്പലുകൾ.

(സി. കെ. രവി, P. U. C)

"ഞാൻ വിരൂപയാണ്. കറുത്തു വസൂരിക്കലകൊണ്ട് ആവൃതമായ മുഖവും തടിച്ചു കീഴ്പ്പോട്ടു തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ചുണ്ടും കുറുകിയ കണ്ണുകളുമുള്ള എന്നെ നോക്കി എല്ലാവരും പരിഹസിക്കാറുണ്ട്. ശരിയാണ്. ഞാൻ വൈരൂപ്യത്തിൻെറ മകുടോദാഹരണമാണ്.

"എൻെറ ഹൃദയം വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയാണ്. എനിക്ക് ഒരു സുഹൃത്തോ സ്നേഹിതയോ ഇല്ല. സ്നേഹിക്കുവാനോ സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനോ ഉള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഹോ! സ്നേഹം ഇല്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ലോകം നിലനില്ക്കും?

"എൻെറ വീട്ടിൽ ഞാനൊരു തോട്ടം നിർമ്മിക്കുകയാണ്. കുരുന്നു പൂച്ചെടികൾ നട്ടു. അവ വസന്തംവരുമ്പോൾ പൂക്കളുടെ ഭാരംകൊണ്ട് ലജ്ജിതയായ നവവധുവിനെപ്പോലെ തല കുനിച്ചുനില്ക്കും. അതുകണ്ടെനിക്ക് ആനന്ദനിർവൃതി അടയാം. എല്ലാ സുന്ദരവസ്തുക്കളും ആനന്ദം നല്കുന്നവയാണ്.

"ഞാൻ ഏകയാണ്. ഞാൻ ദിനരാത്രം പാടുപെട്ടു, എൻെറ തോട്ടത്തിന്നുവേണ്ടി. ദിവസവും പുതിയ ചെടികൾ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. അവയ്ക്കു വെള്ളമൊഴിച്ചു. അവയെ കാത്തുരക്ഷിച്ചു. ഓ! വസന്തംവന്നെങ്കിൽ.

"മഞ്ഞുകാലം വന്നുചേർന്നു. പൂന്തോട്ടത്തിലെ കുരുന്നുചെടിത്തലപ്പുകൾ മഞ്ഞുതുള്ളികളുടെ ഭാരംകൊണ്ട് നിലം മുട്ടിക്കിടന്നു. ഉദയസൂര്യൻെറ കിരണങ്ങൾ ആ നീഹാരകണങ്ങളിൽ പത്മരാഗങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. പക്ഷെ അവ ഉച്ചസ്സൂര്യൻെറ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മിന്നൽപോലെ മാഞ്ഞുപോയി. ചെടികളിലെ ഇലകൾ കൊഴിഞ്ഞു. വെറും ശാഖകൾ മാത്രമായി നഗ്നമായി നില്ക്കുന്ന ആ ചെടികളെ നിശാവേളകളിൽ പ്രകൃതി മഞ്ഞിൻെറ പട്ടുകുപ്പായം അണിയിച്ചിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ ആപാദശുഭ്രകളായിനില്ക്കുന്ന അവയെ കാണുമ്പോൾ എൻെറ ഹൃദയം പുളകച്ചാർത്തണിയാറുണ്ട്. വസന്തം വരാറായി.

"മഞ്ഞുകാലം പോയി. വസന്തകാലം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ എൻെറ പൂന്തോട്ടത്തിലെ ചെടികൾ മാത്രം പൂവണിഞ്ഞില്ല. ചുററുപാടുമുള്ള പൂവാടികളിലെ പുഷ്പങ്ങൾ സുഗന്ധം പരത്തിയിരുന്നു. അവിടെയുള്ള ചെടികളുടെ കൊമ്പിൽ ഇരുന്നു് രാക്കുയിലുകൾ പാടിയിരുന്നു. എന്നിട്ടും എൻെറ മലർക്കാവിൽ മാത്രം വസന്തം വന്നില്ല—എൻെറ വൈരൂപ്യത്തെ, ഒരുപക്ഷെ അതുകൂടി വെറുത്തുകാണും.

"എൻെറ പൂവാടികയിലെ ചെടികൾ വാടുവാൻ തുടങ്ങി. മഞ്ഞുകാലത്തു് ഇലകൾ പൊഴിച്ചപ്പോൾ എത്രയെത്ര ഓമൽക്കിനാവുകൾ കണ്ടിരിക്കാം അവ. 'വസന്തം വരും. പൂക്കൾ വിടരും. അവയുടെ നറുമണം സ്വദിച്ചു മദോന്മത്തരായ ഭൃംഗങ്ങൾ ചുററും മൂളിപ്പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ട് പറന്നുനടക്കും. പൂങ്കുയിലുകൾ ചില്ലകളിൽ തത്തിക്കളിച്ചുനടക്കും. രാക്കുയിലുകൾ ശാഖകളിൽ കൂടുകെട്ടും. അവിടെനിന്നും ഉതിരുന്ന സ്വരരാഗസുധ ആരാമത്തെ ആകമാനം പുളകംകൊള്ളിക്കും.

"എത്രയെത്ര മനോഹരങ്ങളായ പ്രതീക്ഷകൾ, എന്തെന്തു സുന്ദരങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങൾ.

പക്ഷെ ആ പ്രതീക്ഷകളുടെ മാരിവില്ലു മാഞ്ഞുപോയി, സ്വപ്നങ്ങളുടെ വല്ലരി വാടിപ്പോയി.

ഒരുപക്ഷെ അതിനെല്ലാം കാരണമായ എൻെറ വൈരൂപ്യത്തെ അവയും വെറുക്കുന്നുണ്ടാവാം.

"ഹാ! എന്താണത്? എൻെറ കണ്ണുകളിൽ അമൃതു കോരിയൊഴിക്കുന്ന ആ ഗാനധാര എവിടെനിന്നാണ്? എന്ത്? എൻെറ പൂന്തോട്ടത്തിൽനിന്നോ? വസന്തംപോലും ഒഴിവാക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന എൻെറ ആരാമത്തിൽ ഒരു രാക്കിളി എത്തിയിരിക്കുന്നു. കുരുന്നു പനിനീർച്ചെടിയുടെ കൊച്ചു ചില്ലമേൽ ഇരുന്ന് ഒരു ചെറിയ രാക്കിളി മധുരസംഗീതം ആലപിക്കുകയാണ്. ഇതിനുമുമ്പൊരിക്കലും ഈ രാക്കിളി ഇങ്ങിനെ പാടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഇല്ല. ഇതിനു മുമ്പ് ഇത്ര മനോഹരമായി ഒരു രാക്കിളിയും പാടിയിട്ടില്ല. ഞാൻ ആ ചെടിയുടെ ചുവട്ടിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ഈ വിശാലമാകെ സംഗീതത്തിൻെറ ഒരൊഴുക്കാണ്! അത് എന്നേയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഏതോ ഗന്ധർവ്വലോകത്തിലേക്ക് ഉയരുകയാണ്!! ആ രാക്കിളിക്കെങ്കിലും എൻെറ ഹൃദയത്തിൻെറ വിതുമ്പലുകളെ കാണുവാൻ സാധിച്ചല്ലോ? അതിനെങ്കിലും എന്നെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ തോന്നിയല്ലോ! ഹോ! ആ രാക്കിളി എന്തു മാതിരിയാണ് പാടുന്നത്! അതിൻെറ കരൾ പൊട്ടിപ്പോകുമോ? ഹാ! ആ പനിനീർച്ചെടിയിൽ ഇലകൾ കിളിർക്കുന്നു! ആ ഗാനധാര എന്നെ ഏതോ സ്വപ്നലോകത്തിലേക്കുയർത്തുകയാണ്!! അതാ പനിനീർപ്പൂവുകൾ വിടരുന്നു!! ഹാ! അവസാനം എൻെറ വാടികയിലും വസന്തം വന്നു! അല്ല! ആ രാക്കുരുവി പാടിപ്പാടി വസന്തം വരുത്തി!! ഞാൻ ആ അപ്സരോലോകത്തിലേക്കുയരുകയാണ്!!! കരൾ പൊട്ടി പാടുന്ന ആ രാക്കുയിലിൻെറ ഗാനം മാത്രം കേൾക്കാം!!!........അതിപ്രകാശമാനമായ ഒരു പ്രഭാപൂരം മാത്രം ദൃശ്യമാണ്!!! എന്താണത്?........ എന്താണത്?........എന്താ........ണ........"

"ആ ആരാമത്തിലും അവസാനം വസന്തം വന്നു. അതിലെ ചെറിയ പനിനീർച്ചെടിയുടെ ചുവട്ടിൽ ആ ആരാമത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥ നഷ്ടചേതനയായി ശയിക്കുന്നുണ്ട്. അവളുടെ മാറിൽ ഒരു കുരുന്നു രാക്കുരുവി അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നുണ്ട്. പൂങ്കാവനത്തിലെ അന്തേവാസികൾ പുഷ്പാർച്ചനകൊണ്ട് അവൾക്കന്ത്യോപഹാരം ചെയ്തിരുന്നു." പൂവാടിയിലേക്കെത്തിച്ചുനോക്കിയ ചില പഥികന്മാർ വർണ്ണിച്ച രംഗമാണത്.

ഇല്ലേവന്നും മുഴുവനഴലായ്
മന്നിൽ വർഷാഘനത്താ—
ലല്ലേശീട്ടും നടുനിശയിലും
കൊള്ളിമീനുള്ളതല്ലോ.

(ഉള്ളൂർ)

ഈശ്വരാരാധന.

(ഏ. കെ. ജോൎജ്ജ്)

1. നിരന്നുനിന്നു ഞങ്ങളിന്നു പാടിടുന്നു ദൈവമേ!
നിരന്തരം നിനക്കു പുണ്യകീൎത്തനങ്ങളെങ്ങുമെ.
നിനച്ചുനിന്നനന്തനന്മ, നീതിസാര സൎവ്വമേ,
നിതാന്തമായ ഗീതകങ്ങളാലപിപ്പു ദൈവമേ!

2. പറന്നുയൎന്നു വാനിലുല്ലസിച്ചിടുന്ന പക്ഷിയും,
പതുങ്ങി ഭൂമിയിൽ ചരിച്ചിടുന്ന ജന്തുജാലവും,
പടൎന്നു പന്തലിച്ചു പച്ച കാട്ടിടുന്ന വല്ലിയും,
പരക്കെ നിൻ മഹത്വമോതിടുന്നതോൎക്ക ദൈവമേ!

3. പതഞ്ഞുപാലുപോലെ,പാഞ്ഞുപോയിടുന്നൊരാറതും,
പരന്നു താന്നുയൎന്നു പോന്നിടുന്നൊരാഴി വീചിയും,
പതച്ചു പാരമാഴിയിൽക്കഴിച്ചിടുന്ന മത്സ്യവും,
പവിത്രമോൎക്കിലോതിടുന്നുതേ പുകഴ്ച ദൈവമേ!

4. അനക്കമൊട്ടുമേശിടാതെയുജ്ജ്വലിക്കുമൎക്കനും,
അനുഷ്ണരശ്മിരാത്രിയിൽ പൊഴിച്ചിടുന്ന ചന്ദ്രനും,
കനത്ത ഭൂതി കാഴ്ചവെച്ചു ഭക്തരത്നഗൎഭയും,
വണക്കമോതിടുന്നു തേ നിരന്തമായി ദൈവമേ!

5. ഉയൎന്ന വാനിലെങ്ങുമുള്ള ചാരുതാരകങ്ങളും,
വിടൎന്നു ഭൂമിയിൽ ലസിക്കുമായിരം സുമങ്ങളും,
നികന്ന ഭംഗിയാൎന്നൊതുങ്ങിനിന്നിടും ഗ്രഹങ്ങളും,
കലൎന്നുചേൎന്നു നിൻ മഹത്വമാലപിപ്പു ദൈവമേ!

6. വരങ്ങളാലലംകൃതാഭമാൎന്ന മോക്ഷവാസികൾ
വണങ്ങിനിന്നെയാദരിച്ചിടുന്നു മുക്തിമാൎഗ്ഗമെ!
വരം ഭുജിച്ചു നിന്റെയന്തികത്തിരുന്നു സന്തതം
അത്രുപട്ടതരായിരങ്ങളുല്ലസിപ്പു ദൈവമേ!

7. സമസ്ത സൃഷ്ടിജാലവും സരിത്തുപോലെ വന്ദനം
സമൎത്ഥമായൊഴുക്കിടുന്നു നിന്നിലേയ്ക്കു ദൈവമേ!
അണഞ്ഞിടാത്ത മോദമോടടുത്തു ഞാനുമങ്ങയെ
നമിപ്പു,ഞാൻ നമിപ്പു;നീ നയിക്കയെന്നെ ദൈവമേ!

ചെറുകഥ.

"അറിയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യൻ".

(സി. കെ. പുഷ്പേന്ദ്രൻ, P. U. C)

"അല്ല. അങ്ങ് ഇനിയും പോകാനൊരുങ്ങുന്നില്ലേ ?" നളിനിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടാണ് ഞാൻ ചിന്തയിൽ നിന്നുണർന്നത്. "ഇന്നെന്താ പതിവില്ലാത്ത ഒരാലോചന. മണി നാലാവാറായി. മററുള്ളവരെല്ലാം എത്തിക്കാണും."

വാസ്തവം. ഇന്നെൻെറ സഹപ്രവർത്തകർ എനിക്ക് അതിഗംഭീരമായ ഒരു യാത്രയയപ്പു നല്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അഞ്ചുമണിക്കുകം അവിടെ എത്തിച്ചേരണം.

"ഒന്നുമല്ല. പഴയ ചിന്തകൾ എൻെറ മനസ്സിലങ്ങിനെ ഇരമ്പിക്കയറുന്നു."

"എന്തി നീ ശവക്കുഴി മാന്തുന്നു ?"

"നളിനീ! ഞാനിതിനെല്ലാം അർഹനാണെന്നു് നിനക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ ?"

"എൻറീശ്വരാ, ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ച് മനസ്സു പുണ്ണാക്കുന്നതെന്തിനാണ്?"

"ശരി. നീ വേഗം ഒരുങ്ങ്."

"എനിയ്ക്കെന്തിരിക്കുന്നു ഒരുങ്ങാൻ"

"ശിവൻ ഇതേവരെ വന്നില്ലേ ?"

"അവൻ കുറച്ചു വൈകിയേ വരൂ എന്നു പറഞ്ഞാ പോയത്, ഞാനിതാ വരുന്നു."

വീണ്ടും ഞാൻ ചിന്തയിലേക്കു വഴുതി വീണു. എനിക്കു ചിന്തിക്കാതിരിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആ സംഭവങ്ങൾ ഒരു വെള്ളിത്തിരയിലെന്നപോലെ എൻെറ മുമ്പിലേക്കു പാഞ്ഞു വരുന്നു. ആ മഹനീയ ദിനം ഞാനെങ്ങിനെ മറക്കും. ആ മഹാത്മാവിനെപ്പററി—എനിക്കു മനുഷ്യത്വം നല്കിയ ആ മനുഷ്യനെപ്പററി—എങ്ങിനെ ചിന്തിക്കാതിരിക്കും?

ഞാനെന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഡോക്ടറായതു്? ആക്കുവേണ്ടിയാണ്? അന്നത്തെ എൻെറ ആഗ്രഹങ്ങളെന്തെല്ലാമായിരുന്നു?

പണം സമ്പാദിക്കുവാൻ, യൌവനയുക്തകളായ സ്ത്രീകളെ കണ്ടാസ്വദിക്കുവാൻ, കഴിയുമെങ്കിൽ മലിനപ്പെടുത്തുവാൻ, കഷ്ടം! ഇവയല്ലേ, എന്നെ ഡാക്ടറാകാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്?

ഒരുവിധം M. B. B. S. പാസ്സായി. ഏറെത്താമസിയാതെ സക്കാർ ജോലിയും കിട്ടി. പണം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം അടിക്കടി വദ്ധിച്ചു. മരണത്തിൻെറ വക്കത്തെത്തിയ കേസുകൾ വന്നാലും കണക്കു പറയാതെ പോയിട്ടില്ല. "അയ്യോ, ഏമാനേ, ഞങ്ങൾ പാവങ്ങളാണേ." എന്നു പറയുമ്പോൾ "ഫാ" നിൻെറ പ്രാരബ്ധം പറയുവാനാണോ ഇങ്ങോട്ടു് എഴുന്നള്ളിയതു്?" എന്നു പറഞ്ഞു് ആളെ മടക്കിയ സംഭവങ്ങൾ എത്രയാണ്.

എന്നെ സ്ഥലം മാററുമ്പോഴെല്ലാം ആളുകൾക്കു വലിയ ആശ്വാസമാണ്. ആ കാലൻ മാറിപ്പോയല്ലോ എന്നു് അവർ പറയുമായിരുന്നു. ചെല്ലുന്നിടത്തെല്ലാം ഞാൻ ദുർയ്യശസ്സു നേടി. മൂത്തമകൻ ശിവദാസ്സ് പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. "സാധുക്കളോട് കുറെക്കൂടി ദയവായിപെരുമാറണമച്ഛാ. അവരും മനുഷ്യരല്ലേ? അച്ഛൻ സ്നേഹത്തോടുകൂടി പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും അവക്ക് മരുന്നിനേക്കാൾ ആശ്വാസം നല്കുന്നതായിരിക്കും." എനിക്കതു കേൾക്കുമ്പോൾ ശുണ്ഠികയറും. "നീ നിൻെറ കാര്യം അന്വേഷിച്ചാൽ മതി. എന്നെ ഉപദേശിക്കാറായിട്ടില്ല. കേട്ടോ?" ഇതായിരുന്നു എൻെറ മറുപടി.

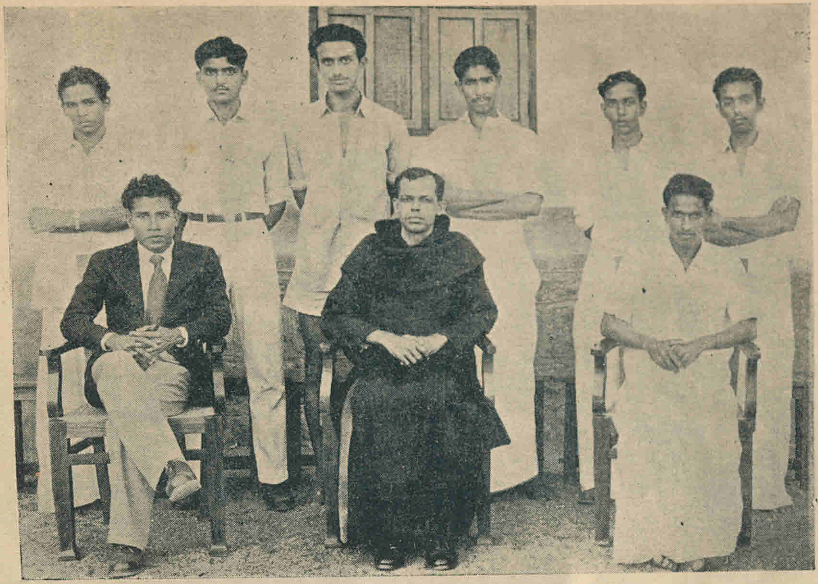

Team Captains

1957—'58.

COLLEGE SPORTS

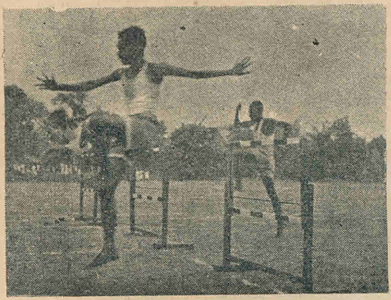

Hurdles.

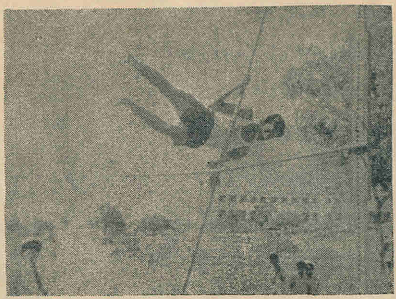

Pole Vault.

1500 Metres

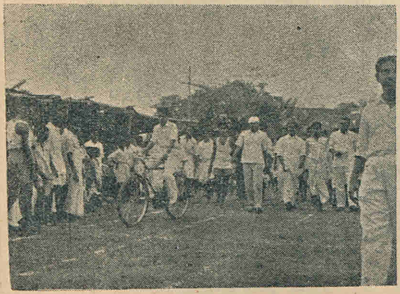

Slow Cycle.

100 Metres.

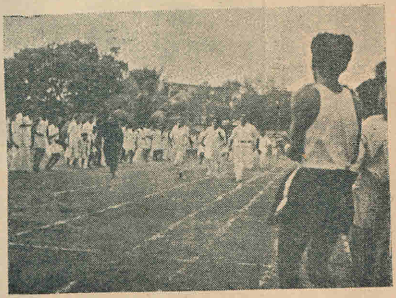

Staff Race.

— Fr Dismas leading.

VOLLEY BALL 1956—'57.

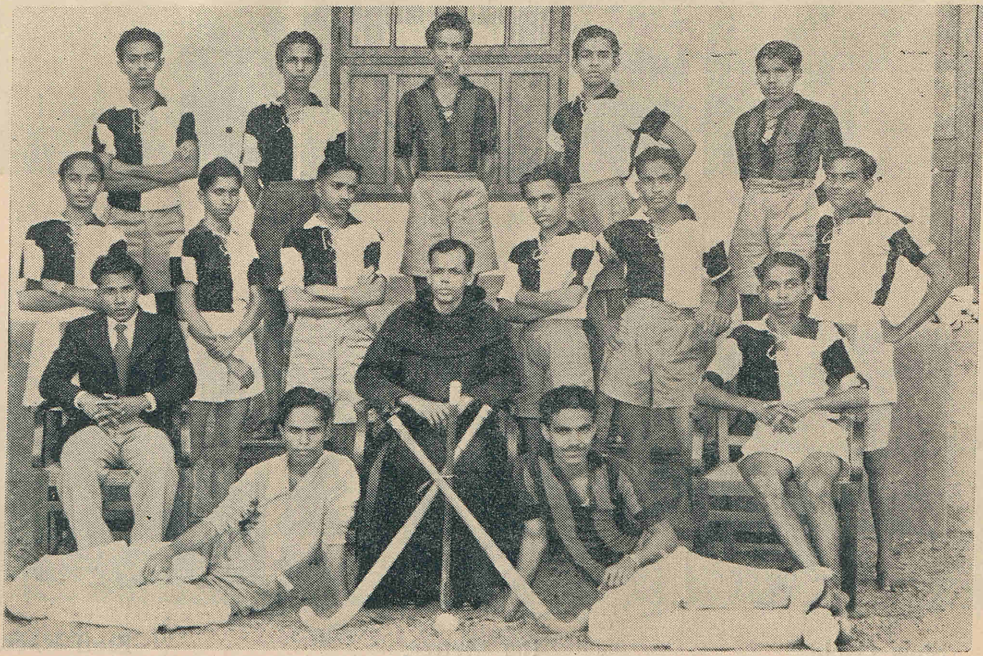

HOCKEY 1957—'58.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസമാണ് ആ സംഭവം നടന്നതു്. അന്നു് ഒരു ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. മണി മൂന്നായി. പകലത്തെ ഉറക്കം കഴിഞ്ഞു് ഞാനുണർന്നു. പുറത്തു വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു താടിയും തലപ്പാവുമുള്ള യുവാവു് കൈയിൽ ഒരു കടലാസുമായി ഇറയത്തിരിക്കുന്നു.

"എത്രനേരമായി ഞാനിവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു." എന്നു് ആ മുഖം മൌനമായ ഭാഷയിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ഉം. എന്താ"?

"ഒരു മെഡിക്കൽ സർട്ടിഫിക്കററു് കിട്ടാൻ വേണ്ടി വന്നതാണ്."

ഞാൻ പേനയെടുത്തു് മേശക്കരികിലേക്കു നീങ്ങി. ഞാനറിയാതെ എന്റെ കണ്ണുകൾ ആ പോക്കററിലേക്കു പാഞ്ഞു. അതു സ്വാഭാവികമാണ്. ഞാനാഫോറം വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു് സർവ്വ സാധാരണമായ ചോദ്യങ്ങൾ തൊടുത്തു.

"പേരു്"?

"സുരേന്ദ്രൻ"

"വയസ്സ്"?

"ഇരുപത്തിനാലു്".

"ജോലി"?

"ക്ലാർക്കു്".

ഇവിടെ ഞാനൊന്നു നിറുത്തി എന്റെ പതിവുള്ള വിവരം പറഞ്ഞു. "ഇതിനു് ഒരു Fee പതിവുണ്ടു്. കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ?"

"എന്താണ്? കേട്ടില്ല."

"ഇതിനേ, ഒരു Fee പതിവുണ്ടു്. കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ?"

"ഇല്ലല്ലോ. ഈ വിവരം എനിക്കറിയാമായിരുന്നില്ല."

"എന്നാൽ പോയിട്ടു പിന്നെ വരാം."

അതിനയാൾ തയ്യാറല്ലെന്നപോലെ പറഞ്ഞു: "സാറേ, നിങ്ങൾ ഒരു ഗവണ്മേണ്ടു് സർജ്ജനല്ലേ? പിന്നെന്തിനാ ഞാൻ Fee തരുന്നതു്?"

"ഓ താനെന്റെ ശമ്പളക്കാര്യം അന്വേഷിക്കാൻ വന്നതാണോ?"

"ആ ഉദ്ദേശം എനിക്കില്ല സാർ. നിങ്ങൾ Fee ചോദിച്ചതിനാൽ ഞാൻ അതിന്റെ ആവശ്യത്തെപ്പററി ചോദിച്ചുവെന്നുമാത്രം."

"അതു ശരി. എന്നാൽ എനിക്കിപ്പോൾ പറയാൻ മനസ്സില്ല. താനാഫോറവുമെടുത്തു് പൊയ്ക്കോ."

"അല്ലാ. സാറിനിത്ര വേഗം കോപം വന്നാലോ? നിങ്ങൾ പണത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കും ജീവിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ......................."

"എടാ നിന്റെ അധികപ്രസംഗം നിറുത്തി പുറത്തുപോ. ഇതു ചന്തപ്പുരയൊന്നുമല്ല. പോയിപ്പോയി എന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തിൽപോലും കൈവെക്കാൻ നോക്കുന്നു. കഴുത."

"ഓ, എന്തൊരാത്മാഭിമാനമുള്ള മനുഷ്യൻ. കഴിഞ്ഞ വെള്ളിയാഴ്ച ആ ഭാനുവിന്റെ പിന്നാലെ പോയി, ആ ചാത്തുവിന്റെ കൈയിൽ നിന്നു് കുറവടി പ്രയോഗവും വാങ്ങിച്ചു് വന്ന ആളാണ് ഇന്നീ ആത്മാഭിമാന പ്രസംഗം നടത്തുന്നതു്. നാണമില്ലല്ലോ?"

പെട്ടെന്നെന്റെ മുഖമാകെ വിളറി. ചുററുമൊന്നു പകച്ചുനോക്കി. ഭാഗ്യത്തിനു് ആരേയും കണ്ടില്ല. ആരുമറിയാത്ത ആ സംഭവം ഈ ശവമെങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു. അയ്യോ, എന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും ഇതു കേട്ടാൽ. ഞാനവനു് സർട്ടിഫിക്കറെറഴുതി കൊടുക്കുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു; "ഛെ! താനസഭ്യമൊന്നും പറയണ്ട. സർട്ടിഫിക്കറെറഴുതി തന്നേക്കാം."

"വേണ്ട. അങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെടണമെന്നില്ല. എനിക്കു പറയാനുള്ളതു് പറഞ്ഞേ ഞാൻ പോകൂ."

"ങേ"! ഞാനൊന്നുകൂടി അമ്പരന്നു.

"സാറേ, സത്യവും സംസ്കാരവും നിങ്ങളെ തീണ്ടിയിട്ടുണ്ടോ?"

ദൈവമേ, ഇവൻ ഇനിയും പറയുവാനുള്ള ഭാവമാണോ?

"പറയൂ ഡാക്ടർ. സ്നേഹം നിങ്ങളെ തീണ്ടിയിട്ടുണ്ടോ? മനുഷ്യത്വം എന്താണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? അഞ്ചുരൂപ തന്നാൽ ഒരു ക്ഷയരോഗിയായാലും പൂർണ്ണാരോഗ്യവാനാണെന്നു് സർട്ടിഫൈ ചെയ്യും. രൂപ തന്നില്ലെങ്കിൽ നേരെമറിച്ചും ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾക്കറിയാം. അല്ലെങ്കിൽ ആ പല്ലവി 'പോയിട്ടു പിന്നെ വരൂ.' പാടാനും നിങ്ങൾക്കറിയാം."

ഞാനറിയാതെ എന്റെ ചിന്ത എന്നിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ഇവൻ പറയുന്നതെല്ലാം ഭയങ്കരമായ വാസ്തവങ്ങളാണു്. ഇതിനുമുമ്പു തോന്നാത്ത ഒരു ലജ്ജയും ഭീതിയും എന്നെ പിടികൂടി.

സുരേന്ദ്രൻ തുടരുകയാണു്. "ആതുര സേവനം മഹത്തായ ഒരു കാര്യമാണു്. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള നീചന്മാർക്കു മനസ്സിലാവുകയില്ല. മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതിനുപകരം നിങ്ങൾ മനുഷ്യരെക്കൊല്ലുകയാണു്."

എന്തുപറയേണ്ടു വെന്നറിയാതെ കുഴങ്ങിയ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ വിക്കിവിക്കി പറഞ്ഞു. "എല്ലാവരും പതിവായി തരാറുണ്ടു്. നിങ്ങൾക്കു വിഷമമാണെങ്കിൽ തരേണ്ട. ഞാൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റെഴുതിത്തരാം."

സുരേന്ദ്രൻഹാസ്യമായി ഒന്നു ചിരിച്ചു. "എന്തിനു്, ഡാക്ടർ, നിങ്ങൾ ഒളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു? നിങ്ങളെ ഞാൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതാ നിങ്ങളുടെ Fee." ഇതും പറഞ്ഞു് അയാൾ ഒരു പത്തിന്റെ നോട്ടു് മേശപ്പുറത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ഞാനാമുഖത്തൊന്നു നോക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ എന്റെ തല പൊങ്ങിയില്ല. എങ്കിലും അതേവരെ ഉണ്ടാകാത്ത ഒരു മനസ്സാക്ഷി എന്നിലുണ്ടായതായി എനിക്കു തോന്നി. "എനിക്കു പണം വേണ്ട."

"അല്ലാ. ഞാനിതു കേട്ടു സന്തോഷിക്കുന്നവനാണെന്നു കരുതിയോ?"

ആ നോട്ടു കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടു് അയാൾ തുടൎന്നു. "ഡാക്ടർ, നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവരെ അടിമകളാക്കാൻ ഈ പണത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ വിലക്കെടുക്കുവാൻ അതിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷേ ഞാൻ അത്തരത്തിൽ പെടുന്നില്ല. അതൊരിക്കലും എന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. നേരെമറിച്ചു് ഞാനാണതിന്റെ സ്രഷ്ടാവും, സംഹർത്താവും. നോക്കു." ആ നോട്ടു് അഞ്ചാറായി കീറി എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

"പണം....................പണം.... ....
പണം...........പറയൂ ഡാക്ടർ ഇതല്ലേ? പണം."

ഹാ! ഞാനപ്പോഴാണു് പണത്തിന്റെ വിലയറിഞ്ഞതു്. എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. അതിനു കാഴ്ചയുള്ളതായി തോന്നി. ഹൃദയം പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടു നീറിത്തുടങ്ങി.

"ഭയപ്പെടേണ്ട ഡാക്ടർ, നിങ്ങളുടെ Fee ഇതാ." രണ്ടാമതും ഒരു നോട്ടു മേശപ്പുറത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. കത്തുന്ന തീയിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ച ഫലമാണു് അതെന്നിലുളവാക്കിയതു്. എന്റെ ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളും കോപവും കണ്ണുനീരിൽക്കൂടി ഒഴുകിപ്പോയിത്തുടങ്ങി. ഹൃദയം പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടു വിങ്ങിപ്പൊട്ടി. ഞാൻ സ്നേഹമുള്ളവനായി; വിനീതനായി; മനുഷ്യത്വം എന്താണെന്നറിഞ്ഞു. എന്റെ കണ്ഠം ഇടറി, "സഹോദരാ...........എനി............ക്കു പണം വേണ്ട." ഞാനറിയാതെ എന്റെ കൈകൾ ആ യുവാവിന്റെ കൈകൾ കടന്നു പിടിച്ചു. "അനിയാ, ഇനി ഞാൻ പണത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കയില്ല. സത്യം."

സുരേന്ദ്രനിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സന്തോഷം കണ്ടു. "ഈശ്വരൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കട്ടെ!"

സുരേന്ദ്രൻ രൂപയുമെടുത്തു് നടന്നു മറഞ്ഞു. അതിനുശേഷമുള്ള എന്റെ ജീവിതം ഏററവും പരിശുദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ യുവാവിനെ ഇതേവരേ വീണ്ടും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

"അല്ല. ഇനിയും ഇവിടന്നെഴുന്നേററില്ല. കഷ്ടം തന്നെ." നളിനി പോകാൻ തയ്യാറായി.

"ദൈവമേ, എന്തിനെപ്പററിയാണു് ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുന്നതു്? ഒന്നെഴുന്നേൽക്കൂ."

"നളിനീ, ആരാ വരുന്നതു്?"

"ഹാ! അതദ്ദേഹം തന്നെ" അതെ. ആ താടിയും തലപ്പാവുമുള്ള മനുഷ്യൻ.

"നമസ്കാരം."

"നമസ്കാരം."

"ഇരിക്കൂ."

"പിന്നെ, എന്തൊക്കെയാ വിശേഷം ഡാക്ടർ."

"നല്ലതു തന്നെ."

"അങ്ങു് ഇവിടെനിന്നും പോവുന്ന വിവരം ഞാൻ ഇന്നലെയാണറിഞ്ഞതു്. അപ്പൊ ഒന്നു കണ്ടു കളയാമെന്നു കരുതി വന്നതാണു്."

"വളരെ നന്നായി."

"കുറേ ദിവസമായി സദാ ഇദ്ദേഹത്തിനു താങ്കളുടെ വിചാരമാണു്." നളിനി പറഞ്ഞു.

"നളിനി പറഞ്ഞതു് വാസ്തവമാണു്. കുറേ നാളായി നിങ്ങളെ കാണണമെന്നു് എനിക്കതിയായ ആഗ്രഹം. അങ്ങയോടു് എനിക്കുള്ള കടപ്പാടു് എത്രമാത്രമാണെന്നു് പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ വിഷമമാണു്."

"എന്നോടു് ഒരു കടപ്പാടുമില്ല. എല്ലാം ഈശ്വരനോടു്."

"എനിക്കു് അങ്ങയെപററിയുള്ള സകല വിവരവും അറിയണം. പറയൂ. വീടെവിടെയാണു്?"

"ഓ, അതിനു് യാതൊരു വിഷമവുമില്ലല്ലോ." സുരേന്ദ്രൻ കൃത്രിമ തലപ്പാവും മീശയും എടുത്തുമാററി.

"ഹാ........ശിവാ......നീയാണോ ഇതു്?"

"അച്ഛാ........" (പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു.)

"........അതേ. അച്ഛനെ നല്ലവനാക്കിയ "ആ അറിയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യൻ ഞാൻ തന്നെയാണു്.

PAULY BROTHERS,
WHOLESALE AND RETAIL
CHEMISTS AND DRUGGISTS,
IRINJALAKUDA,
(KERALA STATE)

പീച്ചിക്കൊരുല്ലാസയാത്ര.

(വി. സി. ജോസഫ്, പി. യു. സി.)

അന്നു് ഒരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. മുത്താഴം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു് ഞങ്ങളുടെ നേതാവിനു് ഭൂതോദയം ഉണ്ടായതു്, പീച്ചി പദ്ധതി കാണുവാൻ പോകണമെന്നു്. ജലപ്പെരുപ്പം കൊണ്ടു തലേദിവസം ഷീപ്പുകൾ തുറന്നതായി പത്രത്തിൽ കണ്ടതിനാൽ സന്ദർശനത്തിനു് ഏററവും തക്ക അവസരം ഇതായിരുന്നുവല്ലൊ. ആഹ്ലാദശബ്ദങ്ങൾ കോളേജ്കുന്നിൽ അലതല്ലി. ശീഘ്രത്തിൽ ഡ്രെസ്സ് ചെയ്തു ഞങ്ങൾ യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. അലങ്കാരത്തിനും അല്ലാതെയുമുള്ള ക്യാമറകൾ ചിലരുടെ പാർശ്വങ്ങളിൽ തൂങ്ങി. ഒരുമണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ കോളേജിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. മേക്കപ്പിൽ മികച്ചവർ വാലുവാലായി പിറകെ വന്നു. ഞങ്ങൾക്കു് അധികം നേരം കാത്തുനില്ക്കേണ്ടതായി വന്നില്ല. തൃശ്ശൂർക്കുള്ള ബസ്സ് സഗൌരവം പാഞ്ഞുവന്നു. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും അതിൽ പിടച്ചുകയറി. ബസ്സിലെ തിരക്കുകൊണ്ടു് കോളേജ്‌വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ടൊ ചകിതമനസ്കരാകുന്നു! ഞങ്ങൾ പാട്ടുപാടി, വിററടിച്ചു്, സഹയാത്രികരേയും രസിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ മണിക്കൂർ ഒന്നു കടന്നുപോയി. മാപ്രാണവും, പൂച്ചുണ്ണിപ്പാടവും, കൂർക്കഞ്ചേരിയുമൊക്കെ കടന്നുപോയതു് ഞങ്ങളിൽ പലരും അറിഞ്ഞില്ല. തൃശ്ശൂർക്കുള്ള ത്രൂ കമ്പി കിട്ടിയവർ ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞിട്ടു് എന്താവശ്യം? ചുമന്ന മണ്ണു്, മണ്ണുത്തല, കാഞ്ഞാണി, കണ്ടശ്ശാംകടവു്, പട്ടിക്കാടു്, പീച്ചി, എന്നീ കൂക്കുവിളികൾ ശ്രുതികഠോരമായി കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പതിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോഴാണു് ബസ്സ്‌സ്റ്റാൻഡിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞതു്. കരുവന്നൂർ മഹാനദിക്കപ്പുറം വടക്കോട്ടു നീണ്ടു പരന്നുകിടക്കുന്ന വിസ്മയനീയ ലോകം ദർശിക്കുവാൻ ഇതഃപര്യന്തം ഭാഗധേയം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു......................ക്കാരൻ കൊച്ചു സഹോദരൻ പീച്ചി ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ ചോദിക്കുകയാണു്: "നാമിത്രവേഗം പീച്ചിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞുവൊ"യെന്നു്. "മാറെടെ ശവമെ" എന്ന കണ്ടക്ടരുടെ ആക്രോശത്തിനിടയ്ക്കു് ബസ്സ് നിന്നുകഴിഞ്ഞു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. വിശപ്പിന്റെ വിളികേട്ടു് "പെട്ടിയുണ്ടൊ സാറേ," എന്നു ചോദിച്ചു്, ബസ്സിൽ ചാടിക്കേറുവാൻ ഭാവിച്ച ഒരു ചെറുപയ്യനെയാണു് കണ്ടക്ടർ ഇപ്രകാരം ആട്ടിപ്പായിച്ചതു്.

ഞങ്ങൾ ബസ്സിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. "ആ— ആ—വു!" ഒന്നു സ്വതന്ത്രമായി നിശ്വസിച്ചു. ചിലർ തലമണ്ടയൊന്നു തിരുമ്മി, ചളുക്കു തീർക്കുവാനെന്ന ഭാവത്തിൽ. മററു ചിലർ മൃദുല കേശത്തിന്റെ മേക്കപ്പു് ഒന്നു തപ്പിനോക്കി. ഇക്കണക്കിനു് യാത്ര ബസ്സിൽതന്നെ തുടരുന്നതു് അത്ര പന്തിയല്ലെന്നു എല്ലാവർക്കും ബോദ്ധ്യമായി. സമയവും കുറവായിരുന്നു. പീച്ചി—പട്ടിക്കാട്ടു് ബസ്സ് ഞങ്ങളെ മാടിവിളിച്ചു. പക്ഷെ, ഞങ്ങളുടെ നേതാവു് ഫോൺവിളിച്ചു്, ഒരു 'വാൻ' വരുത്തി; ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും അതിൽ കയറി, സൌകര്യമായി പീച്ചിയിലേക്കു യാത്ര തുടർന്നു. ഞങ്ങളുടെ വാൻ അതിശീഘ്രം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ബ്രഹ്മാണ്ഡമായ സെൻറ് തോമസ് കലാലയവും, കിഴക്കെകോട്ടയും, നവീനമായ ഭദ്രാസനദേവാലയവും, പെട്ടെന്നു കടന്നുപോയി. "നാട്ടിൻപുറം നന്മകളാൽ സമൃദ്ധം" എന്ന കവിവാക്യത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു് ഞങ്ങളുടെ നയനങ്ങൾ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചുതുടങ്ങി. പച്ചവിരിച്ച നെൽപ്പാടങ്ങൾ, കപ്പ നിറഞ്ഞ കുന്നിൻചെരുവുകൾ, എരമ്പിപ്പായുന്ന കാട്ടരുവികൾ; മനം കുളുർക്കുന്ന പക്ഷികളുടെ കളകൂജനങ്ങൾ, ഗാത്രം പുണരുന്ന ഇളംതെന്നൽ—ഞങ്ങളുടെ ഉല്ലാസയാത്രയുടെ ഹൃദ്യതയ്ക്കു ഇനി എന്താണു് കുറവു്!

ഇതിനിടയ്ക്കു് മണ്ണുത്തി ഫാറവും, നവമായി ഉയൎന്നുവരുന്ന വെറററിനററി കോളേജും ഞങ്ങളുടെ വാൻ പിന്നിലാക്കി. ഞങ്ങൾ പീച്ചിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഒരു നൂററരുപത്തെട്ടടി ഉയരത്തിൽനിന്നു് അണക്കെട്ടിലെ ചീപ്പുതുറവുകളിൽക്കൂടെ ചാടുന്ന ജലപ്രവാഹത്തിൻെറ ശബ്ദം ഞങ്ങൾ വിദൂരത്തിൽ ശ്രവിച്ചതാണു്. അണക്കെട്ടിൻെറ ദൎശനമാത്രയിൽ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരുംതന്നെ സകൗതുകം ഓടിയിറങ്ങി നദീതടത്തിലെത്തി, വിസ്മയഭരിതരായി, ആനന്ദതുന്ദിലരായി, വെള്ളച്ചാട്ടം നോക്കി നിലയുറപ്പിച്ചു. അനന്യലഭ്യമായ ഈ സദ്യകൊണ്ടു് കണ്ണുകൾക്കു് എളുപ്പത്തിൽ മതിവന്നില്ല. വെള്ളച്ചാട്ടത്തിൽനിന്നു പുകപോലെ ഉയരുന്ന ജലകണങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു് ആപാദചൂഡം ഒരു കുളുൎമ്മ നല്കി. ക്യാമറകൾ നിരന്നു. ഏതാനും നിമിഷംകൊണ്ടു് എല്ലാം പെട്ടിക്കകത്താക്കി എന്ന ചാരിതാൎത്ഥ്യഭാവത്തിൽ ക്യാമറക്കാർ "ഇനി നമുക്കു പോകാം" എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. എല്ലാവരും ഗോവണിപ്പടികൾ ഓടിക്കയറുവാൻ തുടങ്ങി. ചവിട്ടുകൾ നാനൂറോളം ഉണ്ടു്. കാലുകൾ കുഴഞ്ഞു. വേഗത കുറഞ്ഞു. ഉല്ലാസം മങ്ങി. കുറേശ്ശെ കിതപ്പും. "ആ—ആ—വു!" എല്ലാവരും മുകളിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു. ഞങ്ങൾ അണക്കെട്ടു് ആസകലം ഒരു പരിശോധന നടത്തി. അനന്തരം ഒരു മോട്ടോർബോട്ടിൽ കയറി, തടാകത്തിലൂടെ സാക്ഷാൽ വിനോദയാത്ര ആരംഭിച്ചു.

തടാകം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു ഘട്ടമാണെന്നു് ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. വാസ്തവത്തിൽ അതിമോഹനമായ ഒരു പ്രകൃതിവിലാസമാണു് ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കണ്ടതു്. തേക്കടിയിലെ പെരിയാർ തടാകത്തിൽ അടുത്തുതന്നെ പര്യടനം നടത്തിയിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ നേതാവു് പറഞ്ഞു, "അതിനോടു കിടപിടിക്കുന്ന ഒന്നാണു് ഇതെ"ന്നു്. അവിടെ ചിലപ്പോൾ ചില വന്യമൃഗങ്ങളെ കാണുവാൻ ഇടവന്നേക്കാമെന്നു് ഒരു മെച്ചമേയുള്ളു. ഞങ്ങൾ ജലപരപ്പിലൂടെ കുറെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ചു. "ക്ലിക്കു്, ക്ലിക്കു്" എന്നു ക്യാമറകൾ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മണി നാലരയോടടുത്തു. പെട്ടെന്നു ചക്രവാളത്തിൽ 'ആശാരിമുക്കിൽ' ഒരു കറുപ്പു കണ്ടു. മഴ ചാറിത്തുടങ്ങി. തടാകം സജീവമായി. മത്സ്യങ്ങൾ ജലോപരിതലത്തിൽ ചാടിക്കളിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ബോട്ടിൽ ഒരു മ്ലാനതയും വ്യാപിച്ചു. ഓളങ്ങൾ നൃത്തം തുടങ്ങി. അവരുടെ ആനന്ദത്തിൽ ഞങ്ങളേയും ഭാഗഭാക്കുകളാക്കണമെന്നു് അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. ഞങ്ങളെ സ്നേഹാലിംഗനംചെയ്യുവാൻ അവരിൽ ചിലർ ബോട്ടിലേയ്ക്കു കയറിവന്നുതുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ പരിഭ്രമിച്ചു. "ഈശ്വരാ! ഈശോ! മാതാവെ!" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആൎത്തനാദങ്ങൾ ചില അധരങ്ങളിൽനിന്നു് അറിയാതെ നിൎഗ്ഗമിച്ചുതുടങ്ങി. എല്ലാവരുടേയും മുഖകമലങ്ങൾ 'കുരുത്തോല സമ'മായി. ചിലർ അവരുടെ ജപമാല കയ്യിലേന്തി. പക്ഷെ ബോട്ടിൻെറ ഡ്രൈവൎക്കു് ഒരു കൂസലുമില്ല. അനേകം ആത്മാക്കൾ അയാളുടെ കരങ്ങളിലാണു്. അതിനെന്താണു്? അയാൾക്കു് ഇതൊക്കെ നിത്യാനുഭവമാണു്. അത്ര പന്തിയല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ബോട്ടു് ഒരു വശത്തോട്ടു തിരിച്ചു് ഓടിച്ചു് വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി അററങ്ങൾ മാത്രം പുറത്തു കണ്ടിരുന്ന ഒരു ഇല്ലിക്കൂട്ടത്തിനുള്ളിൽ സങ്കേതം പിടിച്ചു. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ സുരക്ഷിതരായി. കുറഞ്ഞൊരു സമയത്തിനകം എല്ലാം വീണ്ടും പ്രശാന്തമായി. ഞങ്ങളുടെ ബോട്ടു വീണ്ടും ഡാമിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിത്തിരിച്ചു.

ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഞങ്ങൾ അണക്കെട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. എല്ലാവൎക്കും വിനോദയാത്ര തൃപ്തിയായി. അവിടെ കാത്തുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്ന വാനിൽ കയറി അതിവേഗം യാത്രതിരിച്ചു. മഴ വീണ്ടും ചാറിത്തുടങ്ങി. ചുററുമുള്ള പ്രകൃതിസൌന്ദൎയ്യം വീണ്ടും ആസ്വദിക്കുന്നതിനു് ആൎക്കും മനസ്സുഖം ഉണ്ടായില്ല. തൃശ്ശൂർ അടുക്കാറായപ്പോൾ "ഓ—ഓ—ഓ—" അന്തമില്ലാത്തൊരു വിളി കേൾക്കാറായി. "അതെന്താണു് ആ കേൾക്കുന്നതു്?", ആ ....ക്കാരൻ കൊച്ചുമിത്രം പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് ചോദിച്ചു. അതു സീതാറാമിലെ 'സൈറൻ' ആയിരുന്നു. മണി ആറായി. ഏഴുമണിക്കുമുമ്പായി ഞങ്ങൾ കോളേജിൽ തിരിച്ചെത്തി. അങ്ങനെ ആ ഉല്ലസയാത്ര മംഗളമായി പൎയ്യവസാനിച്ചു.

പട്ടു പാവാട.

(കെ. കെ. ഭാസ്കരൻ, I B. Sc.)

[താഴ്വര വീണ്ടും പൂത്തു. ശാരദരാവിൽ, വണ്ടും പൂവും കാറ്റാറും കഥാപാത്രങ്ങളായി ദിവ്യനാടക മഭിനയിക്കുന്ന വേളയിൽ, ആ പട്ടു പാവാട കണ്ടപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ ഹേമന്തരാത്രിയിൽ മരിച്ച തൻെറ കൊച്ചനുജത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ വിരഹവേദനയോടെ കവി അയവിറക്കുകയാണ്’!]

താഴ്വരവീണ്ടും മലരണിഞ്ഞു
പച്ചപ്പുൽപ്പൂന്തുകിൽ ചാർത്തിവാണു.
അരിമുല്ലസല്ലാപ സംഗീതത്താൽ
ചിരിപൊത്തിവിഭ്രമം പൂണ്ടുനിന്നു
മഴവില്ലുപോലുള്ള തേന്മലരു–
മതു കണ്ടുപൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി.
തടനിയിൽനിന്നിരുന്നാമ്പലുകൾ
തലപൊക്കിച്ചുറവും പകച്ചുനോക്കി
കടമിഴിക്കോണിലോ സ്വപ്നവുമാ–
യൊരുചെറുതാരകം ദൂരെമിന്നി
ശാരദരാവിലവിടവിടെ
മാദകഗീതകം തങ്ങിനില്പൂ!....

....മമ മനം കേഴുകയാണു,പക്ഷേ–
മാദകമാകുമ്പൊന്നഴകിൽ
ആ പട്ടു പാവാട കണ്ടപ്പോൾ ഞാ–
നെന്നനുജത്തിയെ യോർത്തു വീണ്ടും!
അവളുടെയോർമ്മയ്ക്കായെൻെറ പക്ക–
ലൊരു ചെറുപാവാട മാത്രമുള്ള....
‘സതി’ തൻെറ ജീവനിൽ ജീവനായ
പട്ടുടുപ്പെന്തേ മറന്നുപോയി?....

കുങ്കുമപ്പൊട്ടിട്ടു, കണ്ണെഴുതി,
കാഞ്ചന കാന്തിയിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി
ഇന്നലെ രാവിൻ നിറനിലാവി–
ലെന്മടിത്തട്ടിൽ കളിച്ചിരുന്നോൾ:
സതി,യവളെന്നെ മറന്നുപോയി
“നീലക്കുരുവി” മറഞ്ഞതെങ്ങോ?

ആ മുളംതത്ത പറന്നുപോയി
ഈ മുളംകാടിൻെറ ഗാനംനിന്നു!
വിധിയൊരു നിർദ്ദയനാണവനെൻ–
സങ്കല്പസ്വപ്നത്തിൽ കല്ലെറിഞ്ഞോൻ!

അഴകുനിറഞ്ഞൊരീ ഭുവനമാകും
സത്രത്തിൽ നാമെല്ലാം പാന്ഥരത്രേ!
മരണമണിനാദം കേൾക്കുമ്പോൾ നാ–
മിവിടന്നു വേഗം പുറപ്പെടേണം.
എങ്കിലുമിത്ര വേഗത്തിലവ–
ളെന്നെപ്പിരിഞ്ഞു പോയില്ലേ, കഷ്ടം!!
മലർവാടിക്കാലസ്യം മാറും മുമ്പേ
പോയല്ലോ, പോയല്ലോ സ്വപ്നമേ നീ!!!

ചെറുകഥ.

തകർന്ന പ്രതീക്ഷ.

(രാജരാജവർമ്മ കെ. P U C)

ആ ഹൃദയഭേദകമായ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇന്നേയ്ക്കു് കൃത്യം ഒരു വർഷമായി. ആണ്ടുതോറും ആഘോഷിക്കാറുള്ള ആ ഉത്സവം പതിവുപോലെ ഇന്നും നടക്കുന്നു. അങ്ങകലെ അതിന്റെ കോലാഹലങ്ങൾ കേൾക്കാം. എങ്ങും ഉത്സാഹം; എങ്ങും ആഹ്ലാദം. ആ ഗ്രാമത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഉത്സവമാണ്. കുട്ടികളും സ്ത്രീകളും വൃത്തിയായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു ഇടവഴികളിൽക്കൂടി പോകുന്നു.

എന്നാൽ മാലി മാത്രം ദുഃഖം മൂർത്തീകരിച്ച പോലെ നിരുന്മേഷയായിരിക്കുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു വലിയ ബാഷ്പകണങ്ങൾ അടർന്നു വീഴുന്നു. എന്താണതിന്നു കാരണം?

അതു സ്നേഹത്തിന്നുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത ഒരു യുവാവിന്റെ ശോകമൂകമായ കഥയാണ്. സുന്ദരമായൊരു ജീവിതത്തെ കിനാവു കണ്ട സ്വജീവൻ ത്യാഗം ചെയ്ത ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ കഥ.

മാധവൻ ആരോഗ്യവും സൌശീല്യവുമുള്ള ഒരു യുവാവായിരുന്നു. മീൻ പിടിക്കലായിരുന്നു അയാളുടെ തൊഴിൽ. മീൻ പിടിച്ച് ആലപ്പുഴയിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കലായിരുന്നു പതിവ്. ആഴ്ചയിലൊരു ദിവസം ഒരു വള്ളം മത്സ്യവുമായി അയാൾ ആലപ്പുഴയ്ക്കു പോകും. അങ്ങിനെ ഏകനായ മാധവൻ സുഖമായി ജീവിച്ചു വന്നു. സ്വന്തമായൊരു വള്ളമോ വലയോ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. വള്ളവും വലയും കൂലിക്കെടുത്താണ് അയാൾ വേല ചെയ്തിരുന്നതു്.

* * *

മാലി ഒരു കയർ തൊഴിലാളിയാണ്. ശേഖരൻ മുതലാളിയുടെ ഫാക്ടറിയിലാണ് അവൾ കയറു പിരിച്ചിരുന്നതു്. സുന്ദരിയും സുശീലയുമായിരുന്ന അവൾ ജോലി ചെയ്തു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ കൂലി കൊണ്ടാണ് ആ അഞ്ചംഗങ്ങളുള്ള കുടുംബം പുലർന്നിരുന്നതു്. വൃദ്ധയായ മാതാവിനേയും വാതം പിടിച്ചവശനായ പിതാവിനേയും അന്ധയായ ഒരു സഹോദരിയേയും രക്ഷിക്കേണ്ടതവളാണ്. അവളുടെ അച്ഛൻ താൻ, സുഖക്കേടായി കിടപ്പിലാകുന്നതുവരെ, കടലിൽ വലയെറിഞ്ഞു മീൻ പിടിച്ച് ആ കുടുംബത്തെ രക്ഷിച്ചിരുന്നു. അയാൾക്കവശത വന്നപ്പോൾ ആ ചുമതലയെല്ലാം കേവലം പതിനേഴു വയസ്സായ മാലിയുടെ ചുമലിൽ വീണു.

മാലിയുടെ പിതാവു കിടപ്പിലായപ്പോൾ മാധവൻ അയാളുടെ വല കൂലിക്കുകൊണ്ടുപോയിത്തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ മാധവനും മാലിയുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. ആ യുവഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിലടുത്തു.

നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രി. എങ്ങും നിശ്ശബ്ദം. സർവ്വചരാചരങ്ങളും വിശ്രമിക്കുകയാണ്. കടൽ മാത്രം അസ്വസ്ഥനായി കിടന്നുരുളുന്നുണ്ട്. നാലു കണ്ണുകളും ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല. ആ മണൽത്തിട്ടിൽ മാധവനും മാലിയുംനിന്നു സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. പതിവായി ചിരിച്ചും കളിച്ചും സമയം കളയുന്ന അവർ അന്നു കാര്യമായി എന്തോ തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു. അതേ, അവരുടെ ഭാവി ജീവിതത്തിന്നു രൂപം കൊടുക്കുകയായിരുന്നു അവർ. മാധവൻ സ്വന്തമായൊരു വലയും വഞ്ചിയും വാങ്ങിച്ചു സ്വതന്ത്രമായി

ജോലി ചെയ്തു കാശുണ്ടാക്കുവാനുറച്ചു. എന്തിനു്? മാലിയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ. സന്തോഷമായി ജീവിതം കഴിക്കുവാൻ. അന്നവന്നു് നിത്യജീവിതത്തിനു മാത്രമുള്ള കാശേ കിട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സ്വന്തമായൊരു വലയും വഞ്ചിയും വാങ്ങിച്ചിട്ടേ മാലിയെ ഇനി കാണുകയുള്ളു എന്നു് അവളുടെ മുമ്പിൽ അയാൾ സത്യം ചെയ്തു. അങ്ങിനെ അവർ പിരിഞ്ഞു....

ദിവസങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു. മാധവൻ ഊണും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ചു് ജോലി തുടങ്ങി. കുറേശ്ശെക്കുറേശ്ശെയായി അയാൾ കാശുണ്ടാക്കി തുടങ്ങി. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അരോഗദൃഢമായിരുന്ന ആ ശരീരം അമിതാദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു ശോഷിച്ചു ശോഷിച്ചു് ഒരസ്ഥികൂടമായി മാറി. പണം ഉണ്ടാക്കണം എന്ന ഒററ വിചാരമേ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ക്രമേണ, താനറിയാതെ, അയാളൊരു രോഗിയായി, കിടപ്പിലായി. പക്ഷേ അയാൾക്കങ്ങിനെ രോഗിയായിക്കിടപ്പാൻ നേരമില്ല. കഴിയുന്നതും വേഗം വള്ളവും വലയും വാങ്ങണം. അതാണയാളുടെ ഏററവും വലിയ ആശയും ആവശ്യവും. പൂർണ്ണസുഖം പ്രാപിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അയാൾ വീണ്ടും ജോലി ചെയ്തുതുടങ്ങി. അങ്ങിനെ അവസാനത്തെ ഒരു വള്ളം മീനുമായി അയാൾ ആലപ്പുഴയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ മീൻകൂടി വിററാൽ അയാൾക്കു വള്ളം വാങ്ങിക്കുവാനുള്ള കാശു തികയും.

ഒരു തിങ്കളാഴ്ചയാണു് മാധവൻ ആലപ്പുഴയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതു്. ആരോഗ്യസ്ഥിതി മോശമായതുകൊണ്ടു് ഒരു കൂട്ടുകാരനെക്കൂടി അയാൾ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. കമ്പോളനിലവാരം വർദ്ധിച്ചതിനാൽ നല്ല വിലയ്ക്കുതന്നെ മത്സ്യം വിററു. സ്വന്തമായൊരു വഞ്ചിയും വലയും വാങ്ങി. കുറച്ചു കാശു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മാലിക്കൊരു ജംബാറം മുണ്ടും വാങ്ങി അയാൾ തിരിച്ചു.

അന്നൊരു വെള്ളിയാഴ്ചയായിരുന്നു. വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട വെള്ളിയാഴ്ച. കാരണം അന്നായിരുന്നു ആ ഗ്രാമത്തിലെ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവം. ഹൃദയം നിറയെ മധുരപ്രതീക്ഷകളുമായി മാലി പ്രഭാതം മുതൽ ആററിൻവക്കിൽ കാത്തു നില്ക്കുകയാണു്. നിമിഷങ്ങൾ ഓരോന്നും ഓരോ യുഗം പോലെ അവൾക്കു തോന്നി.

പ്രകൃതി അന്നല്പം കോപിച്ചിരുന്നു. ആകാശത്തു കാർമേഘങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി കാണപ്പെട്ടു. കാററും കുറേശ്ശെ വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മാധവനും വേണുവും കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ വഞ്ചിയൂന്നി. മാലിയെക്കാണുവാനുള്ള വെമ്പൽകൊണ്ടു് മാധവൻ അനാരോഗ്യത്തെ തൃണവൽഗണിച്ചു് വഞ്ചിയൂന്നി. തനിക്കു ചിറകുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നയാളാശിച്ചു. ആകാശം വളരെ വേഗം കറുത്തിരുണ്ടുവരുകയായിരുന്നു. കാററിന്റെ ശക്തികൂടി. മാലി ഒരു തെങ്ങിൽ ചാരിനിന്നുകൊണ്ടു് വഞ്ചി വരുന്നുണ്ടോയെന്നു് വിദൂരത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങകലെ രണ്ടു വഞ്ചികൾ അവളുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിലെത്തി. അതു മാധവനും കൂട്ടുകാരനുമായിരുന്നു. മാലി സന്തോഷംകൊണ്ടു മതിമറന്നു.

പെട്ടെന്നു് കാററു ശക്തിയായി വീശാൻ തുടങ്ങി. കഠിനമായ മഴയും വന്നു. കാററു പിടിച്ചു വഞ്ചികൾ നിയന്ത്രണാതീതമായി. മാധവൻ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു് അമരം പിടിച്ചു. പക്ഷെ നിയതിയുടെ നീചഹസ്തങ്ങൾ അയാളെ വെറുതേവിട്ടില്ല. മാധവന്റെ വഞ്ചി മുങ്ങി. രോഗംകൊണ്ടും ജോലികൊണ്ടും അശക്തനായിത്തീർന്നിരുന്ന അയാൾ വെള്ളത്തിലാണ്ടു. മാലിക്കായി വാങ്ങി വച്ച ആ പൊതി അപ്പോഴും അയാൾ വിട്ടില്ല. കരയ്ക്കുനിന്നു മാലി നിലവിളികൂട്ടി. എന്തു പ്രയോജനം? കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാററുനിന്നു. പ്രകൃതി അല്പം ശാന്തമായി. വേണുവിന്റെ വഞ്ചി മാധവനിൽനിന്നും അകലെയായിരുന്നു. അയാൾ വേഗത്തിൽ മാധവനെ സമീപിച്ചു. വെള്ളത്തിൽ താഴ്ന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മാധവനെ എടുത്തു വഞ്ചിയിൽ കിടത്തി. രണ്ടു വഞ്ചികളും തുഴഞ്ഞു കരയ്ക്കടുപ്പിച്ചു. പ്രതീക്ഷകളോടെ കാത്തുനിന്ന

മാലി ഈ കാഴ്ച കണ്ടു വാവിട്ടുകരഞ്ഞെങ്കിലും മാധവൻ രക്ഷപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് സന്തോഷപ്പെട്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ബോധശൂന്യനായ മാധവനെ വേണു താങ്ങി മണൽപ്പുറത്തു കിടത്തി. അപ്പോഴും അയാളുടെ അന്നേവരെയുള്ള സമ്പാദ്യത്തിൻെറ ബാക്കിയായ ആ പൊതി കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നു. മാലി മാധവൻെറ തല മടിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടു കണ്ണുനീർ വാർത്തു. ഒന്നു രണ്ടു തുള്ളി ചൂടുള്ള കണ്ണുനീർ ആ മുഖത്തു വീണു. മാധവൻ കണ്ണു തുറന്നു. പൊതി മാലിയെ ഏല്പിച്ചപ്പോൾ ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരി അയാളുടെ അധരങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നതു മായുകയും ചെയ്തു. ആ കണ്ണുകൾ എന്നന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു.

ഇന്നു് അതേ ഉത്സവമാണു്. ഭാഗ്യഹീനയായ അവൾക്കു് ശുശ്രൂഷിപ്പാനുണ്ടായിരുന്ന മാതാപിതാക്കളും ഈ ഒരു വഷ്ത്തിനുള്ളിൽ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. തൻെറ ഏക സഹോദരിയാണു് അവളെ ഇന്നു ലോകത്തോടു ബന്ധിക്കുന്ന ഒററക്കണ്ണി. അവൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണു് മാലി ഇന്നു ശരീരം പേറുന്നതു്.

ജീവിതലഘുകാവ്യത്തിൻ
പകപ്പവകാശം
കേവലം "മരണ"ത്തി
നുള്ളതാണെങ്കിലാട്ടെ
നിത്യസുന്ദരമാകും
സ്നേഹഗീതിയാലതു
നിസ്തുലമാക്കിത്തീക്കാ–
നാവുകിലതേ കാമ്യം! (ചങ്ങമ്പുഴ)

Service is our motto !! Your satisfaction is our asset !!!

For anything and everything

in your medicinal requirements:-

RING UP — — — Phone No: 466

THE JANATHA MEDICAL STORES,

WHOLESALE & RETAIL CHEMISTS,

XIII/73, Post Office Road, :: TRICHUR.

മലയാളത്തിലെ സഞ്ചാരസാഹിത്യം.

(പി. എൻ. അരവിന്ദാക്ഷൻ, I B. Sc)

ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും സന്ദർശിച്ച് അവിടങ്ങളിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിട്ടു കണ്ടറിയുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കുറച്ചു രാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കണമെങ്കിൽത്തന്നെ നിരവധി ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വലിയ പണച്ചിലവും നമുക്കു സഹിക്കേണ്ടിവരും. ഇക്കാര്യം സാധാരണക്കാർക്കു ചിന്തിക്കുവാൻകൂടി സാദ്ധ്യമല്ല. വിവിധരാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് അറിവു ലഭിക്കുന്നത് ചില രാജ്യസഞ്ചാരികളുടെ സഞ്ചാരക്കുറിപ്പുകളിൽ നിന്നാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ വളരെ കുറവാണ്. മലയാളത്തിൽ ഉള്ളവയെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നത്.

വിവിധരാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിതരണത്തിൽ സഞ്ചാരസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾവഹിക്കുന്ന പങ്ക് ഒട്ടും വിസ്മരണീയമല്ല. മലയാളത്തിൽ ഇന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള സഞ്ചാരസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരു സാമാന്യവീക്ഷണമാണ് ഈ ലേഖനംകൊണ്ട് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്നനിലയിൽ നമ്മുടെ സ്മരണയിൽ വരുന്നത് തോമാക്കത്തനാർ എന്ന വൈദികശ്രേഷ്ഠനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "വർത്തമാനപുസ്തക"മാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ യാത്രാവിവരണ ഗ്രന്ഥം. റോമായിലേക്കുള്ള യാത്രയുടെ വിവരണമാണ് ഇതിൽ. ഭാഷാവൈശിഷ്ട്യം ആസ്പദമാക്കി പരിശോധിച്ചാൽ വലിയ മേന്മയില്ലെങ്കിലും പ്രഥമയാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥമെന്നനിലയിൽ അതു് പ്രാതഃസ്മരണീയമത്രേ.

പിന്നീടുണ്ടായ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ "എന്റെ ഭൂപ്രദക്ഷിണവൃത്താന്തം" എന്ന ഗ്രന്ഥം പലതുകൊണ്ടും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. എൻ. ജെ. നായർ യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ തനിക്കനുഭവപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളാണ് ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. വാണിജ്യപരവും വ്യാവസായികവുമായ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഭാഷാഗുണംകൊണ്ടും പ്രതിപാദനചാതുര്യംകൊണ്ടും മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഏററവും നല്ല സഞ്ചാരസാഹിത്യഗ്രന്ഥമായി പരിശോഭിക്കുന്നത് മിസ്സിസ് കുട്ടൻനായരുടെ 'ഞാൻ കണ്ട യൂറോപ്പ്' എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. 1936-ൽ മിസ്സിസ് ദത്തയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു വനിതാസംഘം യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ആ വനിതാസംഘത്തിലെ ഒരംഗമായി പോകുവാൻ മിസ്സിസ് കുട്ടൻനായർക്കും ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. "സാധാരണജനങ്ങൾക്കുപോലും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും ആസ്വദിക്കാവുന്നതുമായ ഞങ്ങളുടെ ചില അനുഭവങ്ങളെ, സത്യത്തെ വഞ്ചിക്കാതെ വിവരിക്കണമെന്നു മാത്രമേ എനിക്കാഗ്രഹമുള്ളു." എന്നു് ഗ്രന്ഥകർത്രി അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ സത്യം അവർ ഉചിതമായി പാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ കപ്പൽയാത്ര പ്രത്യേകം രസാവഹമായിട്ടുണ്ട്. അവർ സന്ദർശിച്ച രാജ്യങ്ങളിലെ രാഷ്ട്രീയവും, കലാപരവും, സാംസ്കാരികവുമായ വിവിധ കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്രി മറന്നുപോയിട്ടില്ല. ജർമ്മനി, ആസ്ത്രിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള അജ്ഞത അവർ കൌതുകകരമായും ഹാസ്യപ്രധാനമായും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു നോവലിന്റെ പ്രതീതി വായനക്കാരിൽ ഉളവാക്കും.

മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണ് ഊരാളിൽ വർഗ്ഗീസ്സിൻെറ "ഞാൻ കണ്ട അമേരിക്ക." മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന സഞ്ചാര സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത സ്ഥാനമുണ്ട് ഇതിന്നു്. ചിലപ്പോഠം അതിശയോക്തി ഏറിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. എങ്കിലും ആ കുബേരലോകത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായ ഒരറിവു നല്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു കഴിയും.

ചരിത്രപരമായ സംഭവഗതികഠംക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ട് യാത്രാവിവരണങ്ങളെഴുതുന്ന പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനാണ് സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ. "ചൈനയിലെ ഒരു യാത്ര"യും, "ആപൽക്കരമായ ഒരു യാത്രയും" ആണ് അദ്ദേഹം സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിലേക്കു ചെയ്ത സംഭാവനകഠം. "ചൈനയിലെ ഒരു യാത്ര" ഒരു ചെറുഗ്രന്ഥമാണെന്നുവരികിലും ചൈനയെപ്പററി ഒരു സാമാന്യവീക്ഷണം അതിൽ പ്രകടിതമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സുപ്രസിദ്ധ യാത്രാവിവരണം "ആപൽക്കരമായ ഒരു യാത്ര"യാണെന്നു പറയുവാൻ ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

പ്രസിദ്ധ കഥാകൃത്തായ എസ്സ്. കെ. പൊറേറക്കാട്ട് ഏററവും നല്ല സഞ്ചാരസാഹിത്യകാരനുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യാത്രാവിവരണങ്ങഠംക്ക് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കഥാഗ്രന്ഥങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം കൈവയ്ക്കാത്ത സാഹിത്യശാഖകഠം വളരെ വിരളമാണ്. ലോകത്തിലെ മിക്ക രാജ്യങ്ങളും സഞ്ചരിച്ച് കൌതുകകരമായ യാത്രാവിവരണങ്ങഠം കാഴ്ചവെച്ച ഈ സാഹിത്യകാരൻ കൈരളിയുടെ ഉത്തമസുഹൃത്താണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ യാത്രാവിവരണങ്ങഠം വായിക്കുമ്പോഠം നാമും ഇദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. സ്വയം പരീക്ഷിച്ചു വശമാക്കിയ പ്രഗത്ഭമായ കഥാകഥനരീതി സഞ്ചാരവിവരണങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് പൊറേറക്കാടിൻെറ സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിന് അതുല്യമായ ആകൎഷകത്വവും ജീവനും കൈവന്നിട്ടുള്ളതു്.

ഭാരതത്തിലെ ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള പല സ്ഥലങ്ങളും അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചതിനുശേഷം എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് 'യാത്രാസ്മരണകഠം.' അതാതു സ്ഥലങ്ങളെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ വീക്ഷിക്കുകയും അവയുടെ ഇന്നത്തെ നില വിവരിക്കുകയുമാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഉദാഹരണത്തിന് തക്ഷശിലയുടെ ചിത്രീകരണം മാത്രം മതിയാകും. പുരുഷോത്തമനെതിരായി അലക്സാണ്ടരെ സഹായിച്ച ഒരിൻഡ്യൻ രാജാവിനെ രാജകീയ കരിങ്കാലിയായി ചിത്രീകരിച്ച് ഭാരതീയരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തെ തട്ടിയുണൎത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ആ സന്ദൎഭം യഥാവിധി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളെ സുന്ദരമായ ഭാഷയിൽ വൎണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അസാമാന്യമായ വിജയം കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"നൈൽ ഡയറി"യിൽ ഈജിപ്തിൻെറ ഒരു ചിത്രമാണ് അദ്ദേഹം വരച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആ രാജ്യത്തോടു് ബന്ധമുള്ള മററു പല രാജ്യങ്ങളിലെ ചിത്രങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സമഞ്ജസമായി ഉഠംക്കൊള്ളിച്ച്, സാംസ്കാരികജീവിതത്തിൽ പണ്ടുമുതൽ ഇന്നുവരെ ആ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഭവവികാസങ്ങഠം തുറന്നുകാണിക്കുകയാണ് നൈൽ ഡയറി. നൈൽ നദിയുടെ പാൎശ്വഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഠം ഗ്രന്ഥകാരനുണ്ടായ അനുഭവങ്ങഠം ഇതിൽ ഹൃദ്യമായി വൎണ്ണിക്കുന്നു.

പ്രസ്താവിക്കത്തക്ക മററു പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം ഭാഷയിലെ സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിനു കാഴ്ചവച്ചിട്ടുണ്ട്. സൌന്ദൎയ്യത്തിൻെറ സങ്കേതമായ കാശ്മീരിനെപ്പററി ഹൃദയാവൎജ്ജകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്."—'കാശ്മീർ യാത്രാവിവരണം.' 'ഉദയസൂൎയ്യൻെറ നാട്ടിൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥം ഫിൻലാണ്ടുമായി നമ്മെ

പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. അടുത്തകാലത്തു് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു് 'ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി.' 'കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ', 'മലയാനാട്ടകൾ' എന്നിവയും പ്രസ്താവ്യമാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ട പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നല്കിയ 'മാതൃഭൂമി'യെ അഭിനന്ദിക്കതന്നെ വേണം.

സഞ്ചാരസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നുരണ്ടു വ്യക്തികളെക്കൂടി എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ടു്. അവരാണു് മുണ്ടശ്ശേരിയും, കെ. സി. പീററും. മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ 'ഒററ നോട്ടത്തിൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥം സഞ്ചാരസാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലേക്കു് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണു്. ആറു പ്രബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു് ഈ പുസ്തകം. 'മതം അവിടേയും ഇവിടേയും' എന്ന ഗ്രന്ഥം ഒരു യാത്രാവിവരണമാണെങ്കിലും മതമാണു് അതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ''ചൈന മുന്നോട്ടു്'' എന്ന പുസ്തകം തനി രാഷ്ട്രീയച്ഛായ കലന്നതാണു്. കെ. സി. പീററുടെ ''ആഫ്രിക്ക! ആഫ്രിക്ക!'' എന്ന യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥം ഒരു വിശിഷ്ട ശില്പമാണെന്നു് സംശയമെന്യേ പറയാവുന്നതാണു്. കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരോടു വെള്ളക്കാർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന പേക്കൂത്തുകൾ അതേപടി രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിവർത്തനങ്ങളായും ഇനിയും കുറേ എണ്ണംകൂടിയുണ്ടു്. വി. ടി. ഇന്ദുചൂഡൻ വിവർത്തനംചെയ്ത 'വെൻഡൽ വില്ക്കി'യുടെ ''ഏക ലോകം'' മലയാളത്തിലെ സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിന്നു് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ. എം. കോവൂരിന്റെ ''ബംഗാളിലൂടെ'', ഏ. കെ. ജി. യുടെ ''ഞാൻ ഒരു പുതിയ ലോകം കണ്ടു'', മന്ദത്തു പത്മനാഭന്റെ ''എഫ്. എം. എസ്സ്. യാത്ര'', ഏ. വി. കുട്ടികൃഷ്ണമേനോന്റെ ''ജപ്പാൻ പര്യടനം'' കെ. സി. ചാക്കോവിന്റെ ''ചില യാത്രാവിവരണങ്ങൾ'' എന്നിവയും ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മർത്തവ്യമാകുന്നു.

മലയാളത്തിലെ സഞ്ചാരസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ഇനിയും വളരേണ്ടതുണ്ടു്. അതിന്നു് ചില പത്രമുടമകൾ ചെയ്യുന്ന സഹായം ഒരിക്കലും വിസ്മരണീയമല്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആദ്യമായി ഓർമ്മിക്കുന്നതു് ''മാതൃഭൂമിയെ''യാണു്. ''മലയാള മനോരമ''യുടെ സഹായത്താൽ തകഴി ജാപ്പാനിൽ പര്യടനം നടത്തുകയും അദ്ദേഹമെഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ മലയാളമനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ''അന്നദിനം ഈ പ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ വിജയിച്ചു മുന്നേറുന്നതിൽ നമുക്കഭിമാനിക്കാം.

M/s. PAULY BROS.,

CHEMISTS & DRUGGISTS,

IRINJALAKUDA.

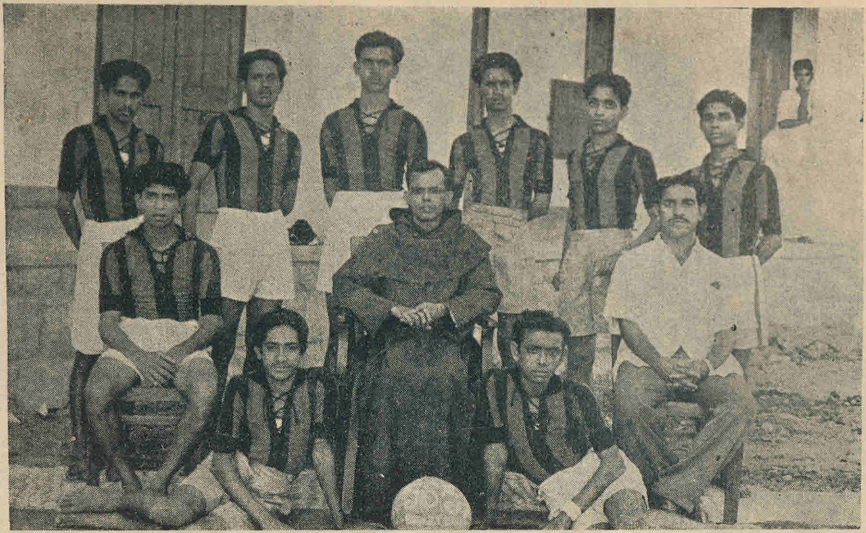

BASKET BALL 1956—'57

BASKET BALL 1957—'58.

FOOT BALL TEAM 1956—57.

FOOT BALL TEAM 1957—58.

"मिलन" – एक आस्वादन।

(Joseph J. Kaithakadupil.)

'मिलन' काव्य रामनरेश त्रिपाठी की सुन्दर सरस और सुखांत रचना है। भारतीयों की स्वतंत्रता की जागृति के समय तब के प्रचलित देशी आदर्शों को अपनी कल्पना का मोहक रंग देकर उन्हों ने आकर्षक बनाया है। सदियों से भारत में विदेशियों का कुशासन होता रहा, प्रकृति संपन्ना और ऐश्वर्य पूर्ण भारत की संपत्ति लूट ली गयी, सब कहीं नर-कंकाल दिखाई पडे; राज्य की इस दुस्तिति में प्रजा के मन का सोया देश-प्रेम जा उठा। भारत माता के गांधी जैसे योग्य पुत्रों के नेतृत्व में विदेशियों की जड उखाडकर भारत को ऊपर उठाने की चेष्टायें होने लगीं। भयानक आन्दोलन चला, हज़ारों ने अपने देश और भाईयों की इस दुस्तिति से, अपने प्राण तक को बलि चढाया। लोक-सेवा लोगों का कर्तव्य रहा। मिलन का नायक लोक-सेवा को ईश्वर भक्ति ही मानकर अपने कर्तव्य पालन में रत रहा। इस यत्न में उन्हें कैसी कष्टतायें नहीं हुई होंगी! इन सब का स्पष्ट चित्र हम मिलन में देख सकेंगे। इसी पृष्ट भूमि पर लिखी यह कविता, देश-प्रेम, समाज-सेवा, और कर्मयोग के उज्वल आदर्शों से भरा हुआ तो इस में आश्चर्य क्यों?

त्रिपाठी निरालाजी की काव्य रचना निराली ही है। जब उन के मन में कोई भाव-तरंग उठती, तभी आप उसे अपनी कोमल कल्पना के ढाँचे में ढालकर कलात्मक रूप देते हैं। वे अपने भावों को अस्पष्टता का घूँघट न पहनाकर सरल ओज एवं प्रसादात्मक रूप देकर जनोपयोगी बनाते हैं। उन की रजनाओं में सामाजिक और मानवीय भावनाओं का विशेष रूप से चित्रण हुआ है। इस कारण उन की रचनायें अत्यंत अन्नठी रही है। यही स्पष्टता और सरलता हम मिलन में आद्यंत देख सकेंगे।

कवि तब कवि बन सकता है जब वह युग की मार्ग को पूरा करने अपनी अमूल्य लेखनी लेकर जनसाधारण के जीवन के विशाल प्रांगण में खडे हो जाते हैं; यही कवि का कर्तव्य होना चाहिये। त्रिपाठिजी ने यह बात पहले ही जान ली थी। वे आदर्शोन्मुख होने पर भी यथार्थ को छोडा नहीं और ऐसे वे आदर्शोन्मुख यथार्थवादी रहें। वे अपनी कविताओं में राजनीति का पुट देकर स्वतंत्रता का पवित्र सन्देश सब के कानों में पहुँचाने का यत्न करते हैं। उन का हृदय शुद्ध देश-प्रेम और सहानुभूति से भरा पडा है। इस प्रेमामृत को अपने भाई-चारों को बाँट देने में वे आतुर हैं। मानवीय भावों में वे प्रेम को अनुपम मानते हैं। वह प्रेम बाह्य सौन्दर्य का न होकर सहजीवियों से सहयोगकर सांसारिक

सुख-शान्ति के लिये होता है। समाज कल्याण के लिये अपना शाश्वत आदेश आप अपने पात्रों द्वारा स्पष्ट करने का यत्न करते हैं।

इस का कथानक कल्पित है तो भी उस को अपनी सजीवता अवश्य है। निस्तब्ध निशा में एक कुटी में एक युवक और युवति बातें कर रहें हैं। वे दोनों संतप्त दिखाई पडते हैं। युवक देश-सेवा के लिये जाना चाहता है तो युवती उस को छोड न सकी। वह भी प्रणयी के साथ पुरुष वेश में इस सुन्दर कानन मध्य से विशाल संसार में जाती है। बीच में नदी पार करते समय नाव के साथ वे मंझधार में डूब गये। प्रात काल एक मुनि स्नान करने नदी तट पर आये और युवती को बचाते है। होश आने पर वह पति को खोजती है। तब मुनि युवती को कुटी में खडाकर युवक की खोज में गया। जलधारा से युवक की प्राप्ति हुई और होश आने पर उस ने अपनी सारी कहानी कही। — वह अपने पिता के कहे अनुसार देश को पराधीनता से बचाने कडी बंद्ध था। मुनि के साथ युवक देश-सेवा में रत रहा। युवती-विजया ने भी, लोगों की दुस्तिति अपने अनुभव से जानकर क्रूर शासक के विरुद्ध विद्रोह किया। विद्रोही शासक और जनता में लडाई हुई; इस में युवक घायल हुआ। मुनि मार खाकर मर गया। मरते वक्त मुनि ने कहा :— बेटा, मैं तुम्हारा प्यारा पिता हूँ। युवक का दुःख और भी बढा। किन्तु युवती की गोद में युवक ने अनंत सुख पाया।

त्रिपाठिजी का प्रत्येक पात्र आदर्शमयी है। वे उज्वल भावनाशील, देश प्रेमी, ईश्वर भक्त और महान गुनों की खान भी हैं। प्रकृति के उस स्वर्गीय सौन्दर्य पर वे हर दम तल्लीन रहना चाहते हैं। स्वाभाविकता चरित्र चित्रण की जान है। इसी स्वाभाविकता ने त्रिपाठी के पात्रों को अधिक ओजस्वी बनाया है। प्रचलित जीवन के ज्वलंत चित्र को प्रकट करने उन के पात्र विशेष समर्थ हैं। उन के काव्य पथिक, मिलन और स्वप्न में भी यह तत्व कूट-कूट कर भरी रहती है। उन के नारी पात्र प्रेम के प्रत्यक्ष रूपक हैं। जैसे पुरुष पात्र देश-सेवा अपना कर्तव्य समझता है वैसे स्त्री-पात्र पुरुष की श्रेष्ठता मानकर उस की लक्ष्य-प्राप्ति में सहायता पहूँचाते हैं। पुरुष का मानसिक आनन्द ही वह अपना सौभाग्य समझती है। कहीं२ वे अपने पतियों को अकर्मण्यता से कर्मण्य बनाने की दिव्य चेतनता भी दे सकती हैं। मुख्यतः उन के पात्र उज्वल नम्र आदर्शों को पेशकर जन-समाज को सुख-शान्ति के मार्ग पर अग्रसर होने प्रेरणा देते हैं। उन के पथिक का योगी और मिलन का मुनि दोनों लोगों के सोए ज्ञान को जागृत करनेवाले उपदेशक हैं।

मिलन का नायक सहृदय, प्रेमी और कर्तव्य परायणा है। कुशासकों से अपनी स्वर्ण-भूमि को कौदी का मुहताज बनाने पर भी वह विचाराधीन न होता, किन्तु मानवता की रक्षा के लिये अपने क्षणिक जीवन की परवाह किये बिना, विचारानुकूल कर्तव्य ही करने में रक्ष रहता है। जग में ही मनुष्यता

का मोल जाना जाता है — एकान्त वन में नहीं; इस की रक्षा के लिये ईश्वर के असंख्य हाथ हमारे साथ रहेंगे। ईश्वर-भक्ति और लोक-सेवा का एक ही अर्थ है किन्तु है दो नाम। ये सब युवक आनन्दकुमार — कथानायक ने पहले ही जाने थे। सपने के समान जीने और मरने में उस को खेद है। विजया और देश दोनों उस को समान रूप से प्यारे थे। देश-सेवा में अपने संग सब ठौर विजया भी होना वह अपना सौभाग्य समझता है। युवक की भावुकता विशेष प्रशंसनीय है। एक बार वह प्रमदाओं के कुटिल कटाक्षपात पर कठिन व्यंग्य भी करता है। मिलन की नायिका — विजया पतिप्राणा, सुन्दरी, प्रकृति आराधक और देश-सेविका भी है। वह पाठकों के सामने भारतीय नारीका उज्वल रूप अंकित करती है। वह प्रियतम के बिना न जी सकती थी। 'प्रेम-भरी चितवन प्राणी को पीयूष' के समान है, यही बात अपने अनुभव से उस ने कर भी दिखायी है। कुशासकों के विरुद्ध सेना इकठाकर राज्य को पराधीनता से बचाने विजया ने यथेष्ट कोशिश की है। मुनि मनोविज्ञान का सच्चा आचार्य था। तत्कालीन घोर-गरम समस्याओं को सुलझाने वे नये २ आदर्शों को ढाल देते और अपने जोशीले भाषण से उसे अमल में लाने का यत्न भी करते थे।

त्रिपाठिजी की काव्य रचनाओं में प्रकृति रमणीयता अत्यंत आकर्षक हुए है। विश्व-विमोहनकारी प्रकृति की सुन्दरता पर कवि का भावुक हृदय आन्दोलित होता है तथा उस अनुपम सौन्दर्य में चेतनता का आरोप कर प्रतिक्षण नूतन वेश बनाने वे सचेष्ट हैं। उन के 'पथिक' के समान ही 'मिलन' भी शान्त सुन्दर प्रकृति के मोहक वर्णन से आरंभ होता है। प्रति सर्ग में अनंत नीलाकाश, विशाल-जल-राशी, स्निग्ध चान्दनी आदि का शोभा पूर्ण चित्रण हम देख सकेंगे। कोमल भावों के साथ २ प्रकृति के ये सजीव चित्र पाठकों को और भी उन्मुग्ध करते हैं। देखिये — 'गगन नीलिमा में हीरे का तेज पुंज अभिराम ....' (सर्ग २ — आरंभ से) कितना मोहन वर्णन! इस की अपनी विशेषता अवश्य है। प्रकृति के मनोरम और ओजस्वी चित्रण करने में कवि कितने सफल हुए उतने प्रकृति के भीषण दृश्यों को भी वे कलात्मक रूप से वर्णन करते हैं देखिये — 'क्षण में उमड-घुमड गर्जनकर घिर आये घन घोर' — (सर्ग १, न. ३३) ये प्रकृति के कराल प्रति रूप हैं। छायावाद के पक्षपाती होने के कारण उन्होंने अर्थसौष्ठव के लिये चद्र, फूल, प्रभात आदि में व्यक्तित्व की छाप लगायी है। सरित, बिजली, धवल-चन्द्र-चन्द्रिमा आदि का जगह २ वर्णन हुए हैं और वे अत्यंत स्वाभाविक और हृदया वर्जक भी अवश्य हुए हैं।

उपमा, रूपक, उत्प्रेक्षा, जैसे अलंकारों का यथेष्ट प्रयोग कर उन्होंने अपने भावों को अत्यंत आकृषक और पुष्ट बनाया है। जहाँ कहीं प्रणयिनी को, अधखिली कली और प्रियतम-तरू से लपेटी लता-सी चित्रित करते हैं वहाँ पाठक रस-लहरी में मादक हुए बिना नहीं रह सकते। यह कवि की विद्वत्ता नहीं तो और क्या हो सकता है।

कवि के भाव कितना ही गंभीर क्यों न हो; यदि उस के स्पष्टीकरण में ओज और प्रसादमयी शब्द नहीं हो तो वे भाव नीरस हुए बिना नहीं रह सकते। भावों की महत्ता के अनुसार भाषा भी गंभीर होनी चाहिये। उन की भाषा संस्कृत गर्भित और परिमार्जित खडी बोली है। मृदुल कोमल भावों के लिये कोमल-कांत पदावली का प्रयोग भावों को और भी उद्दीप्त करता है। किसी भी बात के चित्रण में उन की रंक-भाषा नहीं है। नीरसता या खटक न आने पायी है। प्रसंगानुकूल शब्दों को माप-तोल कर वे प्रयोग करते हैं। यदि मिलन में सरल शैली का आवलंबन लिया है तो पथिक में कुछ ही कडी, किन्तु दोनों आद्यंत प्रवाहमयी है। इतने अनुपम गुणों को होते हुए भी कहीं २ बातें कुछ खडकती-सी मालूम पडती है। शब्द गंभीरता और प्रासों के योग के लिये प्रयुक्त कुछ अपने शब्द और लंबे २ समास इस में दीख पडते हैं; ये पाठकों को ज़रा देर के लिये उलझन में डालने पर्याप्त-सा जान पडते हैं।

'मिलन' काव्य का नामकरण भी कवि के तिक्षण प्रतिमा-विलास का परिचायक है। वे काव्य के आरंभ और अंत में नायक-नायिका का 'मिलन' करा देते हैं। इस काव्य की सारी घटनायें 'मिलन' नगर में होती है। काव्य के अंत में, नायक युवक के, अपने पिता-मुनि से 'मिलन' होता है, तभी से पाठकों की जिज्ञासा पूर्ण हो जाती है। ऐसे, काव्य आद्यंत जिज्ञासा भरी है। इन कारणों से काव्य को "मिलन" नाम लागू है। इस की सारी घटनायें भी पाठकों को जिज्ञासू बोना लेती है। चिरकाल से जनता की इच्छा — स्वतंत्रता से 'मिलन' — भी अंत तक आते २ पूर्ण हो जाती है।

मिलन के कलापक्ष और भावपक्ष दोनों अत्यंत आकर्षक हुए हैं। कथावस्तु, घटना, पात्र, सब कलिपत होने पर भी इस में वर्णित समाज और समस्यायों सभी वर्तमान भारत की शाश्वत समस्यायें है। कवि का शाश्वत संदेश प्रेम है — मिलन है।

कहानी

पिक पोकट।

(Sreedharan S. Menon Pre–U. C.)

रात के एक बज गया। "जमुनाथ कोटन मिल्स" ने अन्तिम सिटी बजा दी। अन्तिम बदली के मज़दूर बाहर आने लगे। चाय की रेस्टोरांट में से ग्रामफोन रेकार्ट किसी शोक जनक गान छेडने लगा। पान-बीडी के दूकान वाला सावधान होकर बैठ गया। हर रोज़ इस समय उन लोगों की बिक्री कुछ अधिक थी। मगर आज निराश मज़दूर सिर नीचा किये चले जा रहे थे। रास्ते पर के "नियोन् लेम्प" का प्रकाश मानों कुछ धुंधला पड गया। आज अन्तिम दिन था। सभी तरह का परिश्रम वृथा हो गया था। अधिकारियों ने कह दिया "व्यवसाय में लाभ नहीं"। इन शब्दों के आगे गवर्मेण्ट का भी मुंह बंद हो गया!

नवल सिंग नीचा सिर किये चला जा रहा था — सोच रहा था — "दीवाली के दिन निकट आ गये है। हाथ में फूटी कौडी भी नहीं। युवा स्त्री की देह पर नग्नता छिपाने मात्र का भी वस्त्र नहीं। नन्हीं सी बच्ची-मीठी कई दिनों से एक 'घाघरी' के लिये रोती है। उसको मिठाई भी खिलानी चाहिये और दीवाली के दिन तो "ताज छाप" ही पीनी चाहिये। उस ने जेब में हाथ डाला कुल साढे छः आने थे। साढे छः आने में, स्त्री के वस्त्र, मीठी की घाघरी, मिठाई और "ताज छाप" कैसे आ सकते?

* * * *

वह कई 'मिल' के दरवाज़े पर जा चुका था। सभी जगह एक ही उत्तर मिलता था "खाली जगह नहीं।"

आज दीवाली है! चारों ओर फटाकडे फूट रहे थे। बाज़ार में भारी भीड थी। सभी जगह रोशनी हो रही थी। बडा भारी सजावट नज़र आ रहा था। नवल सिंग घर में बैठकर कुछ सोच रहे थे। मीठी ने आकर कहा "चच्चा मिठाई?"। नवल सिंग ने घुरकर देखा फिर एक तमाचा लगा दिया। बेचारी मीठी दौड गयी और मां के आँचल में छिप गयी। नवल सिंग को भारी क्रोध आ गया था। अगर किसी ने आकर उस को उस समय दो-चार गालियां दी होती तो उसका सारा क्रोध बह जाता। वह घर से निकल पडा।

वह फुट पाथ पर बैठकर सोचने लगा। लोग इधर उधर जा रहे थे। किसी की भी दृष्टि उसपर न पडी, सब बडे व्यग्र दिखायी

पडे। पैसे कहाँ से मिलेंगे, — नवल सिंग सोच रहा था। "चोरी" नवल सिंग कांप उठा। उस का परिणाम! नाखून के अन्दर सूईयों का घुसना! काले जंजीरों में कराह कर पडा रहना। वह सिहर उठा! नहीं! यह नहीं हो सकता ही!

वह उठ चला थियेटर की ओर। भारी भीड लगी थी वहाँ पर। कहीं से एक गाय दौड कर आयी। खल-बली मच गयी। "डाकू" किसी ने पुकारा। भाग-दौड होने लगी। कई लोग टकरा कर गिर गये। एक सज्जन गिरा। जेब में से चमकती पर्स बाहर सरकी। नवल सिंग ने देखा, एक क्षण सोचा, दूसरे क्षण पर्स उठाकर चंपत हो गया। सज्जन ने पीछा किया। मगर कहाँ पर्स और कहाँ सज्जन!

एक क्षण में नवल सिंग घर पहूँचा, — स्त्री के वस्त्र, मीठी की घाघरी, मिठाई और सब कुछ लेकर। मीठी सिसकती हुई सो गयी थी। उस को जगाया, गोदी में लेकर उसको सब कुछ दिया। वह हर्षोन्मत्त हो रही थी। स्त्री अचंभे में खडी रह गयी। उसी समय किसी ने द्वार पर दस्तक दी। "नाखून में सूईयाँ!" नवल सिंग के सामने से कडी सजा का चित्र एक बार फिर गया। द्वार खोल कर दो पुलीस के सिपाही और वह सज्जन अंदर आये। "हाँ, यही था वह!" सज्जन ने कहा। नवल सिंग के हाथ में बेडिया पडी। सभी सामान लेकर सज्जन चला गया। नवल सिंग को लेकर पुलीस बाहर आये। बेकार मज़दूरों का एक दल नारा लगाते हुए चले जा रहे थे। नवल सिंग को भी उसमें शामिल होने की इच्छा हुई। मगर देरी हो चुकी थी। वह पुलीस के साथ चल पडा। दूर से आते हुए मज़दूरों की पुकार उसके मन को खींच रही थी।

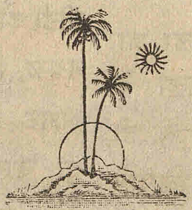

प्रेम के फूल।

(*M. P. Thobias, 1st Year B. Sc.*)

"हाय ईश्वर क्या करूँ, कुछ खाना पाये दो दिन बीत गए, पीने को पानी भी नहीं मिलता। हाय, मेरी माँ तू कहाँ? हाय हाय, ईश्वर" दोपहर की कठिन धूप में सडक के किनारे पड़ा हुआ पीटर कह रहा था।

पीटर एक धनी आदमी का बच्चा था। उस का घर क्राल्लू नामक गाँव में था। यह ग्राम प्रकृति-देवी के उद्यान-सा रमणीय था। गाँव के एक तरफ़ छोटे-छोटे कुछ टीलें थे। उन से निकल कर कई छोटी निर्झरणियाँ गाँव के पास के खेतों से बहती रहती थीं। बडे-बडे पेड और उन पर लिपटी लताओं से वह ग्राम अलंकृत था। चिडियों के मीठे मीठे कलरव ने वहाँ के लोगों के जीवन को और भी स्वादिष्ट बना लिया था।

उस गाँव के लोग सुख और संतोष के साथ अपनी ज़िन्दगी बिता रहते थे। हर एक व्यक्ति के मुख पर आनंद की मुस्कुराहट खेल रही थी। वहाँ कोई भी व्यक्ति गरीबी से पीडित न था। पीटर के पिताजी जोसफ का घर वहाँ सब से बडा था। घर के चारों तरफ रंग-बिरंग पेड़-पौधों का उद्यान था। पीटर के घरवालों को उस ग्राम के सब लोग प्रेम करते थे। पीटर की माँ रोसलिन का घर एक छोटे शहर में था। जोसफ की शादी के बाद अब छे वर्ष बीत गए हैं। इतने में उनके प्रेम की लता पर दो सुन्दर फूल खिल गए थे। उनके नाम पीटर और जार्ज थे। गाँव के सभी लोग इन नन्हे-मुन्हे बच्चों से असीम प्रेम करते थे। मिठाईयाँ, खिलौने, फूल-फल आदि से वे उन बच्चों को बहलाने की कोशिश करते थे। सोने के सजीव पुतलों की तरह वे सुन्दर लड़के बाग में और घर के चारों तरफ सदैव खेलते रहे।

एक दिन पीटर के घर में भीख माँगने के लिए एक औरत अपने बच्चे को साथ लिए आयी। पीटर खेल रहा था। भिखारी लडका रोता था और कहता था:— "माँ, रोटी, मचको पूक लाता हूँ"। पीटर के पिताजी घर में नहीं था। रोसलिन ने पीटर को बुलाया। आवाज़ सुनते ही पीटर दौडा आया। पीटर की माँ ने उसको दो आना दे कर कहा "यह उस रोते बच्चे को दे दो"। पीटर ने पैसे उसको दिया और लौट कर अपनी माँ के पास आया। रोसलिन ने अपने बच्चे की

पल्लव समान हथेली में कुछ मिठाईयाँ रख दी और कहा, "जा कर खेलो"। वह बच्चा विधि की विधि क्या जाने! कौन जाने, भविष्य में उन के लिए क्या २ लिखे हैं।

पीटर के जन्म के बाद अब चार वर्ष बीत गए हैं। एक दिन शाम को जोसफ खेत से लौट कर अपने बच्चों के साथ उद्यान में घूम रहा था। एक सुन्दर गुलाब से आकृष्ट हो कर जार्ज उस पौधे की ओर दौड़ा। दौड़ते समय उसका पैर एक साँप के सिर पर पड़ा और सर्प ने उसे डँसा। बच्चे का रोना सुन कर जोसफ दौडा आया। लेकिन क्या लाभ! उस साँप का विष इतना भयंकर था कि दो तीन मिनट के अन्दर जार्ज मर गया। गाँव के सभी लोगों के कानों में यह खबर तीर के जैसे जा चुभी। सब लोगों की आँखों से गरम आँसू की धारा बहने लगी। रोसलिन और जोसफ का दुःख इतना बढ़ गया कि दो तीन दिन तक वे कुछ नहीं खा सके। दुःख के कारण अशान्त रोसलिन बीमार हो गई।

उस दिन पीटर शाम को ही सो गया। खाना खाने के बाद बरामदे में बैठ कर जोसफ और रोसलिन बातचीत कर रहे थे। चाँदनी होने से बाहर के सभी पेड़-पौधें और विशाल खेत वे देख सकते थे। चमगीदड की आवाज़ उनको असह्य ,मालूम पडा। प्रकृति में कया-पलट हो गया था। हर क्षण झोंकों की शक्ति बढती जाती थी। सभी गाँववाले नींद में लीन थे। कई छोटे छोटे पेड़ गिर पडे। लेकिन कोई भी यह न जान सका। घर के आम के पेड़ की दो शाखायें टूट गयीं। घबराती हुई रोसलिन अपने बच्चे को ले कर बाहर दौड़ने की तैयारी कर रही थी। कमरे से बाहर आते ही जोसफ के सिर पर एक खपरैन गिरी और हाय हाय कर वह ज़मीन पर लोटने लगा। रोसलिन तो घर के बाहर आ चुकी थी। जोसफ के हाय हाय शब्द उसके हृदय पर तीर की तरह चुभ गया। अपने प्यारे पति की रक्षा के लिए वह दौडी। सारा घर गिर गया। जोसफ का दीन रुदन! हाय! वह कैसे सहन करती! आखिर दो तीन बार वही दीन शब्द दुहरा कर शब्द सदैव के लिए अस्त हो गया।

उस घटना के बाद अब दो वर्ष बीत गए। उनके बन्धुवों ने भी उसकी सहायता नहीं की। उनका सारा धन नष्ट हो गया। एक साल रोसलिन ने उस गाँव के एक धनी आदमी के घर में नौकरी की। लेकिन वेतन न देने के कारण उसको अपने प्यारे गाँव से बिता माँगनी पडी। पीटर को ले कर उसने भीख माँगना शुरू कर दिया। इस प्रकार भीख माँगते माँगते वे दोनों एक शहर में जा पहुँचे।

एक दिन पीटर को एक स्थान पर बिठा कर रोसलिन कुछ रोटी खरीदने पास की दूकान पर गई। जाते समय उसे अपने पिताजी का घर दिखाई पड़ा। वह उस घर के पास गई। बरामदे में उसके पिताजी बैठे थे। दुबली पतली और गूदड पहने रोसलिन

को देख उस के पिताजी ने उसे आवारा समझा। बरामदे के पास पहुँचने के पहले ही उसके पिताजी ने कहा आवारा, तू यहाँ मत आ, जा बाहर। लेकिन रोसलिन ने कहा,— मैं तुम्हारी बेटी हूँ। उसके पिताजी ने यह न सुना क्योंकि वह लगातार गाँलियाँ दे रहा था। निराश हो रोसलिन पगली बन गई। पागलपन के कारण वह इधर उधर घूमती रही। अपने बच्चे की बात भी वह भूल गई। माँको न पा कर पीटर दुखी हुआ। भूख और प्यास से वह मृतप्राय हो गया और माँको पुकारने लगा। सड़क से आने जाने वालों पर उसकी दृष्टि पडी। किन्तु असहायों पर दृष्टि डालता कौन!

Please Enquire for anything in

1. **Paperware—** Art, Azure Laid, Bond, Butter, Cellophane, Creamlaids, colour points, Kraft, MG & MF Pressings, News print, Poster, Parchment, Polytheyne, Poly-wax, Sulfite, Tissue etc in any size, quality & weights.

2. **Students & Office Stationery—**Blotters, Cards, Clips, Dampers, Envelops, Fountain Pens, Inks, Files, Gum, Letter papers & Pads, Note books, Pencils, Punches, Pen racks, Tags, Twine etc. etc.

3. **Decoration Materials—**Crepe, Varnish, Gold, Foil, etc. Papers, Embroidery thread, Wool & Needles, etc.

4. **Printers & Binders Materials—**Inks, Glue, Composition, Boards-straw, Grey, Mill, Art etc. Calico cloth & Paper.

* * * *

GENERAL STORES,

WARUNNY BUILDINGS—IRINJALAKUDA.

Statement of ownership and other particulars about Newspaper

(See Rule 8.)

1.	Place of Publication	—	Irinjalakuda.
2.	Periodicity of Publication	—	Annual.
3.	Printer's Name	—	Stanley Paul.
	Nationality	—	Indian
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
4.	Publisher's Name	—	Stanley Paul.
	Nationality	—	Indian.
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
5.	Editor's Name	—	Chev. Joseph Petta K S. G., M. A.
	Nationality	—	Indian.
	Address	—	c/o Christ College, Irinjalakuda.
6.	Name and Address of the individual who owns the Newspaper	—	Christ College, Irinjalakuda.

I, Stanley Paul, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Signature of Publisher,

6—6—1958. *(Sd.) Stanley Paul.*

वैज्ञानिक अन्वेषण और विश्वशाँति।

(*A. J. Sakariya, 1st B. Sc.*)

आज हम गणतंत्र युग में हैं। पर इस समय की अवस्था उससे कुछ भिन्न-सा दीख पडती है। उस पर हमें कुछ ध्यान देना चाहिये। कैसे पहला लोकमहायुद्ध और दूसरा लोकमहायुद्ध हुए। इन युद्धों का कारण अशाँति है। लीग आफ नाषन्स (League of Nations) की स्थापना पहले महायुद्ध के बाद विश्व में शाँति फैलाने के लिये की थी। इस से ज्यादा फायदा हो न सका। कुछ वर्षों के बाद इसकी शक्ति नष्ट हो गयी। फिर लोग बेचैन रहने लगे। इसका फल है दूसरा महायुद्ध। युद्ध के बाद संसार की बडी शक्तियाँ मिल कर "यु. एन. ओ. (United Nations Organisations) की स्थापना की। उसका मुख्य उद्देश विश्व-शाँति है।

आज हम आट्टम युग में हैं। इस काल में वैज्ञानिक अन्वेषण उसकी पराकाष्ठा में है। अणुबोम, रोकट आदि सर्वसाधारण हैं। पाँच या छः अणुबोम के स्पोटन से यह सारा संसार भस्मरूप बना सकते हैं। ऐसी अवस्था में विश्व शाँति बहुत कठिन समस्या है। कहाँ तक हम ने वैज्ञानिक क्षेत्र में उन्नति प्राप्त की है! आज सभी काम मशीनों से कर सकते हैं। टेलिविज़न, रेडियो आदि उपकरण सुलभ हैं। दूसरे देशों में होनेवाली सारी खबर हम समाचार पत्रों से जान सकते हैं। इन सब चीज़ों के अतिरिक्त आज रूस, अमेरिका आदि राष्ट्र चन्द्रलोक में जाने की तैयारी करते हैं। रूस का एक कृत्रिम तारा (Sput nik) आज आकाशमण्डल में भ्रमण करता रहता है। अमेरिका भी इस के लिये प्रयत्न करता है।

विज्ञान के सब से बडा साधन अणुशक्ति है। अणुशक्ति आज बहुत उपयोगी है। विज्ञान के नेता मनुष्य है। इसलिये मनुष्य विज्ञान का सदुपयोग या दुरूपयोग कर सकता है। इस प्रकार अणुशकित के सदुपयोग और दुरुपयोग मनुष्य के हाथ में रह गया है। संसार की रक्षा और नाश उसके हाथ में होता-सा दीख पडता है। अणुशक्ति से आट्टम बम और हैड्रजन बम भी बना सकते हैं। इस कारण से हम विज्ञान से मानव कुल की सफलता के साथ नाश भी कर सकते हैं।

अमेरिका, रूस, इंग्लैण्ड आदि राष्ट्र आज भी वैज्ञानिक अन्वेषण में अधिक रूप से लगे-रहते हैं। मिसैल के परीक्षण भी आज सर्वसाधारण है। मिसैल युद्ध में बहुत उपयोगी है। इन कारणों से हम विना रोकटोक

के कह सकते हैं कि विज्ञान ईजादों में उसकी पराकाष्टा तक आ गया है।

वैज्ञानिक उन्नति के साथ साथ विश्वशाँति भी होनी चाहिये। यही जनता के अस्तित्व के लिये आवश्यक समझी जाती है। कुछ राष्ट्र विश्व में शाँति स्थापित करने को अटल प्रयत्न करते हैं। लेकिन कुछ ओर राष्ट्रों ने विज्ञान को महायुद्ध का साधन समझा रखा है। इस अवस्ता में विश्व शाँति असंभव है। अमेरिका, रूस, इग्लैण्ड, फ्रान्स आदि राज्य मद्य एष्या में अपनी अपनी शक्ति बढाने का परिश्रम करते हैं। इस से इन स्थानों में युद्ध की अधिक संभावना है।

पहले महायुद्ध के बाद विश्व में शाँति की स्थापना के लिये लीग आफ नेष्यैन्स शुरू किया। परंतु लोगों को इस पर किसी भी प्रकार का विश्वास न हुआ था। इसका तिक्त फल है दूसरा लोकमहायुद्ध। इस युद्ध का मुख्य कारण वैज्ञानिक उन्नति है। इस युद्ध से अधिक-से-अधिक अप्रत्यशित नाश हुए। इन कारणों से लोग विश्व-शाँति का उपयोग और मूल्य जानने लगे। दूसरे महायुद्ध के बाद यु. एन. ओ. की स्थापना हुई। आज यह संघ विश्व-शाँति के लिये अनवरत प्रयत्न करता है। इसकी सहायता से कई बडे बडे संघर्ष समाप्त कर सके। कोरिया, ओमान आदि राज्यों में वैदेशिक शासकों की प्रेरणा से होनेवाली घरेलू क्राँतियों की समाप्ति इसका ज्वलंद उदाहरण है। संघर्ष होने पर यु. एन. ओ. ही लोग का एक मात्र सहारा है। यु. एन. ओ. में आज ४२ राष्ट्र हैं। कई पारस्परिक धारणायों भी इस की सहायता से हो सकी हैं। उदाहरण के लिये कोलम्बो पाक्ट, बागदाद्ध पाक्ट आदि विश्व-शाँति के लिये अलग निर्मित है। आज नाटो (Nato) सम्मेलन शुरु किया है। इसका प्रधान उद्धेश विश्व-शाँति है। अमेरिका, रूस आदि बडे बडे राष्ट्रों को एकता की डेरी में बाँधना उसका उद्धेश रहा है।

हमारा भारत विश्व-शाँति स्थापित करने में जागरूक है। इस कार्य पर हमें कुछ विचार करना चाहिये। हमारा मान्य नेता श्री नेहरु १९५० में चीन के साथ "पंचशील" की घोषणा की थी। इस पंचशील में पाँच सिद्धाँत हैं। उन में वे कहते हैं कि :— सब कोई एक दूसरे का सम्मान करें। — आक्रमणों से विरक्त रहें — कोई एक दूसरे के घरेलू मामलों में हस्तक्षेप न करें। — सब कहीं सभी की समानता हो — सब पूर्ण शक्ति के सह-वास करें। —

इन पंचशील सिद्धातों को सारी दुनियाँ में फैलाने के लिये हमारे प्रधान मंत्रि सारे देश में घूमता रहता है। पंचशील को कई राज्यों ने स्वीकार किया है। अगर सारे राष्ट्र पंचशील को स्वीकर करे तो हम निसंदेह कह सकेंगे कि दुनिया में शाँति फैलाने में देरी न हो जायेगी।

काश्मीर समस्या आज संघर्षोन्मुख है। पाकिस्तान और भारत एक प्रकार के विरोधी है। दो वर्षों पहले जारिग ने काश्मीर के बारे

में एक रिपोर्ट यु. एन. ओ. में उपस्तित किया। परंतु जारिंग ने वह रिपोर्ट पाकिस्तान के भाग में मिलकर उनके अनुकूल ही लिखा है। इसलिये भारत ने उसे स्वीकार नहीं किया। आज काश्मीर के बारे में कुछ कठिनाईयाँ भी हैं। पाकिस्तान ने भारत के प्रांतों पर आक्रमण भी किया है। लेकिन भारत पवित्र-शाँति-मार्ग से उसे मिलना चाहता है। भारत की वैदेशिक नीति का सब कोई, स्वागत करते हैं। किन्तु पाकिस्तान अपने स्वार्थ मनोवृत्ति के कारण भारत की इस नीति को नहीं मानता। कुछ महीनों पहले श्री. वि. के. मेनोन ने काश्मीर के बारे में इस प्रकार कहा:- "हम आक्रमण द्वारा काश्मीर को पाना नहीं चाहते। लेकिन शाँति के द्वारा हम उसे पाना चाहते हैं।" पाकिस्तान अमेरिका से मशीन – आयुध स्वीकार करता है। एक ओर पाकिस्तान आयुध सज्जीकरण करता है तथा दूसरी ओर भारत शाँति का संदेश देते आगे बढ रहा है। काश्मीर समस्या आज रक्षासमिति में उपस्तित की गयी है। हमें मालूम नहीं कि इसका अंत कैसा होगा।

दूसरे संदेह की बात गोवा समस्या है। गोवा भारत का एक अंक है। परंतु अब भी वह पोर्टुगल के अधीन में है। इस बीसवीं शताब्दी में ज्यादा तर राज्यों को भी स्वतंत्रता मिली है। अत: गोवा को स्वतंत्र करने क्यों देरी हो? किंतु पोर्टुगल तो उस के लिये तैयार नहीं है। इसे शाँति से मार्ग से हल करना बहुत कठिन-सा मालूम पडता है।

अस्तु, विश्व शाँति स्थापित करने के लिये सारे राष्ट्रों को एक साथ अटल-अचल प्रयत्न करना चाहिये। जब तक हरेक राज्य अपनी स्वार्थता को नहीं छोडता तब तक विश्व शाँति एक बडी समस्या हो जायेगी। उसे हल करने के लिये दो या तीन राज्यों के परिश्रम करने से कोई लाभ नहीं हो सकता। तीसरे लोकमहायुद्ध के लिये अवश्यक औजार आज हैं। राष्ट्र अपनी स्वार्थता को नहीं छोडते, और जब जनता की आवश्यकताओं को स्वयं भूल कर पारस्परिक विश्वास के साथ आगे न बढते तब तक विश्व में शाँति न हो सकती।

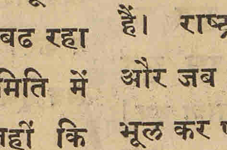

MAHAKAVI VALLATHOL

Cheruthuruthi,
8-12-1956.

Dear Sri. Kesavan Vaidyar,

I can't say that I have never used soaps. But it is twelve long years since I have completely avoided using soaps. Even if God sends me a soap from heaven, I will not apply it on my body.

Neverthless, it was with grateful thanks that I accepted your CHANDRIKA SOAP *which you so kindly sent me with your letter.*

My children have found that this soap can cure some skin affections and make the skin smooth. It has a fine fragrance also.

Fragrant "Chandrika" is a wonderful thing. Dear Vaidyar, May your "Keerthi-chandrika" (moonlight of fame) spread far and wide.

(Sd.) Vallathol.

A Dream Realized!

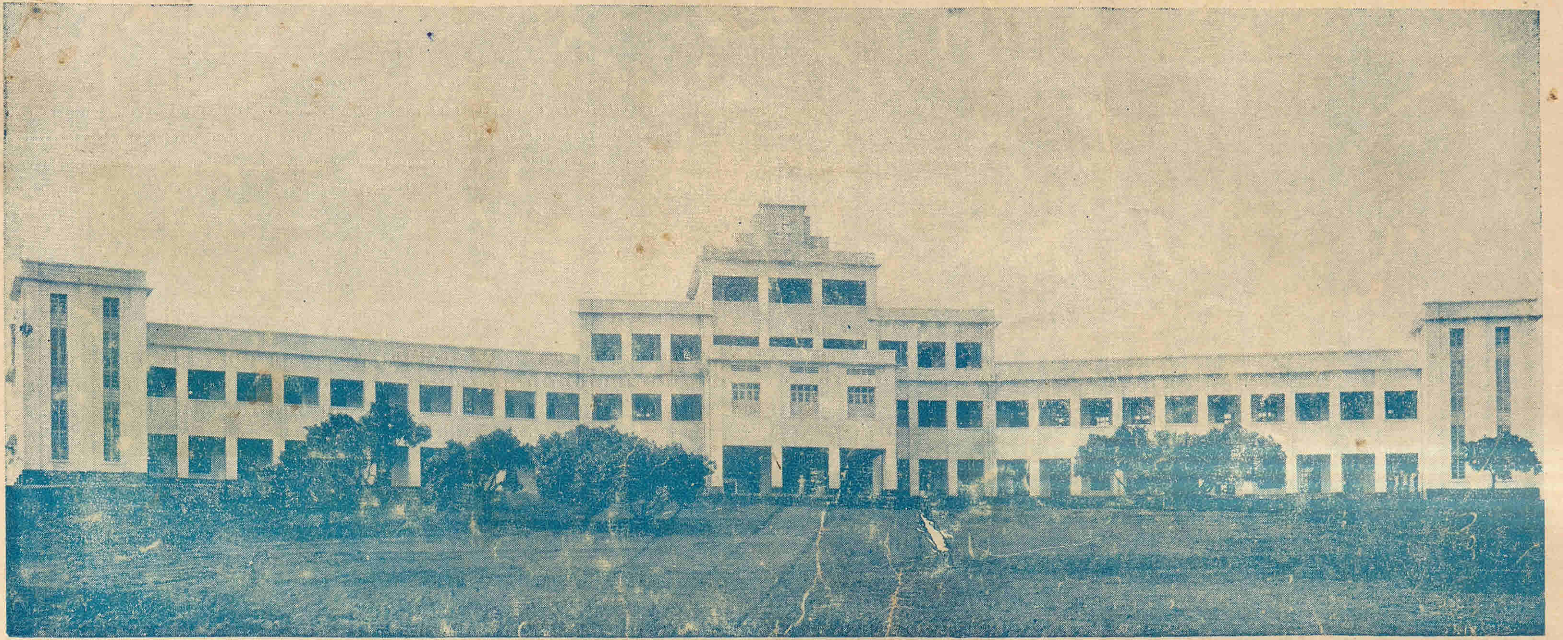

CHRIST COLLEGE, IRINJALAKUDA.